

Mazlumlaşan Munzur'da Muharrem'imizi ölümsüzlüğe uğurladık

29 Haziran günü Dersim-Çemişgezek'te TKP/ML TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım ve HPG gerillası Mazlum Erenci TC ordusuyla gir-

dikleri çatışmada şehit düşerek ölümsüzler kervanına katıldılar. Yıldırım memleketi Yozgat'a, Erenci de Amed'e uğurlandı.

-Sayfa 31/32-

TKP/ML TİKKO Bölge Siyasi Komiseri ve Bölge Komutanı ile röportaj -1-

Elimize e-posta yolu ile ulaşan röportaj dizisini haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz.

-Sayfa 24/25-

Özgür gelecek

Sayı: 13 Yaygın süreli

8-21 Temmuz 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

HALKIN İRADESİ ÖFKEYE

DÖNÜŞÜNCE...

Sistemin tıkanan nefes borularını açmakta usta olan seçimler, 12 Haziran'da düzen partilerinin beklentilerini karşılamadı! Aksine YSK ve mahkeme kararları ile Hatip Dicle ve 5 KCK tutuklusunu vekilin milletvekilliklerinin engellenmesinin ve Bloğun boykot kararının ardından yeni krizler yarattı.

Dicle ile aslında Kürt ulusunun iradesine siyasi bir darbe vuran devlete karşı sokaklar adeta alev topuna döndü. Buna tahammül edemeyen devlet vazgeçemediği silahı gaz bombası, gözaltı ve tutuklama terörü ile saldırıyor.

Devlet, yalnızca sokaklara değil, başlattığı kapsamlı operasyonlarla Kürdistan dağlarına da saldırılarını yoğunlaştırdı. Özellikle geçmişten beri düşman bellediği **Dersim** dağlarına yoğunlaşan, TC ordusu 27 Haziran'da 3 MKP, 29 Haziran'da 1 HPG ve 1 TİKKO gerillasını katletti.

Sendikalarda "sarılık hastalığı var"

10 sendikannın biraraya gelip, adını "Güç Birliği Platformu" olarak deklare ettiği oluşum, sendikal harekete yeni bir ivme ve dinamizm kazandırmak amacıyla güç birliğine gidiyor.

-Sayfa 05-

Bir TESEV raporu

Soros'un vakfı olarak TESEV, Cengiz Çandar öncülüğünde "Kürt sorununun çözümü"ne ilişkin bir rapor hazırladı. Dikkatlice okunması gereken bu rapor, devletin ciddiyetinin de bir göstergesi.

-Sayfa 10-

Onur Haftası dolayısıyla homofobi üzerine

Türkiye'de 19.'su düzenlenen Onur Haftası etkinliklerinde sokaklara çıkan binler, hak ve onur için çeşitli etkinlikler yaptılar. Biz de Onur Haftası dolayısıyla homofobi hastalığı üzerine bir yazı hazırladık.

-Sayfa 13-

Dün yaktılar, bugün gaza boğdular!

18 yıl önce Sivas Madımak Otelini yakarak 33 can'a kıyanlar, bugün de Madımak'ın "utanç müzesi" olmasını ve suçluların yargılanmasını isteyenlere gaz bombası attılar.

-Sayfa 19-

Hatip Dicle'nin vekilliğini veto eden YSK kararı üzerine

-Sayfa 08-28-29-

Özgür gelecek'ten

Kitle çalışmasında yoğunlaşalım!

✓ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

İradeyi muktedir kılan, hem haklılık hem de ısrar!

➤ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Türk-İş içindeki muhalefet üzerine

➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Kadın örgütlenmesi ve Kürt kadınları

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Türkiye'nin Filistin'de uşaklık ödevi

➤ Sayfa 22

Pusulula

Devrimci yaşam üzerine

➤ Sayfa 26

Kitle çalışmasında yoğunlaşalım!

Son dönemlerde içinde geçmekte olduğumuz süreç, kitle çalışması ve devrimci militan çizginin geliştirilmesi bakımında imkan sunmaktadır. Yaşananlar da bu yönlü söylemlerin soyut değil, somut olduğunu gösteriyor. Kimi takvimsel günlerde, seçim çalışmalarında, şehitlerimizle ilgili eylemlerde ortaya konulan her devrimci çabanın mutlaka bir karşılığı vardır/olacaktır. Tüm bu adımları tohumu toprağa atmak olarak yorumlayabiliriz. Ve tohumu toprağa düşürmeden ürüne ulaşmak da mümkün değildir. Kitleleri kazanmak, kavganın birer öznesi haline getirmek için onlara karışmak, öğrenme ve öğretme eyleminde derinleşmek şarttır. Somut analizler yapma, sürece denk düşen görevleri belirleme ancak ve ancak kitlelerin içine karışmakla ve devrimci pratik içinde yoğunlaşmakla mümkün olabilir.

Her devrimci pratik aynı zamanda bir tecrübedir. Yapılması ve yapılmaması gerekenleri gösterme eylemidir. Bu anlamıyla her pratiğimizin sonucu üzerinde büyük bir ciddiyetle durmalıyız. Tüm bunlarda doğru so-

nuçlara ulaşmak her şeyden önce sınıf mücadelesinde ileri bir adım atmak anlamına gelir. Seçim çalışmaları da keza böyledir. Bu çalışmayı da eksik ve olumlu olan yanlarımızla değerlendirmeli ve doğru sonuçları çıkartarak devam eden politik sürecin öznesi olma yolunda daha büyük adımlar atmanın hesabı içinde olmalıyız. Kitle çalışması perspektifinde derinleşmek, bu gerçeği ancak kavramakla mümkün olabilir. Bu kavrayış bize pratiğimizden öğrenmeyi, hedefli ve planlı çalışmayı zorunlu kılar. Örneğin seçim çalışmalarında sahip olduğumuz yetersizliklerin nedenlerini doğru bir tarzda açığa çıkarmazsak, kitleye dönük yeni çalışmalarımızda ileriye doğru sıçramalar yapabilir miyiz? Elbette ki yapamayız. O halde etkili ve sonuç alıcı çalışmalar için nesnel bir muhasebe yapmak gerekiyor? Diyalektik materyalist bir yöntemle doğru ve yanlışlarımızı ayırtmalıyız. Doğrularımızdan derinleşmek için yetersizliklerimize kaynaklık eden ideolojik ve siyasal köklere öldürücü vuruşlar yapmalıyız.

Yapmamız gereken diğer bir şey ise;

tüm çalışmalarımızda hedeflerimizi bütüncül perspektifiyle hareket ettirmektir. Güçleri geliştirmek, gelişim dinamiğinin daha canlı olduğu alanlara yoğunlaşmak ve daha da önemlisi kitlelerle bağ kurmamızı sağlayacak olan mücadele araçlarını zenginleştirmek için zihinsel ve pratik faaliyette yoğunlaşmak vb. Mücadelemizin gelişimi için bu bakış açısına sahip olan militanların ideolojik-siyasal dönüşümleri zorunludur. Hayat bize her bakımda dinamik ve yeniliklere açık faaliyetçi tipini dayatıyor.

Yeniye ulaşmak sürekli bir sorgulamayı ve arayışı gerektirir. Yeniye, köhnemiş sürece yanıt olmaktan uzaklaşmış eskiye karşı mücadele içinde ulaşılır. Bunun için militan duruş, sistemli ve planlı bir çalışma zorunludur. Yani; sorunlar planlı bir çalışmayla aşılar. Yani; giriştiğimiz her işi önce kafamızda planlamalıyız. Yani; ana ve tali görevleri doğru belirlemeliyiz. Ve aralarındaki diyalektik baği bilimsel bir tarzda kurmalıyız. Tüm görevlere bu bilinçle yaklaşıldıktan sonra geriye alınan her kararı yüksek bir so-

rumluluk bilinciyle uygulama görevi kalıyor. Uygulama sürecinde kararları kavrama bilincine sahip olmak kilit bir sorundur. Bu bilinçten yoksun olmak, memur zihniyetinin, bürokratik tarzın gelişmesine yol açar. Bu da her türlü devrimci yaratıcılığı önler ve gelişim dinamiğini zayıflatır. Bu gerçekleri görmeliyiz.

Kürt coğrafyasında neredeyse her gün yeni gelişmeler tanıklık yapmaktayız. Öyleyse seçimlerin sonuçlanmasının ardından bir kampanya şeklinde ele aldığımız destek tavrının sonlandığı şeklindeki yanlış düşünceye kapılmadan ezilen Kürt halkının demokratik talepleri ekseninde yürüttüğü mücadeleye destek için kolları sıvmalıyız. Bu yönlü en anlamlı çağrı ve örnek 29 Haziran günü Dersim Çemişgezek'te HPG gerillası **Mazlum Erenci** ile birlikte ölümsüzleşen yoldaşımız **Yurdal Yıldırım**'dir. Yurdal, yeniye ulaşmak için sorgulayan ve arayan; eskiyene karşı mücadeledir; militan bir duruş, şehitlere bağlılık, cüret ve iradenin adı; güncel ve somut görevlere dört elle sarılmannın andaki yansımasıdır.

Yayınlarımız, değerler, kitle ve biz!

Devrim mücadelesi, geldiğimiz bu sürece kadar on binlerce şehit vermiştir ve şüphesiz ki bu mücadelenin doğası gereğidir. Nasıl ki sınıflı bir toplumda mücadele kaçınılmazsa bu mücadelenin içinde güne uğurlanmak da kaçınılmazdır. Ve güneşe uğurlanan her şehit ardıllarına yüz binlerce değer bırakmıştır. Bu değerlerin önemi tartışma götürmezdir.

O halde biz devrimcilerin bu değerlere sahip çıkması, bunları ileriye taşıması ve şehit düşen her devrimciden öğrenmesi elzem bir durum olarak karşımızda durmaktadır. Bizler, Murat Deniz'den sabırlı olmayı, örgüte güveni öğrenmemiz gerektiği gibi Ahmet Muharrem Çiçek yoldaştan öğreneceğimiz birçok değer vardır.

Bildiğimiz gibi Ahmet Muharrem Çiçek, 19 Mart 1973'te Şehremini'de şehit düşmeden hemen önce silahını kırmış ve değerlerimizin düşmanın eline geçmesi konusunda önemli bir gelenek bırakmıştır.

Bizim de bugün devrimci mücadelenin değerlerini korumamız, güçlendirmemiz gerekiyor. Peki bu değerler nelerdir? Bu değerler elbette ki dünya devrimci hareketinin bize bıraktığı maddi manevi her şeydir.

Ancak burada ele alacağımız konu genelde yayın organlarımız özelde ise gazetemiz Özgür Gelecek olacak. Çünkü yayınlarımız bizim için bir değerdir ve dağıtımını da bize bırakılmış önemli bir ge-

lenektir. 1970'lerde Partizan gazetesinin dağıtımını yapmış birisinden dinlemiştim ilk gazetenin çıkışını, gazetenin kendilerine hangi koşullarda ulaştığını ve nasıl bir heyecanla okuduklarını, dağıtımını yaptıklarını anlatmıştı. Eğer ki bugün gazetemizin yeni sayısının çıkmasını sabırsızlıkla beklemiyorsak, elimize ulaştığında heyecanla hemen okumaya başlamıyorsak ya da bir an önce halkımızla buluşturmanın ihtiyacını hissetmiyorsak gazetemizin önemini yeteri kadar kavrayamamışızdır. Yayınlarımız düşüncelerimizin kitlelerle sistemli olarak buluşması, devrimin sosyalizmin propagandasını yapmanın en etkili araçlarından biridir. O halde gazetemiz ne kadar çok kitle ile buluşursa o kadar daha fazla kişiyle ilişkilendiğimiz o kadar çok kişiyi düşüncemizle buluşturduğumuz, propaganda yaptığımız anlamına gelir. Gazetemizin yaygın dağıtımının olumlu etkisi sadece kitlede mi olur? Elbette hayır. Mücadelemiz, halkımızla beraber halk için verilen bir mücadeledir. Biz halkımızı tanıdıkça, ona yaklaştıkça devrime olan inancımız artacaktır, zira yer yer olumsuz tepkilerle karşılaşsak da genelde olumlu bir yaklaşımla karşılaşıyoruz. Ya da en azından ne gibi sorunlar yaşadığını görüp halkımızın devrime ne kadar ihtiyacı olduğunu görüyoruz-görmeliyiz. Belli eksiklikleri ile beraber halkımız devrimci mücadeleye yakın bir yerde duruyor. Bu anlamda yaşlı bir teyzenin "Allah

yardımcınız olsun çocuklar" demesi bizim için değerli olmalıdır.

Gazetemizin biz dağıtıcılarında, doğal muhabirlerinde, okurlarında olumlu etkilerinden birisi de içinde bulunulan sürecin yorumlanmasına yardımcı oluşu, örgüt içinde daha yaygın ve güçlü bir şekilde tartışılmasına hizmet ediyor olmasıdır. Ve en nihayetinde sürece yönelik yapılacak A/P'nin de özünü belirleyici bir yerde durmasıdır.

Gazetemizin dağıtımının etkisi, önemi elbette bunlarla sınırlı değil. Ancak değerleri korumak, güçlendirmek açısından baktığımızda zaman böyle bir önemi ortaya çıkıyor.

Özgür Gelecek gazetesi kökü derinlerde devrimci bir gazetedir. Ülkemiz topraklarına atılan değerli bir gelenekle sıkı sıkıya bağlı olmakla beraber Türkiye'deki devrimci mücadele ile gelişmiş, büyümüş ve bu günlere gelmiştir. Gazetemiz 1974'te Halkın Gücü, 1978'den itibaren Partizan ismi ile kitlelerle buluşmuş, 1987'de ise Yeni Demokrasi adını almıştır. 1991'de Özgür Gelecek 2000'de İşçiköylü ve 2011'de tekrar Özgür Gelecek ismini almıştır. Yayın hayatı boyunca nice bedeller ödemiş, faşizmin saldırılarında mücadele vermiş, kapatılmış, çalışanlarımız gözaltına alınmış ve tutuklanmıştır. Ve çalışanları arasından birçok kişi mücadelenin çetin alanlarına gitmiş, devrim mücadelesinde şehit olmuştur. Dolayısıyla geldiği bugüne birçok değerle, birikimle, gelenekle gelmiştir. Ve bugün bize düşen bu geleneğe sahip çıkmak, bunu ileriye taşımaktır.

Gazetemizin kitleler nezdinde durumundan bahsedecek olursak ya da en azından kendi alanımızdan bahsedecek olursak Özgür Gelecek, içerik olarak öğrencilerden kadınlara, işçilerden köylülere, örgütlülere örgütsüz bireylere, geniş bir kesime seslenmesine rağmen hedef kitleyle buluşmak noktasında hak ettiği yerin çok gerisindedir.

Peki bu eksikliği gidermemiz için yapmamız gereken nedir? Bu soruya cevap vermek için öncelikle eksiklikleri belirlememiz gerekir. Dağıtım da süreksizlik, yazı, haber, foto vb. materyallerle beslenmemesi, maddi anlamda katkı sunulmaması, yazıların en geniş kitle ile tartışılmaması vb. Devrimci mücadele içerisinde hiçbir başarı ya da başarısızlık örgütlü kişilerin onu içselleştirmesinden bağımsız ele alınmaz yani bizim başarımız gazetemizin önemini içselleştirmemizle doğru orantılıdır.

Bizim Özgür Geleceği tercih etme sebebimiz onun niteliğindedir. Biz; Özgür Geleceği okuyoruz, keza günceli yorumlaması, gündeme aldığı konular vs. olması gerektiği gibi. Peki biz neden dağıtımına gereken önemi vermiyoruz? Halkımızı neden değer verdiğimiz şeylerden mahrum bırakıyoruz? Ya da bu değerli gazete neden maddi-manevi olanaklarımızla geliştirmiyoruz, beslemiyoruz?

Unutmayalım ki Lenin, Iskra üzerinden koca bir örgüt yaratmıştır. Öyle ki bu örgüt muazzam bir devrim gerçekleştirmiş ve dünya halklarına umut ışığı olmuştur. **(İzmir'den bir ÖG okuru)**

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çar-
şısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

İRİADEYİ MUKTEDİR KILAN, HEM HAKLILIKTIR HEM DE ISRAR!

★ Sisteme amade ve adapte kılma operasyonlarını yalnızca seçim ve parlamento ile sınırlı görenler fena halde yanılıyorlar. Legalizmin çeşitli formlar altında kurduğu egemenliğin ürettiği bütün formüller aynı kapıya çıkmaktadır.

Başta Hatip Dicle olayı olmak üzere “tutuklu vekiller” in tahliye edilme- mesiyile başlayan boykot ve yemin tartışmalarının gündeme yeniden taşıdığı Türkiye’deki parlamenter rejimin (elbette yargısı ve diğer kurumlarıyla sistemin), ne menem bir “demokrasi” olduğunu gösteren olgular, açık ya da gizli, hala AKP’den ileri adım bekleyenleri fena halde sarsmış bulunuyor. Sanıldığına aksine AKP’den beklentisi olanlar yelpazesinde yalnızca ona destek verenler değil, ona karşı en radikal çıkışları yapan bazı kesimler de bulunuyor. Öyle ki, uzun ve yakın vadeye yönelik politikalarını bunun üzerine yapmış olmanın şaşkınlığıyla, yeniden çatışma ve kavga ortamına (savaş zemini) girme halini en az onlar kadar “kâbus” modunda izledikleri görülüyor.

Sistemin ciğerlerinden parça sökülmesi anlamına gelen kimi taleplerin elde edilmesinin bu kadar kolay olduğunu sanma hali, hiç şüphesiz devlet ve düzen yapılanmasıyla ilgili gaflete varan bir yaklaşım ve kavrayışın ürünüdür. Bu **körlüğün** eskiye göre azaldığından söz edilebilecekse de kayda değer bir aşamaya ulaşması için daha çok zaman olduğu görülüyor. Bu süreyi belirleyecek olan sınıf mücadelesinin dinamikleridir.

Dinamik deyince sınıf mücadelesinin seyrine etkide bulunan güçlerin refleksi kabiliyeti ve derecesinden bahsediyoruz demektir. Bunun için özne mutlaka önemlidir ama özneyi de şekillendiren bir **kitle hareketi** faktörü üzerinde durulmalıdır. Savaşın ilerleyeceği düzlemi etkileme hatta belirleme yeteneği bulunan bu olgu, iktisadi ve sosyal gerçekliklerin eseri- dir ve on yılların birikimi üzerinden yol almaktadır. Asırların getirdiği bir birikimin manivela gücünü hesaba katmadan ne gerçekçi bir politika belirlemek mümkündür ne de kalıcı sonuçlar elde etmek.

Sisteme amade ve adapte kılma operasyonlarını yalnızca seçim ve parlamento ile sınırlı görenler fena halde yanılıyorlar. Legalizmin çeşitli formlar altında kurduğu egemenliğin ürettiği bütün formüller aynı kapıya çıkmaktadır. Sınıfsal çelişkiyi silikleştiren, düşman olgusunu muğlaklaştıran bir kör dövüşü içinde “rakibe” sarılmak ve onunla kucaklaşmak belki önceleri karambolün eseridir ama sonrasında bir **tercihe** işaret etmektedir. Bu, bir ateşkes, “barış” görüşmesi vb. şekildeki savaşa ilişkin olağan duraklardaki “anlaşmalar” gibi değildir. Buradaki başkalaşımın

savaşa tabi “taktik” politikalarla karıştırılmaması gerekir.

Faşizmin kurumsal/yapısal bir kimlik değil de otoriterliği, sekterliği, zalimliği hatta kallesliği vb. tarif eden bir sıfat biçiminde gündelik dile transfer edilerek kullanılması, bu yüzden de politik arenada örneğin “AKP faşizmi” gibi tanımların icat edilmesi, temelli bir yanlışlık ve yanıltma halidir. Faşizmi Kemalizm’den (bu manada resmi ideolojiden), emperyalizmden ve sınıfsal gerçekliklerden koparan bir yaklaşımın egemen sınıf partilerine dönem dönem ilerici misyonlar yüklemesi, beklentilere girmesi, daha vahimi **işbirliğine** yönelmesi de kaçınılmazdır. Hakeza faşizmin mevcut sistem içinde kalınarak ortadan kaldırılabileceğine inanmak da aynı merkezdedir.

Böylesi çarpık ve arızalı bir yaklaşım, yeni Anayasa tartışmalarından da

★ Ulusal sorunun ana damarını oluşturan Kürt sorununa çeyrek yüzyıllık zaman diliminde yürütülen savaş, direniş ve serhıldan eksenli mücadele ile damgasını vuran Ulusal Hareket’le silahlı ve barışçıl çatışma alanlarında kurulacak her türlü ilişkiyi belirleyen koordinatların demokratik devrimle çakışma noktası bu eksenle kavranmalıdır.

umutludur, o zeminde sistemin değişime uğrayabileceğini vazederek ve kitlelerin böylesi bir “mücadele” içerisinde düzenle bağını güçlendirmeyi amaçlayan politikalara kan taşımış olur. En küçük tökezleme ve aksama karşısında ise başka bir kutba savrulur ki oradan “**duvara çarpma**” misali yine aynı açmaz çukuruna düşmesi kaçınılmaz olacaktır...

Diğer yandan, faşist bir devlet yapılanması altında, meşruiyet örtüsü ve yanılısama yaratma amaçlı kullanılan parlamentoya yönelik tutum her dönem ve koşul altında yadsımayı koşullamaz. Onunla beraber sistemin diğer unsurları olarak legal parti oluşumları, seçimlere katılma ve çeşitli ittifaklara uzanan “platform” ve “blok” örgütlenmeleri de aynı çerçevede anlam taşımaktadır. Dolayısıyla hiçbir mücadele biçimi ve yönteminin peşinen dışlanamayacağı gerçeği, gündemin/koşulların dayattığı bir dizi taktik politikaya bağlı olarak yepyeni formlar üretebilir, “**aykırı**” gibi görünen araçları gündemleştirebilir.

Bunun için en önemli kıstas, her zamanki anahtar kriter, sınıf mücadelesinin ilerlemesi bağlamında devrim mücadelesinin çıkarlarıdır. Bu kanala akacak bütün ilerici ve devrimci po-

tansiyelden yararlanmak için somut politikalar geliştirmek, daha önemlisi pratikleştirmek gerekmektedir. Bu potansiyelin ait olduğu sorunun devrim sürecindeki ana çelişki **merkezlerinden** birisini, devrimin yoluna çıkış noktası oluşturan alanların **başlıcasını** ifade ettiği durumda, durum daha da hassas hale gelmiş demektir. Ulusal sorunun ana damarını oluşturan Kürt sorununa çeyrek yüzyıllık zaman diliminde yürütülen savaş, direniş ve serhıldan eksenli mücadele ile damgasını vuran Ulusal Hareket’le silahlı ve barışçıl çatışma alanlarında kurulacak her türlü ilişkiyi belirleyen koordinatların demokratik devrimle çakışma noktası bu eksenle kavranmalıdır. Bunun harekete önderlik eden çizgiden bağımsız bir anlamı vardır ki öncelikle dikkate alınması ve üzerinden taktik politikalar (hatta stratejik) oluşturulması gereken husus burasıdır. Faşist devlete karşı isyanın eğittiği ve donattığı emekçi kitleler ile demokratik ve ilerici kesimlerin ulusal sorunla doğrudan ilgi kapsamının dışında kurduğu temasın “**sınıfsal**” bir temelde karşılık bul-

masından ötürüdür ki sorun, “**devrimci**” bir içerik kazanmaktadır: *“Ulusal sorunun ana damarını oluşturan Kürt sorununa çeyrek yüzyıllık zaman diliminde yürütülen savaş, direniş ve serhıldan eksenli mücadele ile damgasını vuran Ulusal Hareket’le silahlı ve barışçıl çatışma alanlarında kurulacak her türlü ilişkiyi belirleyen koordinatların demokratik devrimle çakışma noktası bu eksenle kavranmalıdır.”* **(Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yay. sf. 34)**

Döneme ilişkin devrimci politikanın se-

çimlerle sınırlı bir içerik taşımadığı, Dicle vd. ile ilgili kriz nedeniyle de teyit edilmiş olmaktadır. Bu vesileyle sistemi **kilitleyen**, gündemi yine öncelik taşıyarak belirleyen bu sorunun kendisidir. Meseleyi yeni Anayasa yapım sürecine bağlayan bütün gelişmelerin odağına yerleşen ve tartışma zeminini belirleyen yine ulusal sorun olmaktadır. Son durum, Ulusal Hareket’in önderliğindeki blokun elde ettiği sonuçlar karşısında, düşmanın **inisiyatif güçlendirme** amaçlı çeşitli hesaplarıyla ortaya çıkmıştır. Artık Dicle kararına çok önceden (22 Mart) vakıf olduğu halde seçim sonrası bekleyen YSK vb. organlar üzerinde laikçi Kemalist kliğin etkinliğinden söz edilemeyeceğine, itirazı bizzat AKP’nin yapmış olmasına, Oya Eronat’a yıldırım hızıyla mazbata aldırılmasına bakıldığında, gözlere sokulacak açıklıkta bir hesap güdüldüğü görülebilmektedir. Bu durum, çoğunluğunu BDP’lilerin oluşturduğu “tutuklu vekiller” için de geçerlidir.

Egemen sınıflar, yeni Anayasa tartışmaları üzerinden yürütülecek “pazarlıklar” ve buna merkez oluşturacak kitle mücadelelerine müdahale noktasında daha ileri mevziler oluşturmak ve var olanları tahkim amacıyla saldırılarını yoğunlaştırmıştır. En geniş olanakları, hem de “yasal” meşruiyet içerisinde kullanma şansı bulunan egemenlerden her türlü tezgâh ve saldırının geleceği unutulmamalıdır. Dönem içerisinde kıyasıya sürececek çatışmanın elbette ki **ilk aşaması** çok önemlidir ve gidişat üzerinde büyük etkiler doğuracak özellikler taşımaktadır. Bu anlamda belki de en zorlu etaplardan birisi yaşanmaktadır ve saldırılar göğüslenmeli, sağlam bir duruş sergileyerek inisiyatif elden bırakılmamalıdır.

Seçim sürecinde ortaya çıkan ittifakın, gösterilen dayanışma ve işbirliğinin güçlenmesi; soruna ait bütün gündemlere müdahil olmaktan, saldırılara karşı aktif bir çizgi benimsemekten, kitleleri daha yoğun bir katılımı ile seferber edebilmekten, ezilen sınıfların diğer güçlerini aktive edebilmekten geçiyor. Bunun faşist diktatörlük açısından nasıl **yıkıcı ve sarsıcı** sonuçlar doğurduğu ve doğuracağı, hiç olmazsa seçim süreci ve sonrasında yaşananlar bağlamında daha net ortaya çıkmış olmalıdır.

★ Seçim sürecinde ortaya çıkan ittifakın, gösterilen dayanışma ve işbirliğinin güçlenmesi; soruna ait bütün gündemlere müdahil olmaktan, saldırılara karşı aktif bir çizgi benimsemekten, kitleleri daha yoğun bir katılımı ile seferber edebilmekten, ezilen sınıfların diğer güçlerini aktive edebilmekten geçiyor.

HUKUK KÖŞESİ

Kıdem Tazminatı

Bir yıl ve daha fazla çalışmış olan işçilere, iş sözleşmelerinin yasadışı halden sona ermesi halinde çalıştıkları

her yıl için otuz günlük ücretleri tutarında ödenen tazminata **kıdem tazminatı** denir.

Sigortasız çalışan işçiler genellikle kıdem tazminatı hakları olmadığını düşünürler. Oysa süğortası yapılmış olsun olmasın bütün işçilerin kıdem tazminatı alma hakları vardır. Öncelikle yapmaları gereken çalıştıkları süreleri ispatlamalarıdır. Bu işe ispatlı işçinin haklarını alabilmesine göre biraz daha uzun bir sürede bu mümkündür.

İşyerinde en az 1 yıl çalışmış olan işçilerin kıdem tazminatına hak kazanması için iş sözleşmesinin; işçinin işveren tarafından, ahlak veya iyi niyet kurallarına aykırı bir durum tespit edilmediği halde işten çıkarılırsa, işçi sağlık sebepleri ya da işverenin ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranışları nedeniyle işi bırakırsa, iş sözleşmesi; askerlik, emeklilik, malülük, evlilik, ölüm nedeniyle sona ermesi gerekir. Bunların dışında işçi haklı bir nedeni olmaksızın işten ayrılırsa kıdem tazminatı alamaz.

Mevsimlik çalışan işçilerin kıdem hakkına ilişkin yasal bir düzenleme mevcut olmayıp yargıtayın yerleşik uygulamasına göre bu işçilerin de kıdem tazminatı alma hakları vardır.

İşçi işverenin; ücrette indirim yapma teklifini, kısa çalışma ödeneği teklifini ve ücretsiz izin teklifini kabul etmek zorunda değildir. Bunları reddettiği için işten atılırsa kıdem tazminatı başta olmak üzere bütün yasal haklarına almaya hak kazanır.

İşçinin aynı işyerinde aralıklarla veya aynı işverene ait farklı işyerlerinde çalıştığı toplam süreler göre kıdem tazminatı almaya hak kazanır. Bu bir yıllık süre fiilen çalışma süresi değil, işçinin istirahat sürelerini de kapsar.

Evlene kadın işçiye, askere giden erkek işçiye, ölen işçinin yakınlarına, emekli olan işçiye, haksız yere işten çıkarılan ve haklı yere işi bırakan işçilere müracaatı halinde kıdem tazminatını ödemeyen işveren hakkında işçiler doğrudan İş Mahkemesine müracaat edebilecekleri gibi, idari yoldan incelenmesi için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına veya Alo Çalışma ve Sosyal Güvenlik İletişim Merkezi "Alo 170" hattını haftanın 7 günü 24 saat arayarak şikâyetle bulabilirler. Kıdem tazminatı alabilmek için 10 yıllık zaman aşımı süresi öngörülmüştür.

DESA'da sendika hakkını engelleyen ustaya 5 ay hapis!

İstanbul: Düzce'de bulunan DESA Deri'de sendikalaşma çalışmalarına karşı DESA yönetici ve idaresinin saldırıları devam ederken gelen bir mahkeme kararı örnek olacak nitelikte. DESA'da çalışan bir usta, işçilerin sendikadan istifa etmesini sağlamak için "sendikadan imzayı almazsan seni başka bir bölüme alacağım, onlar terörist, onların gittiği yoldan gitmeyin, onlar PKK'lı" şeklinde sözler sarf etmişti. DESA patronunun ustalar aracılığıyla bu ve benzeri sözlü tehditlerde bulunması Deri-İş Sendikası tarafından suç duyurusu ile yantılanmıştı. Söz konusu usta Düzce 2. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından TCK 118/1 maddesi gereği **5 ay hapis** cezasına çarptırıldı. Mahkeme, sanık hakkında verilen kararın para cezasına çevrilemeyeceğine ve başka bir seçeneğe yer olmadığına kanaat getirdi.

Diğer yandan sanığın TCK'nın 53/1-2 maddeleri ve birinci maddenin (a), (b), (c), ve (e) bentlerinde belirtilen şekilde "Sürekli, süreli veya geçici bir kamu görevinin üstlenilmesinden; bu kapsamda, Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliğinden veya Devlet, il, belediye, köy veya bunların denetim ve gözetimi altında bulunan kurum ve kuruluşlarca verilen, atamaya veya seçime tâbi bütün memuriyet ve hizmetlerde istih-

dam edilmekten, Seçme ve seçilme ehliyetinden ve diğer siyasi hakları kullanmaktan, Velayet hakkından; vesayet veya kayıymlığa ait bir hizmette bulunmaktan, Vakıf, dernek, sendika, şirket, kooperatif ve siyasi parti tüzel kişiliklerinin yöneticisi veya denetçisi olmaktan, Bir kamu kurumunun veya kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşunun iznine tâbi bir meslek veya sanatı, kendi sorumluluğu altında serbest meslek erbabı veya tacir olarak icra etmekten" yoksun bırakıldı.

Sanık hakkında verilen hüküm CMK'nın 231/5 maddesi uyarınca ertelenerek CMK 231/8. maddesi uyarınca sanığın 5 yıl süre ile denetim süresine tabi tutulmasına karar verildi. 5 yıl içinde aynı fiili ikinci kez işlediği takdirde ceza hükmedilecek.

DESA patronuna karşı önemli bir kazanım niteliği taşıyan bu sonuç, işçileri olumlu yönde etkiledi. Patron ise bu kazanıma tahammül edemeyerek iş yerlerinde Mobbinge daha fazla sarılmaktadır. İşyerinde artan baskıları protesto etmek ve atılan arkadaşlarının geri alınması için öğlen molalarında ve mesai bitiminde eylem yapan işçilere yönelik fabrika içinde onlarca son sistem kamera yerleştirildi.

Son olarak 16 Haziran

2011 Perşembe günü Deri-İş Düzce Temsilciliği'nde gerçekleşecek olan üye toplantısı DESA'da idari amir **Caner Aypar** tarafından engellenmek istendi. Toplantıdan haberdar olan Aypar, çarşıya incek servis aracını iptal ederek toplantıyı sabote etmek istedi. Aynı servisteki sendika üyesi olmayan işçilere "özel araçla" servislik yapan Aypar, sendikalı işçiler tarafından protesto edildi. Araçtan inmeyen işçiler jandarmanın gelmesi ile araçtan indi ve bölge karakoluna giderek Aypar hakkında suç duyurunda bulundu.

DESA emekçilerine Londra'dan da destek geldi

DESA işçilerine dayanışma eylemlerinden biri de 26 Haziran tarihinde Londra'da yapıldı. Prada mağazasının önünde düzenlenen eylemde, kitlelere DESA işçilerinin yaşadığı sorunların, PRADA'nın uluslararası işçi hakları kriterlerine uymadığının anlatıldığı bildiriler dağıtılıp, dayanışma talep edildi.

Prada mağazası yetkilileriyle görüşen 2 temsilci, DESA'nın işçilere dayattığı çalışma koşulları, çocuk emeğinin sömürülmesi, kadınların eşitsiz koşullarda çalıştırılması ve sendikalı oldukları için işten çıkartılan işçilerin durumunu anlattı. Bu konulara duyarlılık çağrısı yapan temsilciler, aksi durumda Prada'nın da suç ortağı olacağını ve bu duruşlarının değişmemesi durumunda gelecek dönemde de her şube önünde eylemler yapılacağını yetkililere anlattılar.

Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği protesto etkinliği yaklaşık 1 saat sürdü. (ATİK Haber Merkezi)

Legrand'da baskıya rağmen kararlı bir direniş!

Kartal: Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde Kurulu bulunan Legrand'da işten atılan işçilerin direnişi devam ediyor. Sendikada örgütlendikleri için atılan 2 kadın işçi hem patronun hem de sendikanın direnişi bırakmaları yönündeki baskılara karşı 45 gündür kapı önünde kararlı bir şekilde direniyor. Direnişte olan 2 kadın işçiden biriyle 45. gününde Özgür Gelecek gazetesi olarak görüştük. Kapı önünde olmayan işçileri aradığımızda karakolda olduklarını

söylediler. Tekrar aradığımızda patronun şikâyetçi olduğunu ve karakola ifade vermeye götürüldüklerini dile getirdiler. Slogan seslerinden, kapı önünde oturmalarından ve yol kestikleri iddiasıyla karakola götürüldüklerini ve ifadeden sonra tekrar direniş alanına döndüklerini söylediler. Patron işçileri yıldırma için bütün yolları deniyor. İşçiler direnişlerine haklarını alana ve işe geri dönene kadar devam edeceklerini ve direnişlerine destek beklediklerini belirtiyor.

Kampana'da İzmir örgütlenmeleri bitti

Kartal: 103 gün önce Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Kampana Deri fabrikası önünde haklarını almak için işçiler direnişe başladı. Ve kararlı bir şekilde direnişe devam ediyorlar. Patronun tüm baskılarına rağmen kapı önündeler. Kampana işçileri sendikada örgütlendikleri için işten atılmışlardı. Tuzla'da bulunan fabrika taşeronu ait. Ana fabrika ise İzmir'de. İşçilerin başlattığı direnişin ardından sendika İzmir'de bulunan fabrikada sendika çalışmaları başladı ve yetkiyi sağladı. İzmir'deki fabrika patronu 27 Haziran günü yetkiye itiraz etti.

Direnişte olan işçiler başladıkları günden beri Kampana patronunun fabrikaya yeni işçi almasını engellemişlerdi. Üretime devam edemeyen patron (tüm makine çalışanların dışarıda olmasından kaynaklı üretim fiili durmuştu) geçtiğimiz hafta İzmir'den yeni işçi getirmiş ve bu işçileri gece yarısı fabrikaya sokmuş. Ama patronun yaptığı hesap gene tutmadı. Çalışan işçiler geri döndüler. Gelen işçilerden sadece 1 tanesi kalmış, o da hafta başı gideceğini söylemiş. Direnişi kırmak için ve üretimi devam ettirmek için çabalar harcansa da Kampana patronu her zaman direnişin kararlılığıyla çarpışacak.

Emekçinin gündemi

Türk-İş içindeki muhalefet üzerine

Türk-İş'e bağlı 10 sendika genel başkanının imzasıyla kamuoyuna açıklanan ve demokratik, mücadeleciler bir sendikal için yola çıkıldığının vurgulandığı hareket önemsenmesi gereken bir çalışmadır. İçinde devrimci, demokratik sendikaların da yer aldığı bu hareket esas olarak Türk-İş Genel Kongresi'ni hedefine alan bir muhalefet olarak biçimlense de kamuoyuna yönelik açıklamalarında tüm sendikal harekete yönelik tespitlerde bulunmaktadır.

Ülkemizde sendikal hareketin işçi sınıfının genel kitlelerinden kopuk olduğu, işçi sınıfının çok küçük bir bölümünün sendikalarda örgütlü olduğu, mevcut sendikal yapının sistem yanlısı, bürokratlaşmış, sınıfa yabancı unsurlardan oluştuğu ve siyasi iktidara karşı ciddi bir muhalefet düzenleme ve güvencesiz koşullarda çalışan milyonları örgütlemeye perspektifine sahip olmadığı açıktır. Ancak bu durum işçilerin ekonomik-demokratik mücadelelerini geliştirmede ve öz örgütlenmelerde birleşmesinde sendikaların önemini gözlemlememektedir.

Türk-İş'in mevcut yönetiminin AKP hükümetinin güdümünde hareket ettiği, işçi sınıfına yönelik ciddi hak gaspları yaşanmasına karşın tarihinin en sessiz ve pasif dönemini yaşadığı nettir. Ancak yönetim değişikliğinin Türk-İş'in kuruluş misyonu olan sınıfı sistem içi sınırlara hapsetme görevine son vereceği de beklenmemelidir. Mesele yönetim değişikliğiyle beraber tabana, sınıfın örgütlü gücüne dayanan bir siyasi çizgi değişikliğinin hayat bulmasıdır ki mevcut gerçeklikte bunun yakın vadede gerçekleşmeyeceği açıktır. Ancak sınıfın öfkesinin kabardığı, ekonomik kriz ve yoğun baskı ve sömürü karşısında sınıfın eylem, direniş ve grevlerinde artışın yaşandığı, örgütlenme talebinin yükseldiği bu dönemde sınıfın örgütlenmesi ile sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi iç içe alan ve sınıf sendikacılığını geliştirmek için gerekli olan kopuşu sağlamanın altyapısını oluşturmak için adımlar atmak da gereklidir.

Türk-İş yönetimini değiştirmeyi öncelikli, kısa vadeli amaç olarak ele alan bu birlikteliğin kamuoyuna sunduğu manifestoda eleştirilecek yanlar olmakla beraber birçok önemli tespitte de yer verdiği, sendika içi demokrasiden örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılmasına kadar bir dizi konuda görüş ifade ettiği görülmektedir. Meselenin Türk-İş'e sınırlanmaması, diğer konfederasyonlardan sendikalara da çağrı yapılması ve genel sendikal hareketin tartışmaya açılması olumludur. Bunda devrimci demokratik sendikacıların çabası belirleyici olmuştur.

Bu nedenle bir yandan Türk-İş yönetimi başta olmak üzere genel sendikal hareketin durumu hedefe alınırken öte yandan bu birliktelik içinde mücadeleyi salt Türk-İş yönetimini değiştirmekle sınırlamak için çaba harcayan, kamuoyunda zaten teşhir olmuş bürokratik yapılara karşı da yönlendirmek gereklidir. Mevcut hareketliliğin şubelere ve işçi kitlelerine yayılarak genişlemesi de ancak birlikteliğin kendi iç mücadelesine yoğunlaşmakla mümkün olacaktır.

Önümüzdeki dönemde birlikteliğin içinde yer alan sendikaların şubeler düzeyinde platformlar kurması ve yerel birlikteliklerin geliştirilmesi hareketin gelişimi için şarttır. Şube platformlarının işyerlerine inen tarzda genişlemesi, farklı işkollarındaki devrimci, demokrat işçilerin birbirini tanıyıp ortak hareket etmesi ve birlikteliğin genel sendikal harekete dair ortaya attığı tartışma konularının ve yaklaşımının geniş işçi kitleleri içinde tartışmaya açılması hareketin güzel sözler ve yetersiz icraatla sadece koltuk değişimine indirgeyen bir girişime dönüşmesine engel olabilecektir.

İkincisi, şube platformları ve işyerleri üzerinden ülke çapında sendikal hareketin önündeki engelleri kaldırılması, asgari olarak ILO normlarının hayata uygulanması, noter şartının, işkolu ve işyeri barajlarının ve sendikal bürokrasiye güç veren yasal düzenlemelerin kaldırılması için bir kampanyanın düzenlenmesi de hareketin darlaşmasını engelleyip diğer konfederasyonlardan işçi ve emekçileri de yanına çekmesine hizmet edecektir.

İşçi direnişlerini sahiplenmenin yanı sıra hükümete yönelik hak alma perspektifiyle hareket eden kampanyaların düzenlenmesi, eylemli bir sürecin örgütlenmesi mevcut birliktelik içinde dar düşünen, özde anti-demokratik kesimlerin etkisini daraltmaya ve devrimci demokrat işçilerin ortak hareket etmesine katkı sunacaktır.

Sendikalarda "sarılık hastalığı var kulak keselim"*

İstanbul: Türkiye'de sendikal hareketin ciddi bir tıkanma yaşadığı kimse için bir sır değil. Bu tıkanıklığın önemli nedenlerinden biri bürokratism, sınıftan uzak/kopuk, sınıf perspektifinden yoksun sendika profilleridir. Söz konusu bir de Türk-İş olunca, ciddi boyutlara varan ihanet zincirine neredeyse hemen her gün bir yenisi ekleniyor.

Bugünlerde Hava-İş, Kristal-İş, TGS, TÜMTİS, Deri-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Belediye-İş, Tez Koop-İş ve Basın-İş tarafından Türk-İş içinde yeni bir muhalefet örgütlenmekte.

21 Haziran günü bir bildiri yayımlayan adını "**Güç Birliği Platformu**" olarak deklare eden oluşum, sendikal harekete yeni bir ivme ve dinamizm kazandırmak amacıyla güç birliğine gidildiğini belirtiyor. İlkesel bir değişim ve işçi sınıfı ile daha sıkı bağlar temelinde bir araya gelen bu platformun, daha çok işçiler tarafından denetlenen bir mekanizmaya sahip olacağı belirtiliyor. Sendikaların giderek "sarılaşması" sürecinde böylesine bir değişim hareketinin oluşturulması oldukça önemli bir yerde duruyor. Ancak oluşum içinde, adı ihanetler zincirinin parçaları ile anılan sendika başkanlarının da (Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel gibi) olması işçi desteğinin azalmasına neden olacak etkenler arasında.

1 Temmuz günü Taksim

Tramvay Durağı'nda kitlesel basın açıklaması ile kamuoyuna açıklama yapan "**Güç Birliği Platformu**" Türk-İş yönetiminin geline nokta durduğu çizgi ve siyasi anlayışı nedeniyle böylesi bir oluşuma ihtiyaç duyduğunu belirtti. Bir yenilik olması ve geçmişlerinde bünyesinde çok sık direnişlere şahit olduğumuz bu sendikaların böylesi bir oluşuma gitmeleri direnişteki işçiler tarafından da hem desteklendi ve hem de eleştirildi. Birçok akademisyen, yazar ve aydının desteklediği platform, sürece direnişleri ve diğer konfederasyonlara bağlı sendikaları ziyarette başlayacak.

Açıklamanın ardından Taksim Hill Otel'de gerçekleştirilen basın toplantısı ise ciddi tartışmalara neden oldu. Ontex, PTT, Kampana işçilerinin de katıldığı toplantıda işçiler ile sendika başkanları arasında polemik yaşandı. Toplantıda öncelikle Atılay Ayçin eleştirildi. Ayçin'in başkanlığını yaptığı süreç içinde demokrasiyi işletemediği ve gelinen noktada Hava-İş Sendikasına bir halef yetiştirilemediği

belirtildi. Oturumda Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel de sert eleştirilerden nasibini aldı. Böylesine bir oluşumun önemli olduğu, ancak sendikal ihanete karşı mücadelede ihanetlerin ana halkasını oluşturan bireylerden olan Türkel'in bulunması eleştirildi.

Ayrıca taşeronlaşmaya karşı mücadelede, oluşum içindeki sendikalardan öncelikle kendi içlerindeki taşeronlaşmayı durdurmaları istendi. Eleştirilere yönelik verilen yanıtların sürecin üstünü örten ve eleştirileri yok sayan türden olması işçiler tarafından tekrar eleştirildi. Toplantının genel hatlarını oluşturan eleştirilerde sendikaların bu yaklaşımı sürece bir sıfır yenik başlaması anlamına gelmektedir aynı zamanda. Sarı sendikal anlayışlarla çıkılan yolun yolcularına işçilerin bir sözü var: "**Biz varsak varsınız yoksak yok. O zaman sarılık olmadan kulak keselim!**"

(*Anadolu'da sarılık hastalığına yakalananların kulaklarının kesilerek tedavi edilmesi)

Tez Koop-İş Türk-İş'i protesto etti

İstanbul: Türk-İş yönetiminin ilke edindiği "ihanet", kendisine bağlı olan sendikalar tarafından protesto ediliyor. Özellikle TEKEL direnişinin ardından emekçiler cephesinden Türk-İş'in gerçek yüzü bir kez daha görülmüştü.

Harb-İş ve Petrol-İş sendikalarının Türk-İş'i protesto etmesinden sonra yaklaşık 250 bin işçiyi kapsayan Kamu Kesimi Toplu Sözleşme görüşmelerinde takınılan uzlaşmacı tavır, Tez-Koop-İş Sendikasını da harekete geçirdi. İstanbul Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Sosyal Güvenlik Kurumu, Gençlik Spor, Toprak Mahsulleri Ofisi, Marmara Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde örgütlü olan Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube üyeleri, hem sözleşme sürecinin sürüncemede bırakıl-

ması hem de işyerlerinde yaşanan sorunlara karşı İstanbul Çapa Tıp Fakültesi'nde eylem yaptı.

Eyleme, Tez-Koop-İş İstanbul 1 No'lu Şube üyeleri ile direnişte bulunan PTT, Ontex ve Burger King Çağrı Merkezi işçileri de katılarak destek verdi. "Duyarsız konfederasyon istemiyoruz", "Susma haykır, sendika haklı", "Direne direne kazanacağız" sloganları ile yürüyüşe geçen kitle, yürüyüşü Mono Blok Binası önünde sona erdirdi.

Burada bir konuşma yapan Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube Başkanı **Rabia Karaca Över**, 2011 Ocak ayından itibaren yürürlüğe girmesi gereken ve 250 bin işçiyi ilgilendiren kamu toplu iş sözleşmelerinin bütünlüklü yürütülemediğine, Türk-İş'in uzlaşmacı ve yetinmeciler tarafından kaynaklı işyerlerinde ve paralelinde aileler içinde şiddet ve psikolojik sorunların büyüdüğüne değindi. Açıklamanın ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Direnişteki işçiler buluştu

İstanbul: Direnişteki PTT ve Ontex işçileri 25 Haziran günü Ontex önünde dayanışma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinliğe Legrand, PTT, Kampana, Kubatoğlu/Fıratpen, Burger King Çağrı Merkezi'nde işçileri de destek verdi.

Türkülerin söylenip hallerin çekildiği etkinlikte sıklıkla "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Direnişteki işçiler deneyimlerini anlattılar. Daha sonra Ontex'te vardiya değişimine kısa bir süre kala, yol kapatılarak fabrika girişine doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Servis araçları çıkarken alkış ve sloganlarla direnişin sesini duyuran işçiler, çıkışlar tamamlandıktan sonra yolu tekrar kapatarak çadır önüne yürüyerek etkinliği sonlandırdı.

Taşeron karşı Balcalı'da direniş devam ediyor!

Mersin: Hakim sınıfların çıkmazları arttıkça daha aymaz ve azgınca saldırıyor. En ufak bir demokratik hakkın bile kazanılmasının çok zor olduğu ülkemizde, bir o kadar emek, fedakarlık ve bedel sonucu kazanılan hakların elde tutulması veya kazanılan hakkın uygulamaya konulması da o kadar zor. Emekçilere hiçbir hakkı tanımayan sermaye her yere taşeron şirketleri sokarak işçilerin hem örgütlenmesini zorlaştırıyor hem de insanca yaşamdan bir adım daha uzaklaştırıyor. Ancak sistemin tüm bu saldırılarına karşı emekçiler yılmadan mücadeleyi sürdürüyor. 6 yıldır Adana Balcalı Hastanesi'nde taşeron şirkete karşı verilen mücadele işçilerin talepleri doğrultusunda hakların kazanılmasıyla sonuçlanmıştı, ancak verdikleri söze uymayan hastane yönetimi ve üniversite rektörlüğü eski "düzenine" devam etmek isteyince Balcalı sağlık emekçileri de tekrar direnişe geçti.

Balcalı Hastanesi'nde sağlık emekçileri iş bırakma eylemine başladı. Dev-Sağlık-İş öncülüğünde Balcalı Hastanesi'nde, yıllarca taşeron sistemine karşı direnen işçiler geçtiğimiz Mayıs ayında da taşeron sistemine karşı eylemler sonucunda 23 Mayıs 2011 tarihinde üniversite ve hastane yönetimi ile görüşmeler yapıp, işçilerin belirlediği bir protokolü hastane yönetimine imzalatmıştı. İmzalanan bu protokole göre taşeron şirkette çalıştırılan sağlık emekçileri, Bakanlık kararı ile üniversitelerin asli işçileri kabul edilmiş, 30 gün içerisinde tüm çalışanlarla bireysel sözleşme yapmak üzere anlaşmaya varılmıştı.

Dev Sağlık-İş Adana Şube Başkanı **Bülent Karaca**, Balcalı sağlık emekçileri adına yaptığı açıklamada: "30 gün geçmiş olmasına ve üniversite rektörlüğüyle tüm görüşme taleplerimize rağmen somut herhangi bir adım atılmamış, yapılan protokol uygulamaya geçirilmemiştir" dedi. Yine Karaca; 6 yıldır Balcalı Hastanesi'nde taşeron şirketlere karşı mücadeleyi yürüttüklerini, buna karşın hala sağlık çalışanlarının sorunlarının çözülmediğini, taleplerinin yerine getirilmediğini aktardı. Bu sorunlar çözülmeden iş barışının sağlanamayacağını aktaran Karaca, "sorunlar çözülene dek insanca yaşamak için biz kendi bildiğimizi yapacağız" dedi.

"Azıcık radyasyon, birazcık siyanür insan sağlığına faydalıdır!"

7 Mayıs'ta Kütahya Tavşanlı'ya bağlı Gümüşköy yakınlarındaki ETİ Gümüş A.Ş.'nin iki havuzunun bentlerini yıkıldı ve bentlerin yıkılmasıyla bilindik devlet tavrı tekrar karşımıza çıktı. Hani Çernobil faciası olduğunda televizyon kameralarının karşısına çıkıp, azıcık radyasyonun insan sağlığına faydalarının anlatıldığı durumu kastediyoruz. Çok şükür bu sefer kimse siyanürün insanın biyolojik gelişimine katkılarını anlatmadı. Anlatmamasına anlatmadı ancak özünde hiç de farklı olmayan bir tavra sahip oldular.

Kütahya Valiliği ilk açıklamasında "sızma yok; durum kontrol altında" dedi. Zamanın Çevre ve Orman Bakanı **Veysel Eroğlu** 9 Mayıs tarihinde "tüm tedbirler alındı. Dışarı bir gram dahi sızma yoktur" açıklamasında bulundu. Aradan zaman geçti açıklamaların içeriği de "sızma var, ama durum kontrol altında" biçimine büründü. Aradan zaman geçti, 19 Haziran tarihinde Kütahya Vali yardımcısı **Cengiz Horozoğlu** "inkar etmiyoruz. Sularına siyanür karıştı tabii. Ancak bunun anında öğrenilerek tüm önlemlerin anında alındığını bildiriyoruz" biçimine büründü. Belli ki Vali Yardımcısı heyecanlı, ne dediğini bilemeyerek, deyim yerindeyse kekeleyerek, suçüstü yakalanmış olmanın getirdiği ruh haliyle olsa gerek geçmiş açıklamalarla çelişme pahasına, sızıntıdan anında haberdar olup, anında önlem aldıklarını söyledi.

Tabii ki bu anında önlem alınmasının sonucu olarak 8 kişi siyanürden zehirlendi ama devletin kurumlarına göre ortada siyanürden zehirlenen kimse yok. Bu tarz haberlerin gerçekliği yansıtmadığı açıklamasında bulunuldu. Sadece ETİ Gümüş A.Ş. değil, Kütahya Valiliği de aynı açık-

lamayı yaptı. Tabii bu halk "adam olmaz", bunun yanında "nankördür", zaten Kürt coğrafyasında "tanklığına da güven olmuyordu". Devlet yalan söyleyecek değildi ya!

Uzun zaman siyanürün suya karıştığını reddeden devlet, ilgili raporları demokratik kitle örgütlerinden gizledi. Tüm taleplere rağmen, raporlar verilmedi. Bunun üzerine SES İzmir Şubesi kendi olanaklarıyla bölgeden örnekler aldı ve tahlil ettirdi. Elbette ortaya çıkan tablo devletin açıklamalarıyla tamamen çelişiyor. Kütahya Valiliği'nin açıkladığı raporu değerlendiren Yıldız Teknik Üniversitesi Çevre Mühendisliği Bölümü'nden Prof. Dr. **Beza Üstün**, valilik raporunun gözle tespitlere dayandığını açıkladı. Yani anlayacağımız, valilik görevlileri bölgeye gitmişler, şöyle bir suya bakmışlar, normal suyla karşılaştırmışlar, aralarında gözle görünen herhangi bir fark görememişler ve suyun siyanürlü olmadığına "bilimsel olarak" kanaat getirmişler.

Her ne kadar SES İzmir Şubesi, Kütahya Valiliği'nin raporu kadar bilimsel(!) bir rapor hazırlamasa da ortaya çıkan veriler valiliğin açıklamalarını yalanlıyor. SES İzmir Şubesi'nin hazırladığı raporda siyanür, arsenik, kadmium ve antimon seviyesinin normalden oldukça yüksek bir oranda çıktığını görüyoruz. Ve bunun sonucunda 8 kişi zehirlenmiş ama devlete göre bu zehirlenmelerde siyanür belirtileri görülmemiş.

Tüm bu gelişmeler olmadan önce ETİ Gümüş A.Ş. yetkilileri köylülerin topraklarını almak istemiş, buna karşın köylüler topraklarını vermek

istememişler. Bunu her iki tarafın açıklamalarından anlıyoruz. Yani şirket yetkilileriyle köylüler arasındaki sorun eskilere gidiyor.

Siyanürün suya sızdığını reddeden şirket yetkilileri birden sabotaj sorununu dillendirmeye başladılar. Normalde sızıntı yokmuş (valiliğin en son açıklamasında kabul edilen sızıntı yani), iki aydır kapalı olan köye giden su vanaları kimliklerini bilemedikleri kişi ya da kişiler tarafından açılmış! Böylelikle siyanürlü su köyün içme suyuna karışmış. Ancak devlet açıklamalarında hastalananlarda siyanür zehirlenmesine rastlanılmadığı yazıyordu. Bütün bu çelişkiler devlet ile ETİ Gümüş arasındaki diyalog sorununun, eşgüdümlü çalışmamanın yansımaları! Köylüler topraklarını vermedikleri için tüm suçu köylülerin üstüne yıkmaya çalışıyor ETİ Gümüş. Tabii ki, ulu devletin koruması altında. Bir de medyada çıkan haberlerden rahatsız olan ETİ Gümüş yeni bir medya kurmaya karar vermiş. Pişkinliğin ve azgınlığın bu kadarı!

Son söz olarak, devlet dediğimiz oluşum, her zaman için kapitalistlerin, şirket yöneticilerin, burjuvazinin yanındadır. Onun gözünde halk aşağı tabaka olup, verilen ekmeğin değerini bilmeyen nankörlerdir. Elbet bir gün "devran dönecek" o zaman bütün egemenler tir tir titreyeceklerdir.

Casper'da şenlik!

Kartal: Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Casper Bilgisayar işçileri kapı önündeki direnişlerine kararlı bir şekilde devam ediyor. Aylardır direnişte olan Casper işçileri seslerini duyurmak için imza kampanyasıyla merkezi yerlerde stant açtılar. İşçiler direnişlerinin 125. gününde 25 Haziran günü de fabrika önünde şenlik düzenledi. Etkinliğe **İhsan Eliaçık**, Pınar Sağ, müzisyen **Cemal Gürel**, Bilgesu Erenus, tiyatrocü **Ender Yiğit**,

türküleri ve skeçleriyle işçilere destek olarak moral verdiler. Etkinlikte Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri **Selçuk Gökteş** konuşma yaptı. Konuşmada; "Anayasa ve yasaların olduğunu iddia edenlere karşı Casper işçisi bunun böyle olmadığını çok net bir şekilde gösterdi. Düzeni korumak adına işçilerin haklarına saldırıldığını söyledi. Ve işçi sınıfının gelişmemesi için, bütün olanakları bize karşı kullanıyorlar. Bütün sınıf dostlarına çağırımızdır; bugün hepimize yan yana durma görevi

düşüyor" dedi. Şenliğe direnişteki Mas-Daf işçileri, Gebze'de, 25 gündür direnen G.E.A. Klima işçileri, Genel-İş Sendikası, Nakliyat-İş, Eğitim-Sen, Yapı Yol-Sen, Spor Emekçileri Sendikası, TKP, ÖDP, Partizan, Pir Sultan Abdal Derneği, Tekyumruk ve FenerbaÇHE taraftar grupları destek verdi.

TÜİK verileri ve Kürt halkının sefalete mahkûmiyeti!

Ülkemizde Kürt olmak, dili yasaklanmak, yerinden yurdundan sürülmek, insanlık dışı koşullarda yaşama mahkum edilmek anlamına geliyor. Ama aynı zamanda Türkiye halkının en yoksul kesimini oluşturuyor Kürt halkı. Hani hep söylenir ya, sınıfsal baskının yanında bir de ulusal baskı altında tutuluyor Kürt halkı diye. Böylelikle Türk milliyetine mensup emekçiler bir tokat yiyorsa Kürt milliyetine mensup emekçiler iki tokat yiyor diye. Ancak kapitalist-emperyalist düzenin bir sonucu olan işsizlik de en fazla Kürt halkını vuruyor. Sadece tokat sayısı değil, tokadın şiddeti de farklı Kürt halkı açısından.

Haziran ayın sonlarında TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu), 2010 yılına ait il düzeyinde temel işgücü göstergelerini açıkladı. Türkiye geneli işgücüne sahip olup da bir işte çalışanların oranı yüzde 48,8 olarak açıklandı. **Bilindiği gibi TÜİK, bir işsiz "işsiz sayılması" için belirli kriterler koyuyor.** Eğer bu kriterlere uygun değilse, devletin gözünde işsiz sayılmıyor. Bunun için de resmi işsizlik oranları ülkenin gerçekliğini yansıtmaktan uzaktır. Ancak buna rağmen işsizlik oranı yüzde 11,9 olarak açıklandı.

Birazcık rakamları gerçeğe yaklaştırdığımızda ortaya çıkan oran yüzde 56 oluyor. TÜİK, işgücüne katılmayanların zevk-sefa içerisinde yaşadıklarını, rahat olduklarını düşündüğünden olsa gerek bu kesimi işsiz olarak görmüyor.

Genel için bile oldukça yüksek olan işsizlik oranı, Kürt coğrafyasına geldiğinde daha da korkutucu oluyor. Kürt halkının sefalet içerisinde bir yaşama mahkum edilmişliği daha açık görülüyor. Aşağıdaki tablo bunu net bir şekilde gösteriyor.

Amed Kürt coğrafyasının "başkenti"

olarak halkın yaşam şartlarının ne derecede kötü olduğunu gösteriyor. Zira işsizlik oranlarında "Türkiye rekoru", yüzde 72,5 ile Amed'de. İstatistiğin kötü bir yanı vardır. Rakamlar soyut olduğu için rakamları sadece okuruz. Karşılığını çoğu zaman düşünmeyiz. Bu rakamlar ne anlama geliyor?

Türkiye ekonomisinin rekor oranda büyüdüğü iddia edilirken, ülke çapında yüzde 56, Kürt coğrafyasında yüzde 58,3 ile yüzde 72,5 orandaki işsizliğin nedeni nedir? Burjuva basını düzenli takip ediyorsak, çoğu zaman büyük şirketlerin, holdinglerin, yıllık bilançolarının yayımlandığını biliyoruzdur. Bu bilançolarda çoğu zaman sermayenin kriz döneminde

bile büyük kârlar elde ettiğini görürüz. Bir nevi krizi fırsata çevirirler anlayacağımız. Amed'de ise sokağa çıktığımızda, işgücüne katılabileceklerden her 10 kişiden 7'si işsizdir. Bu rakamların somut anlamı budur.

Bu düzen her zaman açısından işsizlikle iç içedir. İşsizliği tamamen engellemesinin yolu yoktur. İnsanlık tarihi işsizliğin olmadığı bir düzeni bulmuştur. Bilindiği gibi ne Sovyet Rusya'sında ne Halk Çin'inde ne de diğer halk cumhuriyetlerinde işsizlik denen bir sorun olmuştur. Aksine orada herkes iş bulmuştur. Bunun nedeni insan sömürsüne, emek sömürsüne dayanmayan bir düzen olmasıdır. Burjuva yazarlar, akademisyenler ve aydınlar, sosyalist sistemde işsizliğin bulunmadığını kabul ederler ama kapitalizmin sosyalizme göre daha verimli olduğunun altını çizerler. Bu söylemin yanlışlığı bir yana, kastedilen verimliliğin kriz dönemlerinde bile büyük burjuvazinin kâr etmesi olduğu açıktır. Yoksa verimlilik geniş halk kitleleri açısından değildir. Onların payına sefalet düşmektedir.

TÜİK'in açıkladığı veriler de göstermektedir ki, Kürt coğrafyası gerek ulusal sorun açısından gerekse de yoksulluk açısından kaynayan kazandır. Bu ülkede bir değişim ancak ve ancak Kürt halkının kendi rengini verdiği ölçüde olacaktır. Bu veriler aynı zamanda bunu da göstermektedir. Türkiye devrimi, kızıl ile sarı, kırmızı, yeşilin bir sentezinden oluşacaktır.

Eşme Kilim Festivali kirleniyor!

İzmir: Ege Çevre ve Kültür Platformu Derneği (EGEÇEP) adına Dönem Sözcüsü **Ertuğrul Barka** tarafından yapılan açıklamada Uşak'ın Eşme ilçesinde yıllardır, Eşme Kaymakamlığı ve Eşme Belediye Başkanlığı'nın ortaklaşa düzenlenen "Eşme Uluslararası Turistik Kilim ve Sanat Festivali"nin birkaç yıldır kirlendiği ifade edildi. Kirlenmenin nedeni açıklamada şöyle aktarılıyor: "Çünkü Kışladağ ve civarını 2006 yılından beri kirlüten, toprağımızı ağır metallerle zehirleyen vahşi siyanürlü altın madenciliklerinin sahibi Tüprağ şirketi bu festivalin sponsorları arasındadır. Geçen yıl festivale davetli olan Zülfü Livaneli uyarılarımız ve bilgilendirmemiz üzerine, duyarlılık göstermiş, Eşme Belediye

Başkanı Ahmet Yıldırım'a : "Ben doğay ve insanımızı kirlüten bir şirketin sponsorluk yaptığı etkinliğe katılmam" demiştir. Bunun üzerine Tüprağ sponsorluktan çıkartılmıştı. Bu yıl düzenlenen festivale ise Ataol Behramoğlu, Haluk Çetin, Züleyha (Livaneli şarkılarıyla) ve Zara gibi suya, topağa, havaya ve yaşamam duyarlı olduğunu bildiğimiz insanların katıldığını öğrenmiş bulunmaktayız. Kilim Festivalini adını ısrarla kirlenmek isteyen düzenleyiciler, yaşam alanlarımızı zehirleyenlere meşruiyet kazandırdıklarının farkındalar mıdır bilemeyiz ama, Tüprağ şirketinin bu gibi sponsorluk faaliyetleriyle bizim "memleketin kalkınmasına çok katkı sağladıklarını" söyleyip durduklarını

bilmekteyiz. Şimdi o güzel şiirlerine ve kitaplarına kıymama sırası Ataol Behramoğlu'ndadır. Gitar nağmelerine kirlilik bulaştırmama sırası Haluk Çetin'dedir. Kışladağ'ı viran edenlerin, halkımızı zehirleme endişesiyle yaşamaya gark edenlerin parasıyla kirlenmeme sırası davetli sanatçılardadır. Kışladağ'da ağıt yakılıyor, 'Kışladağ viran oldu başka dağlar olmasın' diye feryat ediliyor" denilerek biten açıklamada Festivale katılan sanatçılara bu konuda duyarlı olmaları gerektiği hatırlatılıp, tüm kamuoyu Festivali kirlitmeye çalışanlara karşı duyarlı olmaya davet ediliyor.

Köylülere tutuklama!

H. Merkezi: Aydın'ın Çine ilçesi Madran Dağı'nda kurulması planlanan rüzgar enerji santrallerine karşı yöre halkı tepki gösterdi. İbrahimkavağı köylüleri firma ekibinin Mardan dağına gittiğini öğrenince yol kesip şirket yetkililerinin iş yapmasını engelledi. Köylülerin hayvan otlatmak için kullandığı toprakları gasp eden Kiroba Elek-

trik Üretimi A.Ş.'ni koruyup-kollayan jandarma ile toprağına sahip çıkan köylüler arasında çıkan arbedede 7 kişi gözaltına alındı, 2 kişi "Devlet memuruna mukavemet ve yol kesme" gerekçesiyle tutuklandı. Her türlü hak talebinin yok sayıldığı, en ufak demokratik bir mücadelenin suç sayıldığı ülkemizde, topraklarını yağmacı şirketlere vermek istemeyen köylülerin tutuklanması da bizleri şaşırtmıyor.

Devrimci Turizm İşçileri Sendikası kuruldu

Mersin: Turizm işçileri, tüm turizm emekçilerinin örgütlülüğünü sağlayabilecek bir sendika kurma çalışmasını tamamladı. "Sorunlardan şikayet etmek yerine örgütlenip sorunları çözmeye zamanıdır" diyen Devrimci Turizm İşçileri Sendikası (Dev Turizm-İş) DİSK çatısı altında örgütlenerek hem turizm emekçilerinin hem de tüm işçi sınıfı mücadelesine yeni bir nefes kazandıracaklarına inanıyor.

Hatay'da "Nükleere Karşı Platform"

Mersin Akkuyu'da kurulması planlanan nükleer santrale karşı Hatay'da, yaşamı savunan emek ve kitle örgütleri ile siyasi partiler "Nükleere Karşı Platform" da bir araya geldi. Platform 22 Haziran'da gerçekleştirdiği basın toplantısıyla kuruluşunu kamuoyuyla paylaştı.

Geniş bir bileşenle oluşturulan platform adına basın açıklamasını okuyan **Ali Kanath**, nükleer enerjinin dünya halkları nezdinde giderek meşruluğunu yitirdiğini vurgulayarak, Hatay halkının nükleer enerjinin zararlarına dair bilinçlendirilmesi konusunda çalışmalar yürüteceklerini belirtti. Kanath açıklamasını; "Başta Mersin ve Sinop olmak üzere halkımızın büyük bir çoğunluğu nükleer enerjiye karşıdır. Nükleer enerji santrallerinin kurulmasını isteyen karar vericilere karşı, nükleer karşıtı olan 26 kitle örgütü olarak sesimizin daha gür bir şekilde çıkmasını sağlamak amacıyla Hatay Nükleer Karşıtı Platformu kurmaya karar verdik" diyerek sonlandırdı.

Göçük altında kalan 2 işçi hayatını kaybetti

H. Merkezi: İşçi cinayetleri devam ediyor. Bu kez Erzincan-Erzurum Demir Yolu'nun Mutu mevkiinde devam eden kar tüneli inşaatı sırasında tünele işçiler tarafından kalıp dökülürken göçük meydana geldi. Yaşanan göçükte 7 işçi göçük altında kaldı. 5 işçi, şantiyede çalışan diğer işçiler tarafından göçük altından çıkarılırken, 18 yaşındaki **Emrah Şahinoğlu** ve **Abdulgafur Karakaş** isimli 2 işçi ise yaşamını yitirdi.

Kürt halkının ve tüm ezilenlerin sabrını sınavanlar, tecrübelerine bakmalıdır!

Dicle'nin "örgüt propagandası" suçlamasıyla aldığı cezanın, alelacele Yargıtay'da onaylanmasının siyasi bir karar olduğu çok açıktı. Kararın siyasilğini, ne ayrıntıya boğulmuş ince hukuk tartışmaları ne de Erdoğan'ın "bile bile aday gösterdiler" türünden kaba çıkışları gizleyebilir.

Tutuklu Kürt vekillerin, özellikle de Hatip Dicle'nin meclise girmesini engellemeye dönük çabalar, AKP'nin temsil ettiği Türk egemen sınıflarının, Kürt sorunu karşısındaki samimiyetsizliklerini daha açık ve net olarak gösterdi. Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük, daha önceki seçimler ve referandum süreçlerinde olduğu gibi, son seçim sürecinde de, aylar öncesinden başlatılan imha-inkar saldırılarının, istenilen-hedeflenen sonucu vermemesi, saldırıların her türden yöntemle artmasını da beraberinde getirdi denebilir.

Bilindiği üzere, seçimlerden çok önce başlayan, Kürt vekillerin (veto krizini de içine alan) seçim çalışmalarını engelleme çabaları, demokratik eylemlerine dönük kapsamlı saldırılar, bunları takip eden yoğun gözaltı ve tutuklamalar sürecin nasıl işleyeceğine (daha doğrusu işletileceğine) dair yeterli ipuçlarını sunmaktaydı. Tüm bu yoğun saldırıların, ulusal hareketin bölgedeki etkinliğini artırmaktan başka bir sonuç getirmediği de yine aynı dönemde açığa çıktı.

Kürt halkı, tüm engelleme çabalarına karşın, kendi temsilcilerini seçmekteki ve onlara sahip çıkmadaki kararlılığını her vesile ile deklare etti/ediyor, buna uygun bir pratik sergiledi/sergiliyor. Seçimlerden önceki süreçte Kürt cephesinde yaşananlar, seçim barajı vb. engellerle, parti olarak seçimlere girmesinin önü kesilen, seçimlere bağımsız adaylarla katılmak zorunda bırakılan BDP'nin, geniş anlamda ise Kürt Ulusal Hareketi'nin, seçimlerden daha da güçlenerek çıkacağına da göstergesiydi. Yani egemen sınıfların Kürt halkı üzerinde oynadığı oyun, veto krizinde yaşananların da ortaya koyduğu gibi, her türden be-

deli ödemeyi çoktan göze almış olan Kürt halkı tarafından boşa çıkarılıyordu. **Bunu görmek için seçim sonuçlarını beklemeye bile gerek yoktu.**

Kürt Ulusal Hareketi'nin bölgedeki etkinliğinin giderek artışına, bunun seçim sonuçlarına yansımalarının kesinliğine olan tahammülsüzlük, seçimlere birkaç gün kala, Hatip Dicle'nin "örgüt propagandası" suçlamasıyla aldığı cezanın, alelacele Yargıtay'da onaylanmasını getirdi. Bunun bir siyasi karar olduğu çok açıktı. Kararın siyasilğini, ne ayrıntıya boğulmuş ince hukuk tartışmaları ne de Erdoğan'ın "bile bile aday gösterdiler" türünden kaba çıkışları gizleyebilir. Bu durum tüm açıklığıyla herkesin gözleri önünde yaşanmaktadır. Nitekim Erdoğan'ın meşhur balkon konuşmasından sarf ettiği büyük büyük "helalleşme", "barışma" laflarının ağırlığıyla balkon çökmüş, altında Kürt halkının ve onu destekleyen demokratik kamuoyunun kalması beklenirken AKP ve başkanı ezilmiştir.

Kürt halkının iradesine müdahale, yok sayma yönlü bu girişim, tutuklu Kürt

vekillerin serbest bırakılmaması üzerinden, seçimlerin aka-

binde de devam ettirildi/ ettiriliyor. Buna "görüntüyü kurtarma", "dengeleme", "tarafsızlık" vb. denebilecek bir çaba da eşlik etmekte. Bu çaba ise kendini, tutuklu olan 1 MHP'li, 2 CHP'li vekilin de tutukluluk hallerinin kaldırılmaması şeklinde gösteriyor. Başlıca misyonu sistemin bekasını-devamlılığını sağlamak olan MHP bu durumu çok fazla sorun etmezken, CHP'nin meclise gitme, ancak yemin etmeme gibi bir taktik geliştirmesi söz konusu. Bu her iki faşist parti özgülünde yaşananların, egemen sınıflar arası hegemonya çatışmasının bir yansıması olduğunu tekrarlamak gerekmektedir. AKP'nin, önümüzdeki dönemde gerçekleştirmek istediği Anayasa değişikliği vb. konular bağlamında, bu iki partiye karşı elini güçlendirmek istemesi, kendi çizgisine daha da yakınlaştırmaya çalışması gibi bir durum da söz konusudur.

Tutuklu vekil krizi noktasında esas mesele Kürt vekillerde kilitlenmekte, engelleme çabalarının merkezinde özelde Kürt vekiller genelinde ise bir bütün olarak Kürt Ulusal Hareketi bulunmaktadır. Bu nokta çok açıktır. Bu mesele özgülünde yürütülen tüm tartışmaların odağında Kürt vekillerin bulunması da bundandır.

Vekil krizinin yaratıcısı (tabii güdümündeki güçlerin desteğiyle) AKP, bu krizle birlikte, diğer amaçlarından bağımsız olmayan, bir başka amaç daha gütmektedir.

Çünkü seçimleri resmi verilere göre % 50 gibi bir oy oranıyla kazanmış olsa da, milletvekili sayısı bir önceki döneme göre azalmıştır. Anayasayı parlamentodaki diğer partilerin desteğine ihtiyaç duymayacak biçimde, tek başına değiştirecek vekil sayısına ulaşamamıştır. Buna Kürt ille-

rinde hedeflediği vekil sayısını alamaması, seçimin bölgedeki galibinin açık bir biçimde Kürt Ulusal Hareketi'nin olması gibi faktörler de eklenmiştir. İşte bu süreçte **bir yandan Kürt halkının iradesinin meclise taşınması engellenmek istenirken, diğer yandan da vekil hesabı üzerinden alınan yenilgi tersine çevrilmeye çalışılmaktadır.** Hatip Dicle'nin vekilliğinin düşürülmesinin hemen akabinde, yerine AKP'li bir vekilin getirilmesi bunun en somut göstergesidir.

Bloğun seçtiği adayların meclise gitmeme tavrını sürdürmeleri durumunda, bölgede ara seçimlerin gündeme gelebileceği, bunun gerçekleşmesi halinde, BDP'nin oy kaybına uğrayabileceği vb. yönlü hesaplar üzerinden tartışılmaya başlanması da, içinden geçilen sürecin, önümüzdeki dönemde daha da tırmandırılarak devam ettirilmek istendiğine işaret etmektedir.

Tüm bu gelişmelerle birlikte adeta Kürt halkının sabrı sınavanmaktadır. Oysa içinden geçilen süreç göstermiştir ve de göstermektedir ki, artan saldırılar, Ulusal Hareketin saflarını daha da sıkılaştırmaktan, son seçimlerin de ortaya koyduğu gibi, Kürtlerin birliğini ileri taşımaktan öte geçmedi. Sadece bu da değil, süreç aynı zamanda ilerici, devrimci, komünist güçlerin, Kürtlerle aynı saflarda buluşmasının, dayanışmayı olabildiğince ileri taşımalarının da önünü açtı, belli ölçülerde de olsa, ezilen emekçi yığınların sınıfsal talepleri ile Kürt halkının ulusal-demokratik talepleri aynı potada buluştu. Bu buluşmayı bundan böyle daha da ileri taşıma görevi ise en başta da, ilerici, devrimci ve komünist güçlerin omzundadır! Çünkü bugün artık sadece Kürt halkının değil, tüm ezilenlerin sabrının sınandığı bir dönemden geçilmektedir. Ve gerek Kürt halkı gerekse tüm ezilen kesimler artık sabırlarının sonuna gelmişlerdir!

"Acılı ve mağdur anne!" Oya Eronat

"Durmak yok yola devam" diyen Eronat vekillik karşısında bütün acılarını unutmuş ve adeta hırslanarak ezen pozisyonuna geçmekte bir an bile tereddüt yaşamamıştır.

larını, kokuşmuşluklarını en kaba haliyle gözler önüne sermektedir. Manşet manşet okuduğumuz acılı anne acısını "bedavadan" vekillik karşısında unutmuş; vekillik adeta

oğlunun diyeti yerine sayılmıştır. Menfaat ve çıkar, annelik duygusuna bulaşınca ne gibi yozlaşmış sonuçlar doğurduğunu Eronat örneğinden de açık haliyle görebilmekteyiz. Yalanla, sahtekârlıkla vekil olan Eronat'ın vekil olduktan sonra yaptığı açıklamalar ise tüyler ürpertici adeta. "Durmak yok yola devam" diyen Eronat vekillik karşısında bütün acılarını unutmuş ve adeta hırslanarak ezen pozisyonuna geçmekte bir an bile tereddüt yaşamamıştır. Binlerce gencin katili olan düzenin sözcüsü AKP'ye geçerek evlatlarını yitirmiş bütün annelere anneliğin ne demek olmadığını gayet açık bir şekilde göstermiştir. Her şey milletvekili olana kadar dedirten durumun bir kadının dahası bir annenin şahsında açığa çıkması bir o kadar rahatsızlık verici bir durum. Oğlu Şahin Eronat'ın yaşamını yitirmesinden sonra mağdur olan annenin mağduriyeti de bu şekilde giderilmiş oldu. Tabii ki düzenin çizdiği ahlak ve "annelik" sınırları içerisinde. Toplumumuzun "kutsadığı" annelik üzerinden yapılan duygu sömürüsü oğlunu yitiren Eronat üzerinden tavan yaptı.

Ve fakat madalyonun öbür yüzün-

de ise **Kürt coğrafyası** vardı. T. Kürdistanı'nda anne olmak çok daha fazla sorumluluk gerektirir ve daha fazla cesaret ister. Savaş gerçekliği içerisinde yaşanan onca kayıp, baskı, işkence ve katliam içerisinde anne olmak başlı başına bir mücadele demektir. Kürt analarının gözlerinin önünde nice oğulları, kızları katledildi ve vazgeçmediler. Sırtlarını dönmediler mücadeleye. Henüz büyümemiş bebekleri katledildi de yine de vazgeçmediler doğru bildiklerinden. O analar ki çocuklarını kendileri teslim ettiler yoldaşlarına. Oğullarının ve kızlarının yoldaşlarını oğulları ve kızları bildiler; o analar ki halkın bütün evlatlarının anası olmayı bildiler. Evlatlarını geride bırakıp savaşın omuzlayıcısı olmayı, Gülizar'laşmayı, Dilek Polat'laşmayı, Leylalaşmayı görev bildiler kendilerine. Yaşadıkları evlat acısına rağmen çocuklarının arkasında duran, onları sahiplenen ve sonrasında onların mücadelesini sahiplenen ve özgürlük mücadelesinin baş aktörleri haline gelen annelere baktığımızda içimiz ısınır, inancımız kuvvetlenirken; diğer yandan küçük hesapları peşine düşen Eronat'lara baktığımızda ise yüzümüz yere çevrilir. Bir yanda 5 çocuğunu işkence, ölüm orucunda, gerillada yitiren Sakine analar dururken diğer yanda Eronat'ın timsah göz yaşlarının durması ne kadar çelişkili görünse de anneliğin de "sınıfsallığı" göstermesi açısından oldukça öğreticidir.

Amed: Yıl 2008. PKK'nin Amed'de yaptığı bir askeri eylem sonrası siviller de zarar görmüş ve yaşamalarını yitirmişti. Yaşamını yitiren gençlerden birinin annesi, daha sonraları AKP'den Amed milletvekili olan **Oya Eronat**. Oya Eronat acılı bir anne. YSK'nın Hatip Dicle'nin vekilliğini iptal etmesi üzerine, sanki zaten kendine ait bir hakmışçasına, zafer edasıyla milletvekili olan Oya Eronat'ın vekillik geliş süreci ise oldukça "manidar". Burjuva-feodal medyanın arayıp da bulmakta zorluk çektiği magazin ve dramatik ve bir o kadar da trajik bir yaşam öyküsü Oya Eronat'ın. Acılı anne diyerek demogoji yapan burjuva çanak yalayıcıları Eronat'ın Dicle'nin yerine vekil olmasına ilahi bir anlam yüklemekten geri durmadılar, dahası bu durumu kendi ahlak anlayışları doğrultusunda pazarlamayı da bildiler.

Seçim bölgesinden 80 bin oy alarak halkın vekilliğini kazanan Hatip Dicle'ye diş bileyenler halkın kafasını da suni meselelerle oyalamaya çalışmakta ısrarlı görünüyorlar. Kürt halkına yaptıkları haksızlıktan annelik duygusunu sömürerek ve anneliği düzene pazarlayarak nemalananlar ve durumu "takdiri ilahi" olarak yorumlayanlar yozluk-

Türk İntikam Tugayı'ndan kanlı eylem tehdidi

TİT, Evrensel Gazetesi'ne "Açık Mektup" başlığıyla bir tehdit mektubu yolladı.

Mektupta "Evrensel gazetesi olarak yaptığımız haberlerde Türklere ve büyük Türk devletine hakaret boyutunda yazılar çıkarmakla yaptığımız yanlışları arttırıyorsunuz. Bu nedenle operasyon hakkımız saklı kalmak şartıyla" deniyor ve talepleri ise şöyle sıralanıyor:

"1- 15 Ağustos'a kadar siz ve işbirlikçileriniz Türk topraklarını terk edecek ve bunu basın yoluyla açıklayacak.

2- PKK'nın vekil olan ya da vekil olmayan sempatizan ve militanları da aynı tarihe kadar Türk topraklarını terk edecek.

3- Ermeni diasporası ve yandaşları da hiçbir talepte bulunmadan geri dönmeksizin Türk topraklarını terk edecek.

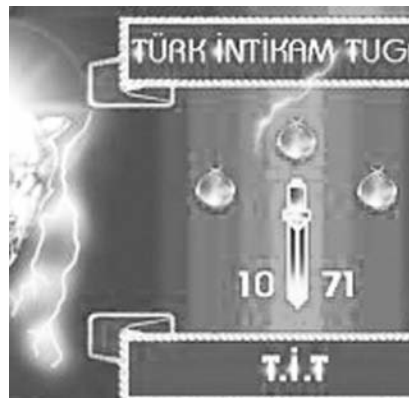
4- Agos Gazetesi ve yandaş medya kuruluşları kapanacak ve çalışanlarıyla birlikte Türk topraklarını terk edecek.

5- BDP parti binaları kapatılacak ve yandaşları Türk topraklarını terk edecek.

6- Baskın Oran, Sebahat Tuncel, Osman Baydemir, Ahmet Türk, Etyen Mahçupyan ve diğerleri bu tarihe kadar Türk topraklarını geri dönmeksizin terk edecek."

Yine mektupta PKK'nin ilk eyleminin yıldönümüne, 15 Ağustos gününe kadar eğer talepleri yerine getirilmezse Kürtlerin ve Ermenilerin yoğun olduğu bölgelerde "operasyon" yapılacağı söyleniyor. "Düşman unsurları etkisiz hale getireceklerini" söyleyen TİT, tehdit mektubunda "aktif eylemlerinin devam edeceğini" ve son defa uyardıkları "aydın kimliğine bürünmüş vatan hainleri ve Türk düşmanlarını" ortadan kaldırıncaya kadar "mücadelelerine" devam edeceklerini de söylüyorlar.

'98 yılında da Akın Birdal'a suikast girişimiyle gündeme gelmiş olan Türk İntikam Tugayı yine onlarca devrimci, demokrat kişiye tehdit mektupları yollamıştı. Koyu bir Türk milliyetçisi ol-

dukları, azgınca saldırmaktan asla geri durmayacakları açık bir şekilde görülmektedir.

Dersim'de eylem

Dersim: Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Dereova bölgesinde 22 Haziran günü saat 11.45 sıralarında, Nazimiye İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne ait resmi plakalı aracın geçi sırasında daha önceden yola döşenmiş mayın uzaktan kumanda ile patlatıldı, araçta bulunan 2 polis öldü.

Dağlıca'nın faturası

H. Merkezi: Hakka- **Kürt askere**

ri'nin Yüksekova ilçesinin Dağlıca bölgesindeki tabur komutanlığına 21 Ekim 2007'de PKK tarafından saldırı düzenlenmiş, bu saldırıda 12 asker ölmüş ve 17 asker de yaralanmıştı. 8 askerden de saldırıda irtibat kesilmiş, bu askerlerin PKK tarafından rehin alındıkları öğrenilmiş ve askerler 5 Kasım 2007'de serbest bırakılmıştı. 8 askerden er Ramazan Yüce ile uzman çavuş Halis Çağan'ın Van 3. Ağır Ceza Mahkemesinde "suçu ve suçluyu övmek ile basın yoluyla terör örgütü propagandası yapma" iddiasıyla yargılandığı davanın ilk duruşması 23 Haziran'da yapıldı.

Duruşmaya katılan Ramazan Yüce, "Dağlıca baskınından sonra tabur komutanı yarbay Onur Dirik, arkadaşlarının aleyhinde kullandığı gerçek dışı ifadeleri kullanarak, sadece Kürt olduğum için beni hedef almıştır. Baskından 3 ay önce Ahmet Kaya'nın bir şarkısını dinlediğim için Gaziantep'te bir askerle kavga etmişim. Bu kavga sırasında 'Eğer Ahmet Kaya'yı sevmek ve onu dinlemek terör ise en büyük terörist benim' demişim. Benim sözlerimle ilgili hiçbir işlem yapılmadı ama yaşanan baskından sonra tabur komutanı Onur Dirik, benim sözlerimi çarpıtarak meydana gelen baskınla ilgili bütün zafiyetleri üzerime yıkmıştır" dedi. Suça konu olan konuşmasını, kaldıkları kamptaki PKK sorumlusunun "tehdidi ve baskısıyla" yaptığını ifade eden Yüce, 14 günde diğer asker arkadaşlarıyla birlikte kötü muamele görmediklerini ancak ölüm korkusu yaşadıklarını belirtti.

Hakimin "Tehdit olmasaydı nasıl konuşurdun?" sorusuna Yüce, "Durumun çok iyi olduğunu belirterek aileme selam söyledim. Terör örgütü ve devletle ilgili bir şey söyleyemedim" yanıtını verdi. Yüce ayrıca Kürt olduğu için olayın sorumluluğunun üzerine yıkılmaya çalışıldığını söyledi.

Sanık uzman çavuş Halis Çağan'ın avukatı Ali Fahir Kayacan da, "Terör örgütünün nihai amacı ayrı bir Kürt devleti kurmaktır. Müvekkilim Halis Çağan ise, özgür olmadığı bir ortamda, 'Bu savaş bitsin artık analar ağlasın' demiştir. Günümüz siyasi konjonktüründe bundan daha ağır sözler söylenmektedir. Bu sözleri devlet bürokrasisi içinde Cumhurbaşkanı ve Başbakan bile dile getirilmektedir" dedi.

Eylemi üslenen PKK'nin yaptığı açıklamada "2 Haziran günü saat 11.45 sularında Nazimiye ilçesine bağlı Dereova köyü yolu üzerinde devriye görevinde bulunan bir polis otosuna yönelik bir eylem gerçekleştirilmiştir. Eylem sonucunda 2 polis ölmüştür. Bu eylem Koçgiri'de şehit düşen 3 arkadaşımızın anısına gerçekleştirilmiştir" denildi.

Bir TESEV Raporu

Dağdan İnişin Yol Haritası

TESEV, kamuoyunca oldukça yalın bir şekilde Soros'un vakfı olarak bilinir. Öyle olmadığını iddia eden de yok gibidir. Hatta TESEV Başkanı **Can Paker** 2008 Nisan'ında Sabah gazetesine verdiği bir mülakatta George Soros'tan yılda iki milyon dolar yardım aldıklarını açıkça beyan etmekte sakınca görmemiştir. Paker'e göre bu yardım, sadece doğal bir hobinin gereğidir.

O halde öncelikle irdelenmesi gereken Soros'un kim olduğudur. Takriben 12 milyar dolarlık bir servete sahip bu "yardımsever" kişinin kendi yardakçılarının ifadesiyle "hobi" gereği dünya ölçeğinde yaptığı yardımın miktarı **700 milyon dolar** civarındadır. Doğu Avrupa ülkelerinin "renkli devrimleri"nde perdenin arkasındaki kişi olarak gösterilen Soros, bu iddiayı hiçbir zaman reddetmedi. Reddetmekle kalmadı "*Dünyanın her yanında böyle süreçleri destekliyoruz. Şu anda Liberya'da yapıyoruz, Nepal'de yapabiliriz*" diyerekten bu iddianın gerçekliğini ortaya koydu.

Dünyanın en büyük finans spekülâtörü kabul edilen Soros, "hobisini" her ülkede kurduğu vakıflar aracılığıyla icra etmektedir. Yugoslavya ve Ukrayna'ya yapmış olduğu yardımların Birleşmiş Milletler'in yaptığı yardımdan fazla olduğu söylenen Soros'un, bitmek bilmez bir servete sahip olduğunu düşünmemek elde değil!

TESEV, 1994 yılında kuruldu, ancak kökeni 1961 yılında Nejat Eczacıbaşı tarafından kurulan Ekonomik ve Sosyal Etütler Konferans Heyeti'ne kadar uzanmaktadır. İzmir Rotary Kulübü'nün kurucusu olan Eczacıbaşılar bugün Türkiye'nin en büyük holdinglelerinden birine sahip durumda. Kendisini bir "*düşünce üretim merkezi*" olarak tanımlayan TESEV'in Yüksek Danışma Kurulu üyelerine baktığımız zaman bu kurulun öyle eften püften bir yüksek kurul olmadığını hemen anlamak mümkün. Zira Türkiye'nin en zengin ailelerine mensup birkaç ismi saymak yeterli olacaktır: **İshak Alaton** (Alarko Holding), **Murat Vargı** (Turkcell), **Cüneyd Zapsu** (Azizler Holding), **Erkut Soyak** (Soyak Holding), **Özcan Ta-**

hincioğlu (Kent Gıda). Aslında bu huzurlarında ceket iliklettirenler takımının Soros'a ihtiyacı yok ama ne yaparsınız yarı-sömürgeci ruhu onlara da ceket iliklettiriyor.

Dağdan İnişin En İyi Modeli – Cengiz Çandar portresi

Çandar, ana akım addedilen medyanın her daim parlayan yıldızı olageldi. Kolay değil, Şafak revizyonizmi döneminde Filistin'deki kısa ama acısız gerilla eğitiminden Çankaya Köşkü sofralarına uzanmak... Arada bir sürü eşik oldu Çandar'ın aşması gereken, çok kolay aştı. Bu sofralar uğruna vazgeçmeyeceği hiçbir şey olmadı.

Bugün '68 Kuşağı'ndan bahsedilirken onun adının akla en son gelenlerden olması tesadüf değil. Zira bu kuşağı saygıyla ananların onun adını anımsarken biraz yüz ekşimelerinin malum sebepleri var. Esneklik değil, en hafif tabirle bir kıvraklık emsalidir kendisi. Geçmişinde gerçekten mevcut olsa da öyle anımsamaktan imtina etmeyi arzuladığımız bir "devrimcilik"ten, CIA Türkiye masası şefi Graham Fuller'le dostluğa ve bunun bir parçası olarak MİT eski Müsteşar Yardımcısı Hiram Abas'la "**çalışma**" arkadaşlığına... ABD Dışişleri tarafından sağlanan bursla ABD'de eğitimden sonra NATO'ya seminerler vermek gibi sükseli işler, onu egemenler nezdinde usta bir aracı pozisyonuna getirmişti.

Kürt sorununa ilgisine Ortadoğu uzmanı sıfatını ekleyen Çandar, Turgut Özal, Mesut Yılmaz ve Abdullah Gül'e gayri resmî danışmanlık hizmetinde bulundu. Çankaya Köşkü'ne müdavimlik gazete sayfalarından devlete, bilhassa Kürt Sorunu ve Ortadoğu meselelerinde ufuk açma gayretlerini de beraberinde getirmişti. Körfez Savaşı'nda, Irak'ın işgalinde Türkiye'nin doğrudan müdahalesini kendince teşvike uğraşan Çandar, bugün Suriye konusunda da aynı konumunu devam ettiriyor.

Kürt sorununda devletin tasfiye

operasyonundaki sivri uçları törpülemeyi kendisine görev belleyen Çandar'ın raporunun üzerinde oturduğu ana eksen silahların tasfiyesinden başka bir şey olmamıştır. Gençliğinde gerilla kampı eğitimiyle sınırlı bir "dağ" macerası (kendisi öyle görüyor) olan Çandar, herkes dağdan insin istiyor. Zaferden sonra değil ama. Hem ona göre zafer, gençliğinde attığı sloganlara sıkıştırdığı bir muğlak ifade.

Dağdan İniş – PKK Nasıl Silah Bırakır?

"Kürt Sorunu'nun Şiddetten Arındırılması"

Kürt Ulusal Hareketi'nin "terörist" sıfatından ayırıp onu "isyan" addetmeyi tavsiye eden demokratik bir tutumla başlıyor rapor. Bugüne kadar söylenmemiş hiçbir şeyin bu raporda yer almadığını belirten tevazu denemesine girişen önsöz bize "uzlaşma"yı salık veriyor.

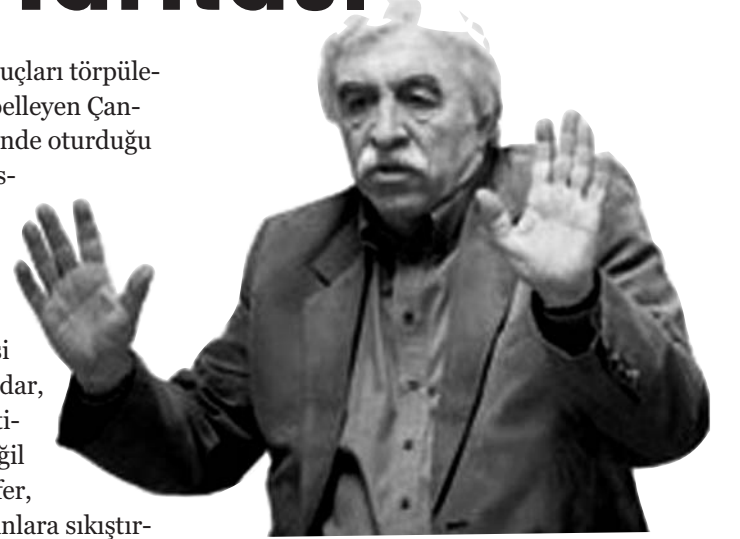
Rapordan okunabilecek en önemli mesaj, devletin bu sorunu çözmek konusundaki ciddiyetidir. 1999'da Abdullah Öcalan ile devlet arasında yapılan anlaşma gereği tek taraflı ateşkes ilan edip gerilla güçlerinin Türkiye sınırları dışına çıkması sırasında yaşadığı büyük kayıp karşısında "tarafsız" kalan rapor, barışçıl çözümün gelişmediği koşullarda ateşkesin sonlandırılmasını aynı tarafsızlıkla karşılamıyor. 2004'te başlatılan eylemlilik sürecini esasen üç başlıkta inceliyor:

1. Örgüt içinde baş gösteren tasfiyeciler O. Öcalan-N. Taş kliğine karşı, birlik duygusunu güçlendirip örgütü toparlamak için silahlı mücadeleye başlandı.

2. A. Öcalan, ileri sürdüğü şartların yerine getirilmesi için elindeki kozun (HPG) gücünü ispata girişti.

3. Raporda öne çıkan bu başlığa raporun bütününden yazarın da esasen özel önem atfettiğini anlamaktayız. 2002-2005 arasında Öcalan ile görüşmeleri yürüten ekibin 1997-2002 ekibinden farklı olduğunu hatta 2003-2004 döneminde görüşmeleri yürüten ekipten birçoğunun daha sonra Ergenekon Davası kapsamında tutuklandığı ifade ediliyor.

Raporun yazarı, eylemlilik kararına ilişkin adeta sözü boşa uzattığı izlenimi vermiştir. Meramı tam da üçüncü başlıkta belirttiğimizdir. Kürt Ulusal Hareketi, Ergenekon'un dümen suyuna girmiştir, demektir. Bu komplo teorisi, daha doğrusu kitlelerin algısına yönelen bu komplo bilhassa gerici Kürt kesimleri ve bazı reformist gruplar arasında güncel bir etkiye sahiptir.

Raporun başında, Amerikan "fikir" kuruluşlarından aldığı referansla hareketi isyan kategorisinde değerlendirme gereğini vurgulayan Çandar, tam da pozisyonu gereği asıl kanaatini açıklamış bulunmaktadır. Örgütü siyasal ve sosyolojik incelemeye alan paragraflarda örgütün gücü karşısında hassas değerlendirmede bulunma gereğini kaçırılmayan bakış açısına meşruiyet hususuna değinmekten uzak kalmıştır. Ona göre devlet, yenemediği bir güç karşısında "müzakere" yolunu seçmelidir. Bir faşistin bakış açısıyla kıyaslanmayacak bir demokratik söyleme rağmen konumu gereği taraf tutmaktadır. Ya da açıktan taraf tuttuğu için mevcut konumdadır.

Çandar'a göre devlet sorunu çözecektir. Ne var ki, gerilla problemdir. Habur çıkışları olumsuzdur. Habur sonrası gelişmeler sonucu devletin "açılım"dan dönmesi anlaşılır ve meşru olandır, ona göre. Nedir olumsuzluk? Halkın gerillayı sahiplenişindeki görkem mi? Raporda, gerillanın halkla olan güçlü bağı göstermeye sadece ailesel bağlar bile yetmektedir. Hatta Çandar'ın belirlemesiyle "dağ", Kürtlerde kutsal üçlemedeki (Apo, PKK, Dağ) yerini şiddetli bir şekilde hissettirmektedir. O halde, bu kutsallığı coşkuyla karşılayan kitlelerle alıp veremediğinin nedir? Görmezden mi gelsinlerdi evlatlarının yurda dönüşünü!

Devletin, gerillayı doğrudan dağdan indirmeyi dayatmasına ve askeri operasyona eleştirileri var Çandar'ın. Burada AKP'yi, TSK'dan ayırmaya gösterdiği özen göze çarpıyor. Ergenekon tutuklaması sonrası Öcalan'la görüşen heyetin Başbakan'a yakınlığına değinip, bu heyetin sorunu çözmekteki kararlılığını Öcalan'ın görüşme notlarını referans vererek açıklıyor. Yeni heyetin "sivil" karakterine atıfta bulunup "sivil" siyasete methiyeye giriyor. AKP'ye eleştirileri de yok değil ama bunlar, daha çok ve esasen "bir dost" imzalı iyi niyet tavsiyeleri niteliğinde.

Çandar'ın ciddi bir uyarısı var devlete: PKK'ye vurmayın, vurdukça birlik duyguları geliyor, yenilmez oluyorlar!

* TESEV (Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etütler Vakfı)

Toplu mezar ve kayıp cehennemi...

Faili belli cinayetler, yargısız infazlar, kuşkulu ve gözaltında ölümler, çatışmada ölümler, işkence ve kötü muamele, gözaltına almalar, tutuklamalar, köy baskınları/yakmalar/boşaltmalar... Sayınca sonu gelemeyecek onlarca hak gaspı/ölüm/katliam yaşanmaktadır/yaşatılmaktadır. Farklı düşüneni yok sayan, imha eden zihniyet ülkemizde de iktidarını sürdürüyor. Köhnemiş düzenlerinin devamı için işçilere/emekçilere/devrimcilere saldırılmaktadır. Daha güzel yaşanması bir dünya için mücadele edenler ise bedel ödediler ödemeye de devam ediyorlar. Bu bazen gözaltı oluyor bazen işten çıkarma bazen işkence bazen gaz bazen cop bazen kaybedilme... Faşist devlet bir yandan bu uygulamalara devam ederken bir yandan "ileri demokrasi" nutukları atıyor. Ama bu imajı başarması kolay değil çünkü ne yana dönsek yoksul halkımızın çocuklarının kanı fişkiriyor, analarının "yavrumu verin" çığlıkları yüzlerine çarpıyor.

Hak ihlallerinin bazı dönemlerde daha arttığını gözlemleyebiliriz muhalefetin yükseldiği, halkın tepkisinin arttığı ve örgütlenmenin başarılı olduğu dönemlerde, devrimci dinamiklerin ortaya çıktığı/yükseldiği zamanlarda faşist uygulamalar da alenen yapılmaktadır. Bu manzarayı daha iyi görmek için İHD'nin raporlarına gözümüzün ucuyla bakmamız yeterli: İHD raporları gözaltında kayıp vakalarında 1992-1996 döneminin yoğunluk kazandığını ortaya koymaktadır. Aynı dönem silahlı çatışmalarda, faili meçhul siyasal cinayet-

lerde ve

zorla yerinden etme uygulamalarında da yoğunluğun gözlemlendiği dönem olmaktadır. 2003 yılında İHD'nin yayınladığı "Kayıpları unutmamak" kitabında 834 kişinin kaybedildiği belirtilmektedir. Bu konuda bazen 530 sayısı da telaffuz edilmektedir. Bu çelişkili durum özellikle T. Kürdistanı'ndaki haksız savaş sonucunda yaşanan yaşam hakkı ihlallerinin çeşitliliği ve on binlerce insanın yaşamını yitirmesinden kaynaklanmaktadır. Özellikle bu bölgelerde gözaltında kayıp/öldürme normalleştirilmeye çalışılmaktadır. Birkaç ay önce İHD'nin "Toplu Mezar Raporu"nda İHD'nin tespit ve girişimleri sonucu, Sirt, Bitlis, Diyarbakır, Van, Batman, Hakkari, Bingöl, Şırnak, Mardin, Elazığ, Ağrı, Dersim, Iğdır ve Antep'te toplamda 88 mezarda 1298 kişinin cenazelerinin bulunduğu rapor edilmektedir.

İHD aynı raporda ortaya çıkan toplu mezarların açılması sonucu 26 mezarda 171 kişinin cesedine ulaşıldığı bilgisine de yer vermektedir. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra azgınca artarak devam ettiği gerçekliği ile birlikte, ileri demokrasi palavraları dillerinden düşmeyen hükümet halkımızı kandırmaya devam ediyor/edecek.

Meclis Kayıplar Komisyonu'nun 31 yıl sonra ilk itirafı ile Cemil Kırbayır'ın 13 Eylül 1980 günü Göle'deki evinden askerlerce alınarak Kars'ta Dede Korkut Eğitim ve Araştırma Enstitüsünde uzun süre işkence edilerek bu binada öldürüldüğü ve bedeninin işkenceciler tarafından bilinmeyen bir şekilde kaybedildiği rapor edilerek devletin en yetkili ağızlarından gözaltında kaybedilme itiraf

edilmiştir. Artık daha fazla saklayamayacaklarını anlayan devlet ve yetkilileri mecburen suçunu itiraf etmiştir. Aynı işkencehanede Acar Turan Sağlam, Oruç Korkmaz'ın işkenceye öldürüldüğü, Cemil Kırbayır ve Mahmut Kaya'nın kaybedildiği bilinmektedir.

103 yaşında bir ana "çocuğunun kemiklerinin verilmesine razıyım" diyor. Kaç ana evladını arıyor? Kaç kadın kocasını, kaç çocuk babasını... Kendi yasalarını dahi çiğneyen her hakkı kendine mubah gören katil devlet ve "devlet yetkilileri" kaybetmeye devam ediyor; devrimcileri kaçırma girişimleri, haksızlıklara karşı yapılan eylemliliklere polis saldırısı, en demokratik hakkını kullanırdırma, T. Kürdistanı'nda yaşanan vahşeti ve haksız savaşı ortaya koymakta; Kürt çocukları, gençleri, bundan nasibini fazlasıyla almaktadır. Egemenlerin saldırılarındaki bu pervasızlık korkularından ileri gelmektedir. Kayıp analarının "yavrum nerede ne yaptınız çocuğuma?" sorusuna verecek cevapları belli "bilmiyoruz." Uzun yıllardır İstanbul'un göbeğinde çocuklarını arayan Cumartesi Anneleri ellerinde birer fotoğraf, faşizmin yüzüne tokat olmaya devam ediyor. İşte tam da bu nokta faşist devletin itirafı ile Cemil Kırbayır'ın katledildiği yere Kars'a giderek 326.sını gerçekleştirdikleri eylemlerinde kayıpların hesabını sordular. 103 yaşında oğlunu arayan Berfo Ana da eyleme katıldı ve "oğlumu verin" diye seslendi. "Kemiklerine bile razıyım diyen" Berfo anadan sonra eylemde konuşan Cemil Kırbayır'ın kardeşi "kardeşimin katilleri aramızda" diyerek katillerin cezalandırılmasını istedi.

Çocuklarını arayan anaların sızısı insan olan hangi insanın sızısı olmaz, Berfo ananın çığlığı hepimizin çığlığı değil mi? Faşizmin insanlığı işkencehanelerde sınımasında kazanan elbette ki insanlık olacak, insanlık onuru sistemli bu saldırılara karşı örgütlü bir karşı duruşu/savaşımı zorunlu kılmaktadır. Cumartesi annelerinin 327 haftadır devam eden eylemleri kararlı bir şekilde de-

vam etmektedir. Barış analarının da destek verdiği eylemlilikler bu gününden daha önem arz etmektedir.

Korku ne yaptırır? Korkmuş, sinmiş, bir halk yaratıp istedikleri gibi atılabileceklerini bildikleri için bütün araçları ile saldıran bu sistemin sahipleri yalnızlaştırmaya, kimliksizleştirmeye çalışırken şiddetin her türünü kullanmaktan geri durmuyor. Kaybedilenlerimiz kimsesiz değildir kaybedilenlerimiz/kayboluşlarımız/kaybedilişlerimiz insanlığımızı da kaybettirmeye yönelik sistemli bir saldırdır. Fehmi, Ali, Nurettin, Hayrettin, Hasan, Maksut, Hüseyin, Mahmut, Cemil, Mustafa, Yusuf, Nezir, Hinsi, İbrahim, Şahmuz, Şükrü, Süleyman, Ahmet, Zeki, İdil, İlyas, Ramazan, Nehyet, Yurtseven, Aydın, Çiçek, Cesim, Kismir ve diğerleri kaybedildi. Aramızdan çekilip alındılar, kaybedildiler ve kayıp bir yaşamı özgür eşit bir yaşamı haykırانların çığlıklarında yaşıyorlar... Bu bize ne teselli ne de korku olmuştur.

Kayıplarımızın unutulduğunu/unutulacağını zannedenler büyük bir hayal dünyasında yaşıyor demektir. 103 yaşındaki Berfo ana, 18'indeki gençlerimiz, daha doğmamış çocuklarımız failerin cezasını çekmesi için yüzlerini güneşe, aydınlık günlere döndüler. Emperyalist kapitalist sistem onuru, erdemi, ahlaki değerleri, insanlığı, iyiliği, eşitliği, özgürlüğü, işkencehanelerinde ayakları altında çiğneyip dururken o topraklarda çiçek açacak eninde sonunda insanlık kazanacak...

İşkencecilerle yargı desteği

Amed: 26 Haziran İşkenceye Karşı Mücadele ve İşkence Görenlerle Dayanışma Günü dolayısı ile İHD Diyarbakır Şubesi, Mazlum-Der, Diyarbakır Barosu, Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), Diyarbakır Tabip Odası ve KESK Diyarbakır Şubeler Platformu tarafından düzenlenen etkinlikler çerçevesinde şehir merkezine asılan afişler toplatıldı. Gerekçe olarak afişlerde yer alan işkence resimleri gösterilerek, Diyarbakır 1. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından TCK'nın 302/1 maddesine dayanılarak "polisli aşağılamak"tan ötürü toplatıldı. Bu karara tepki gösteren **Av. Pınar Dalkuş** ise "Verilen kararda devletin polisini aşağıladığımız gerekçe gösterilmiş, peki her gün sokaklarda aşağılanan ve işkence gören insanımız ne olacak? Bu fotoğraflarda aşağılanan kim onu sormak gerekir" şeklinde açıklama yaptı.

Her adımda kararlılık, umut ve acı saklı; Nazire Ana

H. Merkezi: Bir anne... Hemen her gün oğlunu bulmak umuduyla attığı adımlar acılarını büyütüyor. 1993'te Amed'in Pasûr ilçesi Eskar köyüne çıkan çatışmada şehit düşen 12 HPG gerillasından Murat Aytin'in annesi. Kanlı yüzlerin, vahşi ellerin işkenceleri 12 gerillanın üzerinde uygulanmış, gerillaların toplu olarak gömülmesi ile son bulmuştu. Nazire ananın öfkesi de 18 yıldır büyüyor.

18 yıl boyunca oğlunun mezarını arayan Nazire ana, bu kez 12 oğlu için yola çıkarak dönemi ya-

şayan köylülerle ilişkiye geçerek mezar yerini aramaya koyuldu. Köylülerin verdiği bilgi doğrultusunda da bir devlet gerçeği olan toplu mezarlardan birini açığa çıkarttı. Aytin ailesi, kazma ve küreklerini alarak söz konusu yeri kazdı. 24 Haziran günü gerçekleştirilen kısa bir kazı işleminin ardından cenazelere ulaşıldı. Kazdıkları yeri, tekrar kapatan aile, diğer gerillaların ailelerinin bilgisine ulaşamadıkları için, aileler bulunduktan sonra hep birlikte savcılığa başvuracaklarını belirtiyor şimdi. Ailelere çağrı yapan

Nazire Aytin "acılara alışkınız, gerçekleri ise yaşıyoruz. Gelin bu uğurda ölen çocuklarımızı tekrar sarıyalım" diyor

Göğün yarısı

Kadın örgütlenmesi ve Kürt kadınları

Bu ülkede bir kadın örgütlenmesinden bahsedeceksek ve bunun adımlarını atma iddiasındaysak kadınlara özdeşleşen üç baskı biçimini aynı anda yaşayan, Kürt kadınlarını mutlaka merkezi olarak gündeme almak durumundayız.

Zira ülkede toplumsal tabakalaşmanın en altında bulunan kadınların, yoksul emekçi halkımızın yaşadığı zulmün, baskının ve sömürünün en yoğununu yaşadığı bilinen bir gerçek. Kadının ataerkil sistem içinde yaşadığı ikincil konumuna feodal diğer yargılarını, din, aile, gelenek töre vb. baskılarını, erkek şovenizmini, şiddet, taciz, tecavüz ve katledilmeleri de eklemek gerekiyor.

Kürt kadını ise; kadınların yaşadığı tüm bu baskı ve zulmün katmerlisini yaşamakta. Gerici sistem tarafından korunup beslenen feodalizmin üst yapı ilişkileri, ağa, aşiret, korucu zulümüyle tamamlanmakta. Buna bir de Kürt kadının ulusal kimliğinden dolayı yaşadığı baskı eklenmekte. TC'nin kuruluşundan itibaren Kürt ulusunun; kendi dilini konuşmasına, kültürünü yaşamasına konan pranga Kürt kadınına yönelik yapılan cinsel saldırılar, taciz, tecavüz ve zorla yerinden yurdundan koparılıp sürgün/ göç ettirilmesiyle büyütülmektedir.

Tüm ataerkil sistemlerde kadının bedeni cinselliği de erkeğin malı, mülkü, olarak görülür. Üzerindeki tasarruf hakkında erkeğe aittir. Alır da... Satar da...

İstedığı zulmü yapar da... Kimse bunun hesabını soramaz. **Ne de olsa kendi mülküdür.** "Bu mülkü koruma görevi de erkeğe verilir". Kadının cinselliğini korumak erkeğin "namusu" olur. İşte tam da bu "mülk" ve koruma anlayışından dolayı, gerici egemen güçlerin savaşlarının, çatışmalarının psikolojik boyutu kadının bedeni ve cinselliği üzerinden sürdürülür. Kadın ait olduğu ulusun topluluğunun kimliğinin kültürünün de taşıyıcısı yeni nesillerin doğasını yaratıcısıdır. Bu nedenledir ki ezilen ulusun/topluluğun asimilasyonu, değerlerinin dejenerasyonu saldırıları ilk kadınlardan başlatılır. "Ganimet" olarak görülen kadın bedeni; tacizlerin, tecavüzlerin, fuhuş, batağının da hedefi olur. Bu tabloyu tüm gerici emperyalist savaş ve işgallerde görmek mümkündür. Kürt coğrafyasında yaşananlara Kürt kadınlarına yapılan saldırılara ise hep birlikte tanık oluyoruz.

Yakın tarihimizden Şeyh Said isyanında, '38 Dersim isyanında binlerce kadına askerlerce tecavüz edildiğini topraklarında koparılıp; dilini kültürünü bilmediği diyarlara sürüldüğü yüzlerce kız çocuğunun ailelerinde kaçırılarak rütbeli askerlere ve devlet yetkilerine "evlatlık" verildiğini biliyoruz. Bölgede yürütülen Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelesine karşı halkın desteğini kesmek sindirmek için devletin kolluk güçleri tarafından yapılan saldırılarının zulmün başında yüzlerce binlerce kadının gözaltında köy baskınlarında sokak ortasında işkenceden, taciz ve tecavüzlerden geçirildiğini de biliyoruz. Ve bu bölgelerde devlet eliyle uyuşturucu ve fuhuş batağının nasıl yaygınlaştırılmaya çalışıldığını görüyoruz. Siirt'te asker, polis, öğretmen, esnaf vb. ile organize yapılan ve iki yıl boyunca devam eden tecavüz skandalı ise daha gündemde düşmemiş durumda

Başbakan Erdoğan tekerleme gibi dilinde doladığı ve her fırsatta kadınlara "en az üç çocuk doğunun" nakaratında sıra Kürt kadınlarına gelince; 1998 yılında hazırlanan ve **Kürt kadınının bedenine müdahale etmenin de resmi belgesi** olan raporun gözler önüne serdiği üzere "üç çocukta fazla doğurursa" cezalandırılması gerektiği şekline dönüşüyor.

Ulusal hareketin önderliğindeki Kürt kadınları ise tüm bu üçlü cendereyi kırma konusunda önemli adımlar atmış, gündem belirleyen bir pozisyonda örgütlenmeler yaratmıştır. Kuşkusuz bu durum, Kürt kadınlarının artık özgür olduğu anlamını taşımaz. Ancak **mücadele edildiğinde kazanılacak olan dünyanın bir kısmını** dahi göstermesi açısından önemlidir.

Kısaca sonuçlandırarsak, kadın örgütlenmesinin temellerini atma çabasında iken Kürt kadınlarının örgütlenmeleriyle ilişkilenecek, Kürt kadınının örgütlenmesinin bir parçası olmak görevlerimizden ve birinci sıra gündemlerimizden biri olmalıdır.

Eşitlik sözle değil tüzükle olur!

Emek cephesi açısından en güçlü örgütlülüğü oluşturan sendikaların kadın sorununa yönelik ciddi bir politikaları olmadığı, aksine topluma hakim olan erkek egemen zihniyetin sendikalarda da kendisini kaba veya inceltmiş biçimlerde var ettiği ortada olan bir gerçeklik! Emek cephesi açısından en güçlü örgütlülüğü oluşturan sendikaların da kadın sorununa yönelik ciddi bir politikaları olmadığı, aksine topluma hakim olan erkek egemen zihniyetin sendikalarda da kendisini kaba veya inceltmiş biçimlerde var ettiği de!

Sendika yönetimlerinde kadın sayısının bir elin beş parmağını geçmeyecek kadar sınırlı olması sendikacılığın da "erkek işi" gibi görülmesinin sonucu olarak ortaya çıkıyor. Her 8 Mart'ta, 25 Kasım'da "kutsal" kadına övgüler dizen ve etkinlikler düzenleyen sendikalarda da, kadın, karar mekanizmalarında ciddiye alınmıyor ve orada bulunmasına gerek duyulmuyor.

Örgütlenmenin, hakkı için mücadele etmenin daha çok "erkek işi", yine erkeğin başarabileceği bir durum olarak görülüyor olması, bu durumu açıklayan nedenlerden sadece biri. Kadın, sendikada azınlık durumunda! Bu durum toplumdaki cinsiyet eşitsizliğini demokratlar, yurtseverler ve hatta devrimciler açısından da meşrulaştıran bir alan halinde... Bu yüzden de bu alanda yürütülecek çalışma "inceltilmiş" erkek egemenliğine karşı daha "incelikli" çalışmalarla yürütülmeli.

Birçok kadın örgütünün bir araya gelerek tartıştığı bu konuda uzun zamandır bir çalışma

yapılıyordu. **Sendikalarda Erkek Egemenliğine Karşı Kadın İnisyatifi**'ni alan kadınlar, sendikaların tüzükleri üzerinde yaptıkları çalışmaları geçtiğimiz günlerde bir açıklama ile duyurdular.

Tüzük çalışmasının ana başlıkları:

* Hükümet ve patronlar muhafazakar, neo-liberal işgücü politikalarıyla, kadınlara yarı zamanlı, geçici, taşeron ve çağrıya bağlı, esnek ve güvencesiz bir çalışma modelini uygun görüyor. Bu modeli kadın istihdamını artırmanın tek yolu olarak ileri sürüyor. Biz kadınlar bu dayatmayı kabul etmiyoruz. Kadınlar için insana yaraşır bir iş, eşdeğerde ücret, ayrımcılıktan ve şiddetten arındırılmış bir çalışma ortamı ve iş güvencesi istiyoruz. Bu nedenlerle kadınların sendikalaşmasının zorunlu olduğunu düşünüyoruz.

* Biz kadınlar, sendika temel metinlerinde, tüzük ve programlarında taleplerimizin tanımlanması gerektiğini biliyoruz. Ama ne yazık ki işçi erkekler üzerinden örgütlenme politikaları oluşturan sendikalar, işçi kadınların sorunlarını ve taleplerini yok sayıyorlar. Bu durum böyle devam edemez. Sendikalar tek başına erkeklere ait değildir.

* Emeği ile geçinen herkes cinsiyeti, cinsel yönelimi ve cinsiyet kimliği ne olursa olsun ayrımcılıkla ve şiddetle karşılaşma kaygısı duymadan sendika üyesi olabilmelidir. Kadınların ve LGBT bireylerin sendikalar içinde grup örgütlenmelerini kurmalarının önündeki bütün engeller kaldırılmalıdır.

* Sendika içinde kadın-erkek

eşitliğini sağlamalı, bu konuda politikalar üretmelidir.

* Kadınların sendika içinde yeterli biçimde temsili için, kota da dahil olmak üzere her türlü pozitif ayrımcılık tedbirleri hayata geçirilmelidir.

* Sendikalar içinde kadınlara yönelik cinsel suç tanımı yapılmalı, bu suçu işleyen sendika üyesi ya da sendika yöneticisine suçun ağırlığına göre uyarı, uzaklaştırma cezası verilmeli ya da üyeliği iptal edilmelidir. Kadınlara yönelik suçların takibi kadınlar tarafından oluşturulan bir disiplin kurulu tarafından yapılmalıdır.

***

Bu çalışma önemli bir adımdır. Özellikle sendikalarda yaşanan geçmiş deneyimler gösteriyor ki; kadın hakları sendikacıların "iyi niyetlerine" bırakılabilecek bir şey değildir. Kadın-erkek eşitliği konusunda tüzükte yapılacak değişiklikler gibi temel ve radikal değişimlerle ileriye doğru adım atılabilir ve kadın hakları güvence altına girebilir. Böylesi çalışmalara dahil olmak, böylesi çalışmaları artırmak ve çeşitlendirmek bizim de sorumluluğumuzdur. Hele de sendikaların renginin artık sarıdan da kötü olduğu bir dönemde buna daha çok ihtiyaç var.

Sendikalarda kadın haklarını güvence altına alma ve toplumsal cinsiyet eşitsizliğine karşı her ne kadar kadın örgütlerinin çabası olumlu ve ileriye dönük olsa da ancak mücadelenin bir ayağı olabilir. Sendikalarda kadınların bilinçlendirilmesi ve erkek egemenliğine karşı işçi-emekçi kadınların güçlü bir dayanışma oluşturması ise esas ayaktır.

(İstanbul YDK)

Merhaba sevgili kadınlar;

Biz ev emekçileri bütün gün yaptığımız işlerle boğuşuyoruz. Ve bu işler bizleri eve hapsederek bunun dışında hiçbir sosyal etkinliğimizin olmamasına neden oluyor. Biraz bu işlerden sıyrılırsak, kendimize vakit ayırsak, eğitimimize biraz daha önem versek kendimizdeki değişikliği fark edeceğiz aslında. En başta eşlerimiz de fark edecek.

Deri sektöründe çalışan bir arkadaşımız G. Daha önce hiç çalışmamış bir kadın, ilk çalışması ve ilk direnişi bu. G. çalıştığı dönemlerde eşi öğlen saatinde gelir onu çalıştığı yerden alıp dışarı çıkartırdı. Erkeklerle yanyana bırakmazdı. Ama G. direnişe geçtikten sonra kendi ayakları üzerinde durabileceğini fark etti. Aslında bu direniş oradaki sadece G. değil diğer kadın arkadaşları da etkiledi. Yalnız

erkeklerin değil kadınların da hakları olduğunu öğrendiler. G'nin eşi çok baskı yaptı. Üstelik taşeron, eşini aradı ve "senin karın o kadar erkeğin içinde akşama kadar ne yapıyor? Git namusuna sahip çık!" gibi çirkin sözlerde bulundu. Eşi, G.'yi zorla eve götürmeye çalıştı. Ama G. direndi, çünkü örgütlendi ve bilinçlendi. Artık duruşu daha sağlam ve kendini erkek egemen düzenin baskısı altında ezdirmiyor. "Ben kadını ve güçlüyüm" diyor. Bu konuda Emine Aslan bir

örnektir.

İşte emekçi kadınlar bizim tek yolumuz, bilinçlenmemizdir. Bilinçlenmeli ve örgütlenmeliyiz ki kendi ayaklarımızın üzerinde duralım ve eşlerimizi de bu alanlara taşıyabilelim. Biz örgütlendikçe onları da örgütleyebilelim ve erkek egemen düzende kadın nasıl ayakta durur gösterelim. Hayatımızı ellerimizden almalarına izin vermeyelim. Taciz ve tecavüzün yok sayılmasını istemiyoruz ve bu mücadelemizi birlikte örgütlenerek büyütelim. (Tuzla YDK)

Onur Haftası dolayısıyla "homofobi hastalığı" üzerine

Bundan tam 42 yıl önce, 18 Haziran 1969 yılında, New York'un Greenwich Village mahallesindeki Stonewall barına, polis "sıradan" baskınlarından birini düzenledi. New Yorklu eşcinsellerin sıkça gittiği en popüler barlardan biri olan Stonewall'ı basan polis, barın alkol satış izni olmadığı gerekçesiyle kapatıp, bar sahiplerini tutukladı. Müşterileri de tartaklanarak kapı dışarı etti.

Ancak o gün, bu "alışılmış" baskında alışılmadık bir şey oldu. Daha önce polis şiddetine karşı susan, saklanan eşcinseller bu kez direnişe geçti. Eşcinsellerle polis arasında yaklaşık 5 gün süren çatışmaların yankısı New York'u aşip dünyaya yayıldı. İsyan, eşcinsel hakları için mücadelenin bir sembolü haline geldi. Bundan bir yıl sonra, 1970'de, bu kez örgütlü bir şekilde bir araya gelen lezbiyen, gey, biseksüel, transseksüel ve travesti (LGBT) bireyler, Stonewall Ayaklanması'nı andılar. Bir hafta süren bu anma etkinliklerine de **Onur Haftası etkinlikleri** adını verdiler. O günden beri Onur Haftası ve Onur Yürüyüşü LGBT bireylere yönelik baskı, şiddet ve ayrımcılığa dikkat çekmek için tüm dünyada düzenleniyor.

Gelelim Türkiye'ye... Kadın ve Aileden Sorumlu Bakanı'nın eşcinselliği hastalık olarak tanımladığı, homofobinin rahatlıkla nefret cinayetine dönüştüğü, devrimci-demokratlarının bile homofobi hastalığından muzdarip olduğu ülkemizde Onur Haftası 19. kez düzenlendi. Heteroseksist kimlikler (dişierkek) dışında başka cinsel kimliklerin de var olduğu haykırıldı sokaklarda.

18-26 Haziran günleri arasında bir araya gelen LGBT bireyler yaptıkları sempozyum, panel, film gösterimi vs. ile hem bilinçlendirme hem de eşcinselle-

rin varlığını bir kez daha gösterme adına birçok etkinlik düzenlediler. Özellikle son gün olan 26 Haziran'da Taksim'de yapılan o büyük yürüyüşte binler yürürken şunu söylüyorlardı: "Alışın, her yer deyiz!", "Vardık, varız, var olacağız!" Yürüyüşe katılanların talebi; anayasaya "cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği" ibarelerinin eklenmesi, "seks işçileri"nin sendikal haklara sahip olması, Nefret Suçları Yasası'nın çıkarılması.

"LGBT'ler olarak onurumuz için yürüyoruz" diyorlardı; ama onlar da biliyordu ki bu ülkede tek ayrımcılık onlara yönelik olan değildi ve tüm ezilenlerin birlikte mücadele etmesi gerekiyordu. Bu yüzden biraz ilerlerinde, Şişli'de aynı anda Hatip Dicle ile ilgili yapılan protesto eylemine yapılan polis saldırısını protesto ediyor ve "Hatip Dicle onurumuzdur" diyerek slogan atıyorlardı.

Homofobi nedir? Ne kadar masumdur?

Türkçeye eşcinsel korkusu olarak çevrilebilecek **homofobi**, en genel anlamıyla eşcinselliğe ve eşcinsellere karşı duyulan korku ve nefret olarak ta-

"LGBT'ler olarak onurumuz için yürüyoruz" diyorlardı; ama onlar da biliyordu ki bu ülkede tek ayrımcılık onlara yönelik olan değildi ve tüm ezilenlerin birlikte mücadele etmesi gerekiyordu.

nımlanıyor. Bu tavrı geliştirenlere **homofob**, davranış biçimine ise **homofobik** deniyor.

"Homofobi" kavramı ilk kez 1972 yılında G. Weinberg tarafından "homoseksüel bireylerin mantıksız ve şiddet, ayrımcılık ve mahrumiyet yaratacak şekilde suçlanması" anlamında kullanılmıştır. Bazıları için bu kavram insanların cinsel kimlikleri nedeni ile yaşadığı baskının genişliğini anlatmaya yetmemektedir. Psikolojide fobi genelde mantıklı temeli olmayan bir korkuyu anlatır. Homofobi ise mantıksız bir korku olmaktan öte şiddet ve suistimale yol açan bir önyargıdır. Alternatif kelimeler olarak gay ve/veya lezbiyen nefreti, cinsel oryantalizm (ırkçılık ve seksizm) ve heteroseksizm kullanılabilir. Blumenfeld 1992'de heteroseksizmi şöyle tanımlamıştır; "**hem heteroseksüelliğin tek kabul edilebilir cinsel yönelim olduğu inancı, hem de kendi cinsine sevgi ve cinsel arzu duyan kişilerden korkma ve nefret etme**" olarak tanımlanmıştır. Heteroseksizm önyargı, ayrımcılık, taciz ve şiddete yol açar. Korku ve nefret ile beslenir.

Homofobi iki seviyede topluma zarar verir: Azınlık gruplarına negatif duyguları artırarak dışlanma, hukuki hakların dışında tutma ve fiziksel şiddete dönüşme. Sürekli bunlara maruz kalan bireyler diğer insanların negatif duygularını içselleştirir. Böylece bu bireylerin duygusal gelişimi de engellenir ve psikolojileri hasar görür.

Blumenfeld homofobiyi dört farklı seviyede anlatır:

- **Kişisel homofobi** cinsel azınlıkların ya acınması (çünkü durumları hakkında birşey yapamamaktadırlar) ya da nefret edilmesi (çünkü psikolojik ya da genetik olarak bozuktur, doğanın karşısındadırlar, ahlak dışıydırlar, "günahkardırlar" ya

da iğrendiricidirler) kişiler olarak algılanmasıdır.

- **Kişilerarası homofobi** bireyler arasındaki ilişkinin önyargı ile yönlendirilmesidir. Bu da ayrımcılığa yol açar. Yaftalamak, şakalar yapmak, şiddete dönüşen sözel ya da fiziksel tacizler buna örneklerdir.

- **Kurumsal homofobi** devlet, iş, eğitim ve dini kurumlarda yaşanan ayrımcılıktır. Bu ayrımcılık genellikle hukuk ile hayata geçer. Örneğin bazı kiliseler aktif olarak eşcinselleri cemaatlerinden çıkarır ve eşcinsellik karşıtı çalışmalar yapar.

- **Kültürel homofobi** toplumun sosyal normlarının ayrımcılık ve baskı yaratmasıdır. Cinsel azınlıklar toplumsal kültür içinde mümkün olduğu kadar görünmez kılınmaya çalışılır. Tarihteki cinsel azınlıklar kayıta alınmaz ya da tarihteki ünlü kişilerin cinsel kimliklerine atıfta bulunulmaz. Cinsel azınlıklar sosyal kontrol için mümkün olduğunda stereotipleştirilir ve yaftalanır.

Birçok kişi; insani kusurlarını bile dile getirirken utanır-sıkılır-arlanır. Ancak söz konusu eşcinseller olduğunda bu "kusur" (bu kelime biraz hafif homofobi için) gayet erkeksi bir gururla dile getirilir. Biraz "övünç" duyulur belki bu durumdan. Ancak özellikle ezilenlerin hakları için mücadele eden devrimciler açısından bu "övünç" hiç de iyi bir şey değildir!

Homofobi, nefret cinayetlerine yol açacak kadar ciddi ve "ötekileştirilen" eşcinseller açısından mağduriyet yaratan bir durumdur. Erkek egemen sistemin en belirgin yanlarından biri olan homofobi ve sonuçları; hem kadın mücadelesi hem de daha geniş ezilen kesimler için sürdürdüğümüz mücadele açısından karşı durulması gereken olgulardır. Eşcinsellerin hak ve onur mücadelesini sahiplenmek, mücadelemiz için önemli bir dömeneştir.

(kaosgl.com'dan yararlanılmıştır)

Kadına yönelik şiddete karşı İzmirli kadınlar sokakta!

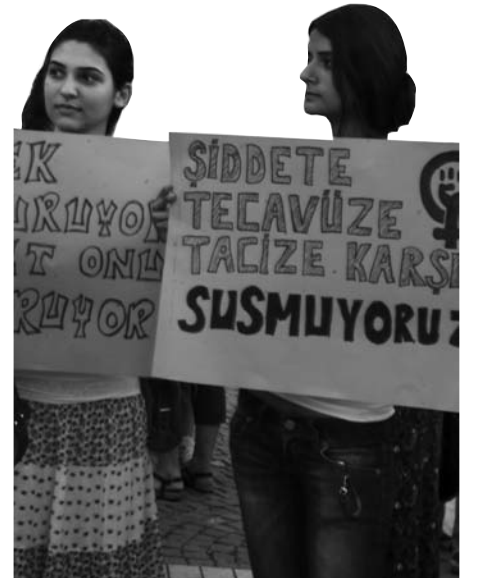
İzmir: KESK ve İzmir Kadın Platformu üyeleri, kadına yönelik şiddeti protesto etti.

Konak Meydanı'nda toplanan platform üyeleri, açtıkları pankart ve attıkları sloganlarla yürüyüşe başladı. Yakalarına siyah kurdele takan grup üyeleri, "**Yaşasın kadın dayanışması**", "Erkek vuruyor, devlet koruyor", "**Erkek devlet elini bedenden çek**" şeklinde sloganlarla

eski Sümerbank önüne kadar yürüdü.

Burada platform adına okunan basın açıklamasında, Dünya Ekonomi Forumu'nun, Küresel Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği 2010 Raporu'nda Türkiye'nin 134 ülke arasında 126. sırada olduğunu, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin yaşamın her alanında derinleştiği belirtildi. Devam eden açıklamada; "Hükümet, 8 devlet bakanlığını kapatıp, yerine 11 yeni bakanlık kur-

maya hazırlanıyor. Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı'nın yerine kadın, aile ve engelliler hakkındaki konular ile sosyal yardımların tek çatı altında toplandığı Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı kuruldu. KESK olarak cinsiyet eşitsizlik sorununa çözüm üretecek yeni bir Kadın ve Eşitlik Bakanlığı'nın kurulmasını istiyoruz" denildi. Açıklamanın ardından eylem sloganlarla son buldu.

KADINI ÖZEL YETKİLİ SAVCILAR KORUYACAKMIŞ!

Kadına yönelik şiddet hızını kesmeden devam ederken önlem adı altında bir dizi uygulama da devreye sokulmakta. Ayşe Paşalı örneğinde olduğu gibi birçok kadın, devletten koruma talep etmesine rağmen gereken önlemler alınmamış ve göz göre göre bu kadınlar eşleri, sevgilileri tarafından hunharca katledilmişti. Ankara Cumhuriyet Başsavcısı'nın talimatıyla Türkiye'de ilk kez sadece kadına yönelik şiddet suçuna bakan "özel büro" kuruldu. İki savcının görevlendirildiği bu büro, kadına şiddet uygulayan ve tehdit eden kişi hakkında aynı gün içerisinde gerekli görürse tutuklama kararı çıkarabilecek. Erkek egemen sistemde kadını, ikinci cins gören ve erkeğin hizmetine sunan düşünce devam ettikçe savcılarının kişisel değerlendirmesine bağlı uygulamaların kadınları nasıl koruyacağını hep birlikte göreceğiz.

DAHA FAZLA SOSYAL PROJE

Dört duvar arasında ve sıkıcı birçok ev işiyle bunalan kadınların sayısı bir hayli fazla. Kölesi oldukları ev yaşamından bir parça sıyrılmalarını sağlamak ve o kadınların evin dışarısındaki yaşamın bir nebze olsun kısıyına oturabilmek önemli. Ağrı'nın Doğubayazıt ilçesinde belediye tarafından başlatılan film günleri de bu amaca hizmet ediyor. Belediyeye bağlı çamaşır evinde "Meş" filmi ile açılış yapan etkinlik haftada bir, kadınlar için film gösterimi yapacak. Her yerde kadınlar için daha fazla sosyal proje örgütlemek kendini dayatmakta.

KADIN YİNE MAĞDUR!

Trabzon Valiliği Özel Kalem Müdürü **Nuri K.**, yanında sekreter olarak çalışan taşeron bir firmaya bağlı E.E.'ye telefon ve mektupla tacizde bulundu. Savcılığa suç duyurusunda bulunarak olayı hasıraltı etmeyen kadının mağduriyeti elbette bununla sınırlı kalmadı. Çalıştığı "Yaşam Yemek ve Temizlik Hizmetleri AŞ" adlı firma tarafından işini aksattığı ve işe gelmediği gerekçesiyle iş akdi feshedildi. Hareket alanını benliğine işlemiş sahiplik-aitlik üzerinden belirleyen bu adamlar hayatımızı zehir etmekte. Ezcümle üzerimize çullanan bu zihniyetle usanmadan mücadele etmek şart.

IMF KOLTUĞUNDA KADINI!

Eski IMF Başkanı Dominique Strauss-Kahn'ın New York'taki bir otelde kat görevlisi kadına cinsel saldırıda bulunduğu iddiası herkesi çok şaşırtmış ve şahsa yakıştıramamıştı. Bilakis biz hiç şaşırmadık. Erkek şovenizminin dil, din, sınıf, statü, mevki, kültür tanımadığını bizatihi bilmekteyiz. Cinsel saldırı suçundan yargılandığı için Mayıs ayında istifa eden Strauss-Kahn'ın yerine uluslararası mesaj verircesine Fransa'dan kadın maliye bakanı Christine Lagarde seçildi. IMF Başkanlık koltuğuna kadın oturduğu için gönlümüz rahatlamadı tabii. Adaletin yerini bu değiş tokuşla bulacağını düşünmeyeceğiz. O koltuk ki zaten birçok yarı sömürge, sömürge ülkeyi borç batağına sürükleyen, tefeci koltuğudur.

Kusura bakmayın! Söz MECLİSTEN içeri

"Kadının fendi erkeği yendi" şeklinde bir cümleyle giriş yapmış sevgili burjuva kalemler Takvim Gazetesi'ndeki "Topuk'layalım beyler!" başlıklı yazısında. Güya tarafsız, sadece haberi aktarma derdinde fakat özünde "hammefendilik ve topuklu ayakkabıyla" özdeşleştirilen kadın renginin meclise ne katacağı üzerinden derdini anlatmakla tarafını seçiyor yazar.

Yazının ilerleyen kısımlarında da KADER (Kadın Adayları Destekleme Derneği)'in kadın vekil sayısının 48'den 78'e yükselmesini yeterli bulmadığını, en kötü tahminlerinin bu olduğuna yer verilmiş. Ayrıca yine bu derneğin yeni taleplerinin yeni eklenen bakan ve bakan yardımcılıklarıyla birlikte oluşacak bileşimin en az yarısının kadın olması gerektiğinden bahsedilmiş.

Kuşkusuz devlet politikalarının şekillenmesinde kadınların sayısının bir belirleyiciliği yoktur ancak ve ancak binlerce yıllık "kadın" algısının bu noktadaki belirleyiciliği oldukça nüfuzludur. Takvim Gazetesi'ndeki yazar ve KADER, tam da bu noktada meseleye aynı zeminde farklı taraflardan bakmaktadır. İkisi de kadının geldiği sınıfın değil cinsiyetinin özelliklerini ne kadar barındırdığından yola çıkarak meseleyi tartışmaktadır. Oysa mesele; ne "aman canım kadınlar gelse ne olur, iki topuk sesi daha duyuyoruz!" ne de "kadınların mecliste çoğalmaları daha barışçıl politikalara vesile olur" denilebilecek kadar üstünkörü ele alınabilir. Mesele, kişinin hangi ekonomik kökenden geldiği ve sınıfının özelliklerini ne kadar taşıdığı ile ilgilidir.

Kadın vekillerden inciler...

Devlet yönetimlerinin üst mertebelerinde, "iş dünyası"nın üst basamaklarında kadınların yer aldığı dönemlerden de bildiğimiz, hatta içinde bulunduğumuz süreçten bizzat gördüğümüz gibi, emekçileri, yoksulları en çok vuran uygulamalar hız kesmiyor.

"Benim çocuk muhbirlerim

var" lafıyla olay yaratan ve bu onursuz uygulamayı devreye sokan kadın **Nimet Çubukçu**'nun; şartlarından şikâyet eden sözleşmeli öğretmenlere "Siz de bunu tercih etmeseydiniz" yanıtını vermesinden hemen sonra, yazın maaş alamadığı için hamallık yapmak zorunda kalan ücretli öğretmen Ahmet Fazlı Elçi'nin çalıştığı sırada kalp krizi geçirerek ölmesi sanırsız bu konuda bir fikir verebilir.

Yine eşcinsellere, aile içi şiddetle baş etmeye çalışan kadınlara, küçücük yaşlarında şiddetin en aşağılık biçimiyle tanışmak zorunda bırakılan kız çocuklarına zehir zemberek, özrü kabahatinden büyük açıklamalarla "yardımcı olan" diğer kadın vekiller, egemenler. Hepsinin ismini burada teker teker zikretmek mümkün fakat buna gerek kalmadığını düşünüyoruz. Zira sözümüz meclisten dışarı demiyoruz çünkü bugün meclis dışında bırakılan ulusal hareketten kadın vekiller mevzu bahis değil. Dolayısıyla sistem partilerinin yine aynı sistemin bağrından çıkan kadın vekillerinin ataerkil politikalarının çözüm olmadığını söylememiz sanırsız yanlış olmayacaktır.

"Meclisteki kadın sayısı" belirleyici değildir!

Çeşitli burjuva dernekleri, sivil toplum örgütleri ve kadın kuruluşları

zaten sömürüye hizmet eden ve ondan taraf olan egemen anlayış aygıtları; emekçi kadınlarda olan özelliklerle meseleyi "ustalık, kurnazlık" ile açıklayabilecek kadar akla sahiptir. ("Kadının fendi erkeği yendi" deyimindeki fendi; ustalık, kurnazlık anlamına gelmektedir.)

Binyılların meselesi kadın sorununun çözümünün meclisteki kadın vekillerin sayısı ile orantılı olmadığını söylemek yetersiz kalacağından kadın sorununun esas çözüm noktasının devlet aygıtının alaşağı edilmesinin kaçınılmazlığını vurgulamamız elbette gerekmektedir. Ancak yazımızın konusu gereği üzerinde durduğumuz esas nokta olan kadının barındırdığı daha ilerici ve militan yön ezilen sınıftan kadınlarda olabilecek bir özelliktir. Bilinmektedir ki; tüm kurtuluş mücadelelerinde kadınlar en ön safalarda, en militan duruşu sergilemiştir ve sergilemektedir. Meclis kürsülerinden, fildişi kulelerinden siyaset yapan, bir eli yağda bir eli balda kadın sorundan bahseden burjuva kadınlar değil, devrim uğruna, kurtuluş uğruna bedel ödeyen, yaşamlarından vazgeçen kadınlar rehberimiz olacaktır.

(Mersin'den bir YDK'lı)

Giresun Valisinden "ahlak" zabıtalığı!

Giresun Valiliği, vali Dursun Ali Şahin'in altına imzasını attığı "MEB ile diğer bakanlıklara bağlı okullardaki görevliler ve öğrencilerin kılık kıyafetlerine ilişkin" bir genelge yayımladı. Vali Şahin adeta "ahlak" bekçisi kesilmiş ve ilköğretim ve ortaöğretimde okuyan kız öğrencilere telkinde bulunuyor! Genelgede "Mezuniyet törenleri ve kutlamalarda özellikle kız öğrencilerin eteklerinin diz kapağını örtecek boyda olmasına, kolsuz ve askılı giydirilmemesine" dikkat edileceği söyleniyor.

Anlaşılan Giresun Valisi kız öğrencilerin okullardaki bütün sorunlarını çözmüş ki mezuniyet törenlerine de el atmış! Okullarda fuhuşa, uyuşturucuya, yozlaşmaya karşı iki kelam edeceği-

ne kollarını sıvamış tam da okulların bitimine yakın bir tarihte, mezuniyet törenleri yapılmadan yayımlamış genelgesini! Esasta böylesi uygulamalarla daha çok açık ediyorlar niyetlerini!

Daha önce birçok defa birçok resmi ağızdan açık bir şekilde duyduğumuz benzer cümleleri bu kez de Giresun Valisi kurmuş. Valinin sözcülüğünü yaptığı anlayış, yine birçok kez kendini açık etmişti ve etek boyundan tutalım da dekolteye kadar birçok tartışma bu eksende yürütülmüştü. Giresun Valisi de anlaşılan daha önce "dekolte tecavüz sebebidir" diyen Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Bölüm Başkanı Prof. **Orhan Çeker**'in müritlerinden! Öyle ya bir kız öğrenci kısa etek giyer de okulda taciz edilirse kim

ne diyebilir!

Zaten okullarda "diz altı etek" uygulaması müdürler, müdür yardımcılar, öğretmenler eliyle yürütülüyor. "Yönetmeliklere uymayan" kız öğrenciler birer ikişer okul yöneticileri tarafından odasına çağrılarak kılık kıyafetleri yönetmeliklere yani sistemin "ahlak" anlayışına uygun hale getiriliyor.

Tacizin, tecavüzün durdurulmasının etek boyunun uzatılmasıyla nasıl bir alakası olduğu ise valinin de parçası olduğu sistemin sapkın "ahlak" anlayışındadır! Nasılsa onların anlayışında dekolte de kolsuz, askılı elbise de tecavüz sebebi. Onlar kız öğrencilerin etek boylarına göz dikeceklerine önce kendi "ahlak" anlayışlarını gözden geçirsinler!

Üretimde ve öğrenmede yaz çalışmalarımızın önemi

Yaz süreçleri genel olarak çoğunluğunu öğrenci gençliğin oluşturduğu devrimci gençlik örgütleri açısından etkili bir faaliyet dönemi olarak ele alınmamaktadır. Kampüs faaliyeti merkezli bir bakış açısına sahip çoğu örgütlenme yerel çalışmalarını askıya almakta ve esas olarak yaz kampları şeklinde kısa dönemli eğitim ve tatil etkinlikleri gerçekleştirmektedir.

Bugün egemenler üretim sürecinden kopuk öğrenci gençliğe eğlenmek, boşa vakit geçirmek üzerine bir yaşamı dayatmaktadır. Özcesi halk gençliğinin yaz süreci gençlik açısından amaçsız, üretimden uzak bir döneme, emperyalist tekeller için ise ceplerini doldurdukları bir dönemdir.

Oysa ki yaz sürecinde öğrenci gençliğin ailesine ekonomik anlamda katkı sunabileceği, harçlığını çıkartabileceği ve böylece halkımızın farklı kesimleriyle buluşup, yaşam deneyimini geliştirebileceği olanaklar açığa çıkmaktadır. Sistemin bize dayattığı yoz kültüre, amaçsız, bencil, beyhude yaşam tarzına da böyle karşı koyabiliriz.

Halk gençliği çerçevesinde durum bu yönlükten sistemin halk gençliğini amaçsızlaştırma politikalarına karşı çıkan örgütümüzün de yaz sürecini bu bakış açısına uygun olarak ele alması gerekir. YDG de ağırlığını öğrenci gençlerin oluşturduğu bir gençlik örgütüdür. Fakat burada esas olan bu zemini nasıl bir bakış açısının şekillendirdiğidir. YDG'lilerin de yaz dönemini ele alırken üretimin içerisine girme, gerek aile bütçesine, gerek örgütümüze, gerekse de kendi üniversite yaşamına ekonomik katkı sunma temelli ele alması kaçınılmazdır. Böylece yaz döneminde de daha planlı ve programlı bir yaşam inşa edilebilir.

Ancak elbette örgütlü bireylerin yaz dönemindeki çalışmalarını örgütlülüklerle birlikte gerçekleştirmesi daha olumludur. Örgütlü, devrimci bir örgüt için yaz döneminde faaliyet bitmemektedir. Yaza uygun bir prog-

ramla, üretim sürecine girmek, farklı bir heyecan katacak kitlelerle buluşmak, ekonomik anlamda katkı sunmak açısından üniversitelerin ve liselerin kapanması fırsata çevrilebilir. Son dönemde gelenekselleştirdiğimiz yaz çalışmaları bu konuda önemli ve riler sunmakta, ayrıca bu konudaki bakış açımızın pratiğe yansımaları anlamında da önemli bir yerde durmaktadır.

Bilindiği üzere YDG merkezi yaz çalışmalarını genel olarak üç başlık altında toplayabiliriz. Birincisi köy çalışmaları, ikincisi işçi çalışmaları ve üçüncüsü Dersim Festivali'dir. Dersim Festivali esas olarak kitle çalışması ağırlıklı bir faaliyet olurken, köy çalışmalarının esas yönü katılan YDG'lilerin üretim süreci içerisinde hem kendilerini hem de sömürü sistemini daha net kavramalarını sağlamaktır. İşçi çalışmaları ise geçen yıl başlattığımız, oldukça önemli sonuçlar çıkardığımız ve köy çalışmaları gibi koşullarımız doğrultusunda gelenekselleştirmek istediğimiz faaliyetlerimizdendir.

Yaz çalışmalarımızın amacı

Kısaca köy çalışmalarımızda herhangi bir köye gidilerek ücret karşılığı çalışılmakta, aynı zamanda üretimden arta kalan saatlerde de eğitim çalışmaları gerçekleştirilmektedir. İşçi çalışmalarımızda ise üretime katılmaktan çok direnişler ziyaret edilmekte, fabrikalarda ve işçilerin yoğun şekilde yaşadığı semtlerde kitle çalışması yürütülmekte, yine bu çalışmalardan arta kalan zamanlar da planlanarak eğitim çalışmalarına ayrılmaktadır.

Yaz çalışmalarımızın temel amaçlarından birisi örgütümüzün politik amaçlarının daha net kavranmasını ve çeşitli politikalarının tartışmalar ve araştırmalar yoluyla derinleştirilmesini sağlamaktır. Bunu üretim saatleri dışında yaptığımız eğitim çalışmaları ile hayata geçirmeye çalışmaktayız. Bir diğer amaç ise, YDG'lilerin üretim

sürecine katılmaları, üretim sürecinin içerisinde sömürüyü pratik olarak kavramalarıdır. İşçi çalışmalarında ve Dersim Festivali kapsamında ise daha çok, yoğun bir kitle çalışması üzerinden alandaki kitleye ulaşmak esas hedefimiz olmaktadır.

YDG faaliyeti yürüten arkadaşlarımızın pek çoğu öğrenci kökenli olmakta ve geldiği sınıfın özelliklerini taşımaktadır. Bugün öğrenci gençlik esas olarak üretimden kopuktur, sömürüyü doğrudan yaşamamakta ve bu konuda bildikleri genellikle teorik düzeyde kalmaktadır. Üretimin içerisinde olmak bir yana, üretimin içerisinde olan kitleden de yani işçi ve emekçilerden de bir kopukluk söz konusudur.

Üretimin veyahut kitleyle birebir buluşmanın kendisi devrimci gençlik için en iyi eğitim alanıdır. Bu çalışmalarda üretime yaklaşım, ürüne yaklaşım, belli bir disiplin dahilinde kitleye yaklaşım, kolektife yaklaşım, yoldaşlara yaklaşım vb. birçok öge başlı başına bir eğitim konusu olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve biz faaliyetimiz boyunca bütün bu yaşadıklarımızdan pek çok şey öğrenebilmekteyiz.

Bu tür çalışmalarda esas olarak üretimin kendisi ve var olan kolektifin iş disiplinine ayak uydurması başlı başına eğitimin kendisi olmaktadır. Bu temelde çalışmanın verimini en üst seviyede tutacak ve çok yönlü olarak üretimde bulunmayı sağlayacak disiplini sağlamak için plan yapmak ve bu plana uymak en önemli etkidir. Bu da genel olarak, plansız ve dağınık yaşamımızı düzenlemekte öğretici olmaktadır.

Sistemin bizlere yozlaşmayı, boş, amaçsız bir yaşam tarzını daha fazla dayattığı, birçok devrimci gençlik örgütünün tatil kampları düzenleyerek geçirdiği yaz sürecinde YDG'nin işçi ve köy çalışmaları, büyütülmesi ve derinleştirilmesi gereken mütevazı ama önemli adımlardır.

Gözaltı ve operasyonlara devam!

Botan bölgesinde katledilen gerillaları anmak amacıyla, 16 Mayıs günü yapılan eylemden sonra başlayan gözaltı ve tutuklamalar rektörlük-emniyet işbirliğiyle aralıksız bir şekilde sürüyor. Kürt halkının gerillaları sahiplenmesi ve başta T. Kürdistan olmak üzere her yerde eylemlerle anması, egemenleri rahatsız etmiş ve bu yüzden operasyonlarını artırmıştır.

Denizli'de ilk olarak 28 DYG'li üniversite öğrencisinin evleri basılarak gözaltına alınmış ve çıkarıldıkları ilk mahkemede 13'ü hakkında tutuklama kararı çıkarılıp mahkeme ertelenmiştir. Bu gözaltıları protesto etmek amacıyla 4 Haziran günü eylem düzenlenmiş ve eyleme katılan kitleye polis gözetiminde sivil faşistler saldırmış, bunun sonucunda 10 yurtsever ve devrimci öğrenci yaralanmıştır.

Polisin "orantılı gücü" her zamanki gibi eyleme katılan kitleye yöneltilmiş ve coplardan, gaz bombasından yine eyleme katılan kitle etkilenmiştir. Burjuva-feodal basının "terör örgütü yandaşları" diye çarpıtılarak lanse ettiği eyleme, okulun son günü olması sebebiyle katılım diğer eylemlere oranla az olmuş ve bunu fırsat bilen sivil faşistlerin toplanıp kitlenin üzerine yürümesiyle onlarca devrimci ve yurtsever BDP il binasında mahsur kalmış ancak saatler sonra "polis gözetiminde" dışarı çıkabilmiştir.

Bu eylemlerden sonra "terör örgütü propagandası" yaptıkları gerekçesiyle savcılık soruşturma başlatmış ve aralarında 3 YDG faaliyetçisinin de bulunduğu 157 kişiye soruşturma açıp ifadeye çağırılmıştır. Eyleme katılmayan kişiler hakkında bile soruşturma açılması durumun ciddiyetsizliğini gözler önüne sermektedir.

Savcılık soruşturmasından sonra Pamukkale Üniversitesi rektörlüğü de geri kalmamış ve yaklaşık 120 yurtsever ve devrimci öğrenciye soruşturma açmıştır.

Açılan bu soruşturmalar şüphesiz devrimci ve yurtsever kamuoyunu yıldırıma yöneliktir. Kürt halkının veto edilen vekillerine sahip çıkması ve bunu alanlara taşınması, devrimci çevrelerin de Kürt halkının yanında yer alması, imha ve inkar politikası izleyen faşist TC devletinin baskılarını artırmasına sebep olmuştur. Ancak egemenlerin tüm baskı ve gözaltı terörü Kürt halkının direnişiyle karşılanmıştır.

(Denizli YDG)

YDG tehdit mektuplarını protesto etti

İzmir: Yeni Demokrat Gençlik faaliyetçilerine gönderilen tehdit içerikli mektuplar Konak Sümerbank önünde yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi.

İlk olarak 11 Haziran tarihinde 3 YDG faaliyetçisine gönderilen ve bugün itibarıyla sayısı 14'ü bulan mektuplar 22 Haziran günü Konak Sümerbank önünde yapılan bir basın açıklaması ile teşhir ve protesto edildi.

Yeni Demokrat Gençlik adına yapılan açıklamada gönderilen bu mektupların, egemenlerin devrimci, demokrat ve yurtseverlere karşı geliştirdiği baskı, zor ve sindirme politikalarının bir parçası olduğuna ve bu adımların ne olursa olsun boşa düşeceğine değinildi. "Geleceğimiz örgütlülüğümüz, örgütlülüğümüz özgürlüğümüzdür! Baskılar bizi yıldırılmaz!" yazılı pankartın açıldığı eylem sloganları ile son buldu.

(İzmir YDG)

"Açılımdan atılıma" Türk egemenlerinin yeni anayasa süreci

açmazları karşısında yapacakları pek bir şey de yok.

Emperyalizmin girdiği yönelim, özellikle ABD emperyalizmi açısından BOP ile Ortadoğu'nun yeniden düzenlenmesi görevinde Türkiye'ye biçilen rol bakımından mevcut anayasa yetersizdir. Bu görev ve rol gereği Türkiye, ihracata dayalı bir büyüme stratejisi geliştirmiştir, daha doğrusu geliştirilmiştir. AKP

Ufukta yeni anayasa ile birlikte bir demokratikleşme görünmese de, ülkemiz sınıf mücadelesi açısından oldukça hareketli bir döneme girecektir. Gül'ün de vurguladığı gibi bu sorunu fırsata çevirmek istenecektir ve bu da bizi yoğun bir saldırı dalgasının beklediğinin habercisi!

12 Haziran genel seçimleri sonunda ülkenin temel gündemlerinden birisi de Türk egemenlerinin oluşturmaya çalıştıkları yeni anayasa sürecidir. Bilindiği gibi tüm burjuva-feodal partiler, genel seçimlerde yürüttükleri propagandada yeni anayasa vurgusunda bulundular. Meydanlarda halk kitlelerine bunun sözünü verdiler. Her ne kadar verdikleri söz pek hayırlı olmasa da söz yine de sözdür! Yeni anayasa konusundaki son çağırışı da Başbakan Erdoğan, TİM'in (Türkiye İhracatçılar Meclisi) 18. Olağan Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada dile getirdi.

Ortalıkta yeni anayasa gerekliliği tüm Türk egemen partileri tarafından dillendirilmekle birlikte, aynı partiler ısrarlı bir şekilde yeni anayasanın dayanacağı parametreleri kamuoyuyla paylaşmamaya "özen" gösteriyor. Yazacakları anayasanın içeriğine dair hiçbir açıklama yok. Ne rahatsızlık duyulan temel maddeler ne de herhangi bir vurgu. Ancak tüm burjuva-feodal partiler ve egemenler tarafından sürekli bir şekilde yeni anayasanın gerekli olduğu dile getiriliyor. Peki bu yeni anayasa neden önemlidir? Neden bu kadar dillendirilmektedir?

Birinci olarak, halkın bir değişim isteği vardır ve eskisi gibi yöneltmek istememektedir. AKP'nin seçim "başarısının" altında bu da vardır. Üç seçimdir oyunu yükseltmesindeki temel etmenlerden birisi, demokratikleşme söylemi ve halkın değişim isteğidir. Türkiye halkı bu vurgulara önem vermiş görünüyor. Doğallığında da yeni anayasa vurgusu geçmişte olmadığı kadar önemlidir.

İkinci olarak, Türk egemenlerinin de mevcut anayasa ile yol alamayacakları açıktır. Tüm platformlarda bütün siyasi partiler, sermayenin çeşitli düzeylerdeki bütün örgütleri (TÜSİAD, MÜSİAD, TİM, TPBB vs) sürekli bir şekilde yeni anayasa vurgusu yapıyor. Şüphesiz ki bütün bu vurguların nedeni, burjuva sınıfının sabah kalktığında demokrasiyi savunmasından gelmiyor, ancak mevcut anayasanın

9 yıllık hükümet döneminde, cumhuriyet tarihinin 79 yıllık ihracat seviyesini 3 kat artırdı (2009 yılı itibarıyla 36 milyar dolardan 102 milyar dolara yükseltti).

Erdoğan'ın katıldığı TİM'in 18. Olağan Genel Kurulu'da konuşma yapan TİM Başkanı Mehmet Büyükekşi'nin şu sözleri bu vurgumuzu kanıtlayan bir noktada duruyor: "*Anadolu'da ihracat mayasının tutmasından memnunuz. Bugün ihracat yapmayan bir ilimiz kalmadı. Umuyoruz sene sonunda 16 ilimiz 1 milyar dolardan fazla ihracat yapacak. Türkiye, artık ihracata önem veriyor, ihracatla büyüyüp dünyaya açılıyor*".

İhracata dayalı büyüme hikayesinin altında, ihracat yapılan ülkelerin Ortadoğu ülkelerinin olması ise elbetki bir tesadüftür. ABD emperyalizmiyle dirsek temasının sonucunda Türkiye'ye bölgesel bir misyon biçiliyordu. BOP'ta hedef ülkeden model ülkeye "terfi etmesi" karşılığında Türkiye'nin önü açıldığı gibi, emperyalistlerin beklentileri de fazlalaşmıştır. Görevini, misyonunu oynayabilmesi açısından "evinin içini temizlemesi" olmazsa olmaz bir konumda duruyor. Ancak mevcut anayasayla evin içinin temizlenmesi mümkün değil.

Özellikle ABD'nin Obama ile birlikte girdiği Ortadoğu ülkelerini "yumuşak güç" kullanarak değiştirme politikaları sonrasında, mevcut anayasa ile yol alınması mümkün değildir. Emperyalist ülkeler dünyadaki sınıf mücadelelerinden çıkardıkları derslerle birlikte, küreselleşme politikalarıyla birlikte, sivil toplum örgütlerinin önemini fazlasıyla kavramış bulunuyorlar. Devletlerin söylemlerinin ve eylemlerinin çeşitliliğiyle kitle örgütlerinin söylem ve eylemlerini kıyaslırsak, ikincisinin birincisinden çok daha geniş, hareketli, enerjik ve çeşitlilik gösterdiğinden kaynaklı dönem dönem lokomotif görevi üstlendiği açıktır. Bunun için de emperyalistlerin desteklediği, adına sivil toplum örgütleri denilen örgütlenmeler tarihin bu dönemin-

de oldukça öne çıkıyor. Bunun için Türkiye Suriye'ye direkt müdahalede bulunmazken, Suriyeli muhaliflerle devlete bağlı sivil toplum örgütlerinin işbirliğiyle çeşitli toplantılar yapılıyor. Böylelikle gerçekleştirilenlerin devletten bağımsız olduğu yalanını söyleyerek rol yapıyorlar. Aynı Mavi Marmara gemisi karşısında Türk Devleti'nin, "onlar sivil toplum örgüt karışamayız" vurgusu gibi.

Ancak bu tarz örgütlerin varlığının görece demokratik ortamlarda mümkün olduğu açıktır. Özellikle Ortadoğu'da diktatörlüklerin egemen olduğu bir bölgede, topluma örnek olabilecek ve aynı zamanda İslami referansı olan, tabii ki ABD emperyalizmine bağlı Türkiye'den başka bir ülke yoktur. Ancak Türkiye'nin de demokrasisi gelişkin değildir. Başta Kürt sorunu olmak üzere ciddi bir karın ağrısı vardır. Doğallığında bu sorunu çözmeden, TİM Başkanı Mehmet Büyükekşi'nin vurguladığı "atılım ve liderlik modeli"ni gerçekleştirme şansı yoktur.

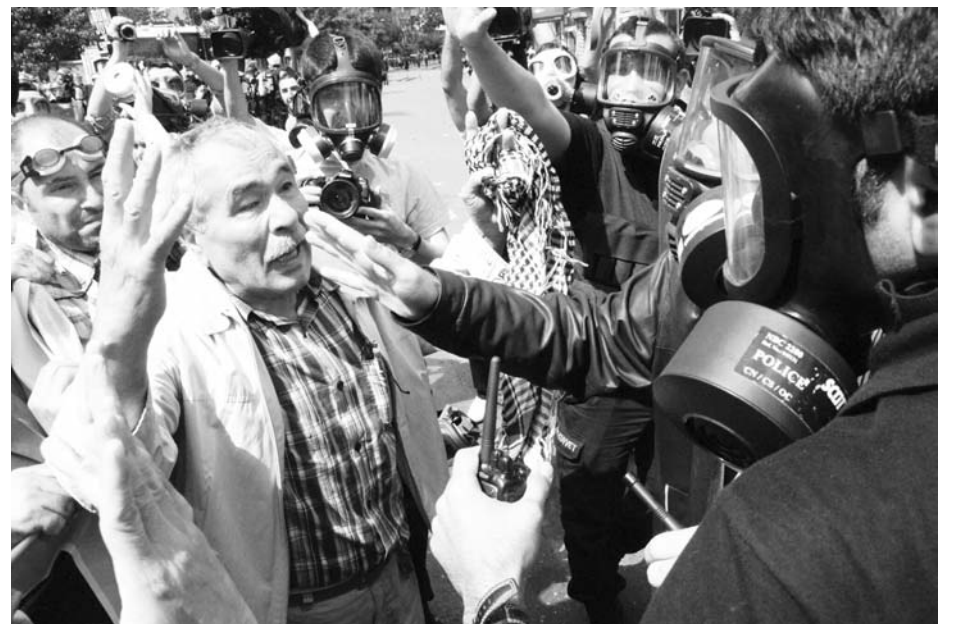
Türkiye'nin daha demokratik bir görünüme kavuşmasının Türkiye'nin bölgede izlediği dış politikaya önemli bir katkısı vardır. Emperyalistlerin Ortadoğu ülkelerindeki uzantıları aracılığıyla da pohpohlanan Türkiye, bölge halkları açısından örnek alınmaya başlandı. Türkiye, bölgedeki misyonunu oynayabildiği oranda da ekonomik anlamda burjuvazi tatmin olabilecek olanaklara kavuşacaktır. Parsadan pay kapma yarışında Türk egemenlerin demokratik bir **görünüşe** sahip olmaları önemlidir.

Bugün Türkiye halkının bir değişim talebi (bu talepte Kürt ulusal sorununun çözülmemesinin de etkisi vardır) ve Kürt ulusal hareketi olmasa, Türk egemenleri açısından gayet demokrasibilik oynayabilecekleri bir zemin mümkün olurdu ve pek muhtemel anayasanın eskisi gayet iş görürdü. Öyleyse anayasanın iki sonucu vardır. Birincisi ülkenin demokratikleşmesidir ancak bu sadece hayal dünyasında mümkündür. İkincisi ise, akla daha

yatkın olanıdır. Türkiye halkının değişim isteğini dindirecek, var olandan memnun olmasını sağlayacak, anayasanın özüne dokunmayıp makyajlayıp sunularak Türkiye'nin "daha ileri düzeyde bir demokrasiye" sahip olduğu algısının halkın bilicine yerleştirilmesidir. Bir nevi halkın kandırılması politikasından bahsedilebilir. Ve Türk egemenleri açısından ise ilkinde göre bunu yapmak bünyesine daha uygundur. Ancak ortada, özellikle Kürt halkının kandırılması sorunu vardır.

Yeni anayasa ile Kürt sorunu çözülebilir mi? Baştan söylemekte fayda var ki; tek bir anayasa ile hiçbir sorunun (hele ki TC'nin üzerine oturduğu temel sorunların) çözülmesi mümkün değildir. Bununla birlikte Kürt Hareketi'nin savunduğu Demokratik Özerklik, Türk burjuvazisi'nin kabul edebileceği sınırların ötesinde ve mevcut yapılarına oldukça ters bir pozisyonda. Şüphesiz burjuvazi, bütünü kaybetmektense parçada taviz vermeyi kabul edebilir ancak Kürt Hareketi'nin ulaştığı boyut (özellikle ideolojik olarak) bütünü tehdit edecek pozisyonda değil. Ancak yeni anayasa sürecinin temel düğümünü oluşturacak etki ve kapsamı içerisindedir hareket. Ufukta yeni anayasa ile birlikte bir demokratikleşme görünmese de, ülkemiz sınıf mücadelesi açısından oldukça hareketli bir döneme girecektir. Türk egemenleri Cumhurbaşkanı Gül'ün de vurguladığı gibi bu sorunu fırsata çevirmek isteyecektir ve bununla birlikte yoğun bir saldırı dalgası bizleri bekliyor.

Demokratik bir anayasa ancak halkın mücadelesiyle oluşabilir. Burjuva parlamentolarından geçerek yapılan anayasaların Türkiye halkının ihtiyaçlarını karşılamaktan oldukça uzak olduğu öngörüsünde bulunmak için kahin olmaya gerek yok. Dünyanın her tarafında anayasalar halkın mücadelesiyle gerçekleşir. Ülkemizde de demokratik bir anayasanın yapımı ve demokratik bir toplumun inşanı ancak demokratik devrimle gerçekleşecektir. Bundan ötesi lafıgüzaftır.

CHP'nin mahalle kahvesi geyiğini andıran seçim değerlendirmesi ve

STOCKHOLM SENDROMU

Türkiye tarihinin en krizli meclis açılışının olduğu günlerde siyasi gündemi meşgul eden tartışma konularından birisi de CHP'nin mahalle kahvesi geyiğini andıracak bir şekilde MYK'da konuşulan Türkiye halkının seçimlerdeki tercihini Stockholm Sendromu üzerinden değerlendirmesidir. Değerlendirme konusu basına yansınca çark eden CHP yönetimi ve Kemal Kılıçdaroğlu, önce böyle bir şey konuşulmadığını, sonra da konuşulduğunu ama "şaka" yapıldığını söyledi. Ne tesadüftür ki, tarihin ağları CHP lideri Kılıçdaroğlu ile İsrail Dışişleri Bakan Yardımcısı Danny Ayalon'u "şaka" yapmak konusunda ortaklaşıyordu hem de aynı zamanlamayla. Zannedilir ki, Ayalon'la Kılıçdaroğlu şakacı bir mizaca sahiptirler. Gerçekten şakacı bir mizaca sahip olup olmadıklarını bilmiyoruz ama buradaki durumun şaka kaldırırsanız yan yoktur. Sadece ülkemiz açısından değil, arz yuvarlağındaki bütün ülkelerin egemen partileri vahim bir değerlendirme yaptıklarında durumun vahametini azaltmak için "şaka yapmak" argümanına sarılırlar. Onların ikiyüzlüce yaklaşımlarına yakışan bir davranış olmakla birlikte birazcık insanlık kaygısı güdenler açısından durum mide bulandırıcıdır.

CHP, 12 Haziran genel seçimlerinde her ne kadar oylarını 3,5 milyon kadar artırmış olarak çıksa da seçim sonuçlarından memnun değil. Ve bu memnuniyetsizlik hali, kitleleri aşağılamaya kadar vardı. Halk, celladına oy vermekle suçlandı. CHP, halk kitlelerine ulaşmakta yaşadığı sıkıntıları masaya yatıracağına kestirmeden halkı suçlamaya çalışıyor. Tüm düzen partilerinde olduğu gibi CHP'nin de en önemli özelliği halk düşmanlığıdır. Hükümet olabilmek için düşmanın oyuna ihtiyaç duyan CHP, beklediği oylar gelmediği oranda saldırganlaşmakta, halkı aşağılamaktadır. Düzen partilerinin bütünü için halk sadece bir oy deposudur. Bu oy deposundan kendilerine fazla oy çıktığı oranda

halk "değerlidir" ancak çıkmadığı oranda aşağılık bir tabakayı temsil eder.

AKP'nin seçim sonrası değerlendirmesini oluşturan "diğer yüzde 50'nin niye bize oy vermediğini anlamaya çalışıyoruz" söylemi de madalyonun öteki yüzünü oluşturmaktadır.

Ne de olsa köprü geçilmiş, gereken oylar alınmıştır. Özeleştiriyor görünmek için tüm şartlar oluşmuştur. Düşman kardeşi CHP'nin halkı aşağılayan tavrı da şartlar içerisinde kendi gerçekliklerine uygun bir değerlendirmedir. Yarın bir gün roller değiştiğinde benzeri değerlendirmeleri yine göreceğiz ancak bu sefer oyuncular diğerinin daha önceden söylediklerini söyleyecekler. Bu eşyanın doğası gereğidir. Kapitalist-emperyalist dü-

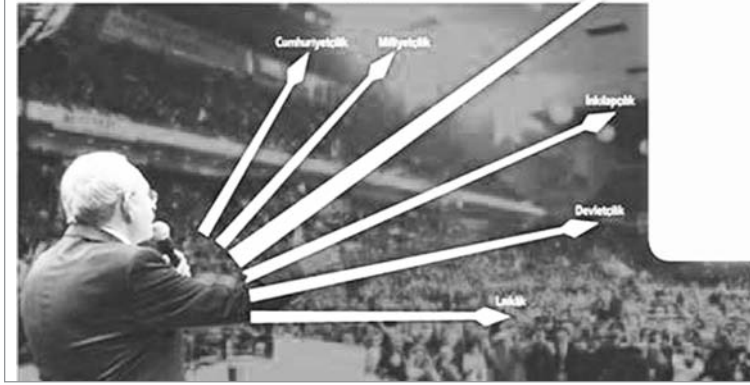
hem de azımsanmayacak oyla seçmesini nasıl açıklayacağız? Çok kere duyduğumuz gibi halkın cahilliği üzerinden mi konuyu açıklayacağız ya da Aziz Nesin'in söylediği gibi halkın içerisindeki "aptallık oranı"nın yüksekliğiyle mi duruma izah getireceğiz? Böyle yapmanın bir anlamı olmadığı açıktır. Halkın başka seçeneği ne yazık ki yoktur. Düzene muhalif olan devrimci, demokrat partilerin ve örgütlerin marjinalliği ortada. Kitlelere hitap edemeyen yapımız, dar sınırlar içerisindeki çabalarımızın karşılığıdır oluşan tablo. Gerçek alternatiflerin, alternatif olmaktan uzaklıkları, kitleleri düzen partilerine yönelmesinin temel koşulunu oluşturmaktadır. Değişim söylemine en fazla vurgu yapan, demokratikleşmeden en çok bahseden AKP, düzen partileri içerisinde halkın en fazla ilgisini çekti. Bunda anlaşılacak bir durum yok. Aksine Türkiye halkının rasyonel bir tercih yaptığından bahsedilebilir.

Kitleler, siyasi partilerin (devrimci demokratik parti ve örgütleri de buna

düzen partileri halkın aptal olmadığını biliyor. Ancak şu da bir gerçektir ki, CHP'ye oy veren halkın önemli bir bölümü de seçimlerde oy kullanan en azından yüzde 50'si için benzer değerlendirmeler yapmaktadır. Halkın bir bölümüne göre, diğer kısmı aptaldır. Bundan yararlanmak, CHP'ye inanan halka, seçimlerdeki başarısızlığının nedenini açıklamak için bu söylem önemlidir. Gerçekten de, özellikle devrimci ve demokratların çevrelerinde CHP'ye oy veren önemli bir kitleden gözlemleyelim. Gerçekten bu kitle içerisinde bu söyleme hak vermeyen var mıdır? Varsa oranları nedir? Denemesi bedava.

Egemenlerin halk düşmanlıklarının sonucu olarak, halkı aşağı görme kültürleri, özellikle Kemalist aydınlanmacılıktan etkilenen ilerici aydınlar açısından da bu böyledir. Mesela Dersim halkının, Dersim katliamının mimarı olan CHP'yi desteklemesini de geçmiş zamanlarda Stockholm Sendromu olarak açıklayan Baskın Oran buna örnektir. Dersimli Alevile-

Halk açılımı

Stockholm Sendromu Nedir?

1973 Ağustos'unda, hapisneden kaçan bir mahkum, İsveç'in başkenti Stockholm'de bir bankaya girerek, dört banka çalışanını rehin alır. 131 saat süreyle bankanın kasasında rehinelere firari mahkumla birlikte kalırlar. Olay sonrasında psikoloji literatürüne girecek bir olay gerçekleşir. Rehinelere, bütün yaşadıkları korku, kaygı ve zorluklarına rağmen kaçan mahkuma kötü hisler beslemediklerini, dahası olay sırasında mahkumdan ziyade polisten daha fazla korktuklarını açıklar. Psikologlar bu olaya Stockholm Sendromu adını verirler.

zenin partilerinin hiçbirisi gerçek anlamda özeleştirme yapamazlar. Çünkü tüm ortaklaştıkları nokta halk düşmanlığıdır. Nitekim bugün özeleştirme veriyor, empati yapıyor gibi görünen AKP, Kürt coğrafyasından alamadığı oylar karşılığında Kürt halkının korktuğu için oy vermediğinden bahsedebilmektedir. Çünkü burjuva partilerin hiçbirisi kategorik olarak başarısız olamazlar! Onlar her daim başarılıdır! Nitekim seçim değerlendirmelerini okuduğumuzda AKP, MHP ve CHP'nin bilcümle "başarılı" olduğunu görüyoruz.

Halkı aşağılayan söylemlerin sadece düzen partilerinde olmadığını üzülerek söylemek durumundayız ki ilerici, demokratik, devrimci partiler/örgütler de bundan muzdariptir. Egemenlerin bu kültüründen kopmanın gerekliliği açıktır. Ama konumuz bu değil.

Türkiye halkının AKP'yi seçmesini,

dahil ediyoruz) söylemlerini dikkatle dinlerler. Deyim yerindeyse test ederler. Söylem ve eylemin uyumuna bakıp karar verirler. Elbette politik düzeyin daha yüksek olduğu noktada bu tercihlerin daha sağlıklı yapılması, sadece görünüme değil öze de bakılmasını doğurur. Kürt halkı bu duruma iyi bir örnektir. Ancak politik düzeyin yeteri kadar yüksek olmaması, sonucu esash bir şekilde değiştirmez. Sadece verilen seçenekler içerisinde düşüncelerine yol açar. Ancak buradaki tercihlerin yine de rasyonelliğinden bahsedilebilir.

CHP, halkın bu rasyonel tercihinin farkındadır elbette. Ortada aptallığa denk düşecek pratiklerin olmadığını ayırdındadır. Stockholm Sendromu değerlendirmesinde kendisine oy veren halka bir mesaj da vardır. Egemenliklerinin teminatını halkın karşı karşıya gelmesinde, birlik olmamasında, kamplaşmasında bulan faşist

rin kaygılarını görmeden, üstten bakan bir şekilde, celladına aşık bir profil çizilmesi trajiktir. Egemenlerin kültürünün ne kadar yaygınlık kazandığını göstermesi açısından da bu örnek önemlidir. Bunu bilen CHP hiç sıkılmadan, "geyik konusu" olabilecek kadar bir yaklaşım sergileyebilmektedir.

Bütün düzen partileri, sürekli olarak millet iradesinden de bahsetseler, varlık zeminleri halk düşmanlığı olduğundan kaynaklı bu iradenin kendilerine uygun gelecek şekilde çığnemesinden memnuniyetsizlik duymazlar. Aksine düşmanı kazanacağına, iradesi gasp edilmesi daha iyidir. Tüm manevralarını halkın örgütlü gücünün zayıf olmasından alan düzen partileri, her fırsatta halkı kandırma ve halka yönelik yeni saldırılar gerçekleştirme uğraşı içerisinde. Ne zaman ki bu güç bir araya gelir, o zaman egemenlerin de sonu gelir...

Evlerine sahip çıktılar, ceza aldılar

Kartal: 17 Ağustos 1999 Marmara Depremi'nde yakınlarını ve evlerini kaybedenlere Irak'tan bir el uzanmıştı. Arızlı konutları depremzedelere hibe edilmişti. Sokakta kalan depremzedeler bu evlere yerleştirildikten sonra acıları biraz da olsa hafiflemişti. Ama bu durum çok kısa sürdü. Onları o konutlarda acılarıyla başbaşa bırakan devlet, bir süredir deprem gibi bir kararla kapılarını zorluyor. Arızlı halkı uzun süredir hibe edilen evler için mücadele ediyor.

Yıllardır bunun mücadelesine veren Arızlılar, çok defa yaptıkları eylemler yüzünden gözaltına alındılar; fiziki, psikolojik baskıya maruz kaldılar, açlık grevine girdiler kapılarına dayanan polisleri ve valiliği protesto etmek için. En son çatılara çıkarak evlerinden ayrılmayacaklarını haykırdılar ve Recep Uğur kendini yaktı.

Şimdi de Arızlıların karşısına yaptıkları eylemler için hapis cezası ile geldi. Arızlı konutlarında yaşayanlar evlerine sahip çıktıkları ve meşru mücadele yürüttükleri için haklarında dava açıldı. Açılan davada; **Orçun Demir, Recep Uğur, Recep Or ve Canan Yamak**, "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa muhalefet" ve "görevi yaptırmamak için direnmek" iddiasıyla yargılandı. Mahkeme Uğur, Or ve Yamak'ın 9'ar ay hapis cezasına çarptırılmasına karar verdi. Ceza daha sonra 7 ay 15'er güne indirildi. Hükümün açıklanmasının geri bırakılmasına karar veren hakim, ayrıca depremzedelerin 5 yıl adli denetime tabi tutulmasına hükmetti.

"Hukuk"a bir örnek daha

Ankara: 17 yıl önce gözaltına alınıp, Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen ve kendisinden bir daha haber alınmayarak "faili meçhuller" kervanına katılan üniversite öğrencisi **Cüneyt Aydınlar**'la ilgili büyük bir hukuk skandalı gerçekleşti. Fezlekedede hem gözaltından salıverildi hem de "yer gösterme esnasında polislin elinden kaçtı" denilen Aydınlar'a önce arama kararı çıkarılıp, sonra "örgüt yöneticiliği"nden ceza verildi. Olayın üstüne Yargıtay cezası az buldu. Aydınlar'ın avukatı olayı "**vahim bir tablo**" olarak değerlendirdi. Kaybedilen Aydınlar'a yıllar sonra sanık kimliğiyle yargılanıp ceza verilmesi faşizmin kendisini dahi aştığını gösteriyor.

"Sıfır tolerans"ın işkence bilançosu...

İstanbul: İşkenceye Karşı Mücadele ve İşkence Görenlerle Dayanışma Günü olan 26 Haziran'da TİHV, İHD, İTO, TOHAV, ÇHD, ATUD, Lambda İstanbul, Düşünce Suçu Girişimi, Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Proje ve Yakay-Der tarafından İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıda açıklamayı TİHV'den **Hürriyet Şener** yaptı. İnsanlık suçu olan işkencenin ülkemizde ulaştığı aşamayı özetleyen Şener, 2010 yılı itibarı ile TİHV olarak ellerine ulaşan 715 işkence başvurusu olduğunu belirtti ve "**Teröre karşı güvenliği sağlama adıyla işkenceyi meşrulaştıran devletin 'işkenceye sıfır tolerans' söylemi bir bütün olarak aldatmaca ve manipülasyonun adıdır**" dedi.

Kazimişi Gzas Vorert!*

26 Nisan 1986 Karadeniz için kara yazılan bir gündü... Ukrayna yakınlarındaki Çernobil kasabasında bulunan nükleer santralin 4. reaktörü infilak etmişti. Radyasyon yüklü bulutlar fazla gecikmeden Avrupa ülkelerinin pek çoğunu olduğu gibi Karadeniz'e de ulaştı. Çernobil faciasından sonra devlet bu olayı o dönem pek "ciddiye" almamıştı. Hatta bütün uyarılara rağmen dönemin Sanayi Bakanı Cahit Aral medyanın önüne geçmiş, "**bir şey olmaaz!**" demiş, arsız arsız ve de höpürtederek çay içmişti. Oysa tehlike vardı ve gün geçtikçe Karadeniz'de kanser öyküleri çoğalmaya başladı.

Ve tam 6 sene önce hain Çernobil, Karadeniz'imizin haylaz ve yerinde durmayan devrimci çocuğunu elimizden aldı. Oysa Lazca ve Hemşince'nin yok edilmesine isyan olarak doğurmuştu

Karadeniz onu. Adını **Kazım** koymuştu. Ama onun adı kısa sürede başta Karadeniz olmak üzere hepimizin kendisinin deyimiyle **Şair Ceketli Çocuğu** oldu.

1972 yılında Artvin'in Hopa ilçesine bağlı Pançol'da dünyaya gelen Kazım Koyuncu; sanatıyla, duruşuyla Karadeniz'in hırçın ve duygusal çocuğuydu... Karadeniz'in sesi, isyanı, ruhu... Küçük yaşlardan itibaren müziğe ilgi duymuştu. Annesi müziğe olan ilgisini şöyle anlatıyordu: "Ağaçtan gitar, tenekeden davul yapardı. En çok babaannesine, 'Bana atma türkülerden öğret' derdi. Babaanne ona 'atma türki atarum / yüreğuni yakarum / eski çaruklaruni / boğazuna takarum' derdi." Zaten üniversiteyi bırakarak tamamen müzik yapmaya başladığında da " 'Politikacı ya da kaymakam mı olacağım, zaten yapmazlar!' deyip üniversiteyi son yılında bıraktım ve tamamen müzikle ilgilenmeye başladım" demişti.

Şair Ceketli Çocuk, müziğe olan ilgisini sisteme olan muhalefeti ile birleştirmiş ve Karadeniz'e yapılan otonom, çevre katliamı projelerine hep ayak diremişti. Onu "hem devrimci hem müzisyen hem Laz hem de uzun saçlı" olarak tanıdık ve sevdik. Ama gencecik yaşında "hayatı ona resmen komplo kurmuş" gibi oldu. Hayatını adadığı Karadeniz kültürünü ve doğasını yaşatma mücadelesinde en büyük fobisi olan kansere yakalandı. Tabii bu durum Kazım için hasta yatağında dahi konser vermesine engel değildi. Kemoterapiden dökülen uzun saçlarının yokluğuna aldırış etmeden yine gülümseyordu ve "**Ne olacak! Konser, kanser arada bir tek harf farkı var!**"

Çukurova'nın toprak ağası

H. Merkezi: Adana'nın püsküllü belası, "**yan baktın çamura yattın**" takımından olan **Aytaç Durak**; hakkında daha önce açılmış yaklaşık 80 soruşturmadan nasıl yırtdıysa, "çete kurmaktan" alındığı ve 17 saat sorguda kaldığı son gözaltından da öyle yırttı! 25 Mart 1984, 27 Mart 1994, 18 Nisan 1999 seçimleri ile birlikte 28 Mart 2004 ve 29 Mart 2009 tarihinde yapılan yerel seçimlerde seçilerek toplam 5 kez Adana Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapan Aytaç Durak'ın bu dönemlerde "yasadışı" yollardan yaklaşık 2 milyar dolarlık servet edindiği söyleniyor. Bunu hem de zamanında en yakın/has adamı, ama şimdi can düşmanı olan Mustafa Tuncel söylüyor.

Ki bunun gerçek olduğunu tahmin etmek hiç de zor olmasa gerek. Keza kendisi de geçen yıl taa Adana'dan kalkıp İstanbul Swiss Otel'e gelip servetini açıklamıştı. "**2 milyar dolar değil, 40 milyon doların**

biraz üstünde servetim var" demişti mahçup bir şekilde! Belediye başkanı olmadan önce avuç kadar, yani topu topu 1 milyon 800 bin metrekarelik toprağı olduğunu söylüyordu, hem de bu toprağın büyük bir kısmı eşinin ölen babasından kalmış!

Yaşar Kemal okuyanlar bilir. Çukurova'nın başı ağa belasından hiç kurtulmamıştır. Son dönemlerde bu ağalığın yeni biçimine bürünen kişi de Aytaç Durak olmuştur. Kendisi de inşaat mühendisi olan Durak, bizzat 2000'in üzerinde bina yapmıştır. Bunu onu övmek için değil, 27 Haziran 1998'de yüzlerce insanın yaşamını yitirdiği Adana-Ceyhan depremini hatırlatmak için belirtiyoruz. Ki bu depremde resmi açıklamalarda 146 kişinin öldüğü söylenir ancak o dönemi hatırlayan bir Ceyhanlıya sorsanız, sayılmayan cesetlerle birlikte Ceyhan nehrine dökülen molozların şehre yaydığı ceset kokusunu anlatır ilk olarak.

Evet aradan 6 yıl geçti ve bu yıl da başta memleketi isyankar Hopa olmak üzere birçok yerde Kazım yine sokaktaydı. Zuğışı Berepe sokaktaydı ve herkes "**Kazimişi Gzas Vorert!**" diye haykırıyordu. Evet Kazım'ın yolu hala "devrimci, müzisyen, Laz, uzun saçlı" gençlerle dolu. Zaten HES'lerle Karadeniz'de çevre katliamı sürdürülürken, tinerci çocuklar sokaklarda yaşarken, hakim dil dışındaki diller yok edilirken başka türlü sü bize yakışmazdı.

"Va Mişkunan" albümündeki teşekkür kısmından bir bölüm: "**Hiç başımızdan eksik olmayan gökyüzüne, günün karanlık saatlerine, ara sıra kopsa da fırtınalara, bir gün boğulacağımız denizlere, eski günlere, neler olacağımı bilemesek de geleceğe, kötülüklerle dolu olsa bile tarihe, tarihin akışını düze çıkarmaya çalışan tüm güzel yüzlü çocuklara, Donkişotlar'a, ateş hursuzlarına, Ernesto 'Çe' Guevara'ya, yollara yolculuklara, sevgilere sevimlere, sadece düşleyebildiğimiz olamamazlıklara, üşürken ısınmalara- her şeyden sıcak annelere, babalara ve tadm bütün bunlardan alan şarkılara kendi sıcaklığımızı gönderiyoruz.**"

Kötü şeyler gördük savaşlar, katliamlar, ölen-öldürülen çocuklar gördük. Kendi dilini, kendi kültürünü, kendisini kaybeden insanlar, topluluklar gördük. Yanan köyler, kentler, ormanlar, hayvanlar gördük. Yoksul insanlar, ağlayan anneler, babalar, her gün bile bile sokaklarda ölüme koşan tinerci çocuklar gördük. Biz de öldük. Ama her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik.

Teşekkürler dünya."

Teşekkürler dünya... Teşekkürler Karadeniz... Teşekkürler Kazım!

* "KAZIM'ın yolundayız!"

(Bir ÖG Okuru)

AYTAÇ DURAK

Tam bir ip cambazı olarak AP, ANAP, DYP, AKP ve son olarak da MHP'den aday olan Durak hakkında daha önce 80'in üzerinde soruşturma açıldığını söylemiştik. Ne mi, oldu o soruşturmalara? Durak'tan dinleyin: "**Benimle uğraşanlar ya mefta oldu ya da siyasi mefta oldu!**" Bu kadar basit!

Şimdilerde AKP, terk edilmenin acısını çıkarmaya çalışıyor ve rant/sömürü anlamına gelen kendi siyaset istikametinde Durak'ın önünü kesmeye çalışıyor. 15 ay önce belediye başkanlığından alındı, son seçimlerde bizzat Başbakanın emriyle aday olması engellendi, şimdi de gözaltına alındı (serbest bırakıldı)!

Dün Sivas'ı yakanlar, bugün gazla saldıranlardır

Tarih, hepimizin bildiği üzere ezenle ezilenin mücadelesidir. Bu mücadele içinde efendilerine isyan eden köle Spartaküsler; ağalara, beylere isyan eden nice yiğit halk kahramanı ezilenlerin bağrından çıkmıştır.

18 yıl önce Sivas'ta yaşanan Madımak Katliamını da bu gerçeklik üzerinden değerlendirmek gerekir. Katliamı anlayabilmek ve sınıfsal anlamda tutarlı bir bakış açısını ortaya koymak için önce olanın ne olduğunu devrimci bakış açısıyla ele almak gerekir. Bu öyle bir gerçekliktir ki, elinizi uzatsanız yanacakmış gibi hissedersiniz. İşte bu, zulüm düzeninin katliamcı özünün yakıcı gerçekliğindedir. Hakim sınıflar bu gerçekliği medyayla, yasalarıyla ve türlü zor aygıtıyla unutturmaya çalışmaktadır. Bunun içindir ki utançlarının canlı vesikasını "**Bilim ve Kültür Merkezi**" adıyla değiştirerek ezilenlerin tarihini yok etmeye, diri belleğini öldürmeye uğraşmaktadır. Ancak yine tarih gösteriyor ki zulme isyan bayrağı açan Spartaküsler unutulmadığı gibi "Bilim ve Kültür Merkezi" adıyla açılan ucube bir bina da Türk hakim sınıflarının katliamcı yüzüne maske olamayacaktır.

(Sivas ÖG okurları)

Sivas

Sivas Katliamı'nın 18. yılında Madımak Otel'i'ne yürümek isteyen Alevi örgütleri ve DKÖ'ler polis tarafından engellenerek, otel önüne yanaşmalarına izin verilmedi. Daha önce de Sivas Valiliği tarafından eylem izin verilmeyeceğinin açıklanmasıyla otel çevresi polis barikatlarıyla kapatılmıştı. Madımak Otel'i'nde yakılarak katledilen 33 aydını anmak ve AKP'nin "Bilim ve Kültür Merkezi" yaptığı Madımak Otel'i'ne yürümek ve buraya "Utanç Müzesi" tabelasını asmak isteyen kitleye polis gaz bombaları ile saldırdı. Katliamın yıldönümünde katliamın faillerinden hesap sorulması yönü demokratik taleplere yönelik böylesine bir saldırı gerçekleştirilmesi gelinen noktada "ileri demokrasi"yi birkez daha gösterdi. Saldırıya karşılık veren kitle polis barikatına şişe ve taşlarla karşılık verdi. Çok sayıda kişinin yaralandığı çatışma, kitlenin dağılmasıyla sona erdi. Ancak Madımak Oteline yürümekte kararlı olan kitle tekrar toplanarak Otele yürüdü.

İstanbul: 19 Kasım 2009'da Avcılar'da "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle katledilen TKİP militanı **Alaattin Karadağ**'ın 4. duruşması **24 Haziran** günü Bakırköy Adliyesi'nde görüldü. BDSP mahkeme öncesi adliye önünde eylem yaptı. Eylemde ilk önce BDSP adına bir basın açıklaması yapıldı.

Ardından direnişte olan **Ontex** ve **PTT**

İstanbul-Sarıgazi

Sivas katliamının 18. yılında Sarıgazi'de kitlesel yürüyüş gerçekleştirildi. Partizan, Aka-der, DHF, ESP, BDSP, ÖDP, TKP, PSAKD, tarafından örgütlenen yürüyüş kitlenin Vatan ilköğretim Okulu önünde toplanmasıyla başladı. Yürüyüş öncesi Partizan ve DHF kitleleri Ovacık'ta çatışmada şehit düşen Ozan Derman'ın ailesinin evine doğru yürüyüşe geçti. Yurdal Yıldırım ve Mazlum Erenci'nin fotoğraflarının bulunduğu "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" yazılı pankart açan Partizan kitleleri "**Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı**",

"**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" vb. sloganlar atıldı. Yapılan saygı duruşu ve atılan sloganların ardından Sivas katliamını lanetlemek için yapılacak olan yürüyüşün toplanma alanına doğru yürüyüşe geçildi.

Platformda yer almamasına rağmen yürüyüş kolunda pankart açan bozguncu kitesini DHF'nin sahiplenmesi ve diğer kurumların da buna destek vermesi nedeniyle Partizan platformun gerçekleştirdiği yürüyüşe katılmadı.

Ayrı olarak gerçekleştirdiği yürüyüşte Partizan kitleleri renkliği ve disiplini ile Sarıgazi halkı tarafından desteklendi. Yürüyüşte "**2 Temmuz şehitleri ölümsüzdür**" yazılı pankart ve "**Katil Devlet**" yazılı büyük harfler taşıdı.

Yurdal Yıldırım ve Mazlum Erenci'nin fotoğraflarının taşındığı eylemde Demokrasi Caddesi'nde yürüyüşü sonlandıran Partizan kitleleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama öncesi Dersim'de şehit düşen gerillalar için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sarıgazi-Yenidoğan

1 Temmuz'da Yenidoğan'da saat 20:00'de Akın Caddesi'nde toplanan kitle

sloganlarla Sarıgazi Köprüsü'ne kadar yürüdü. Yol boyunca "Sivas'ı unutma unuturma", "Sivas'ın katili patron ağa devleti", "Faşist devlet hesap verecek" sloganları atıldı ve yol trafiğe kapatıldı. Alana gelindikten sonra yapılan basın açıklamasında katliam kınandı. Partizan ve Mücadele Birliği tarafından örgütlenen eylem sloganlarla sona erdi. (**Sarıgazi ÖG okurları**)

Elazığ

Elazığ'da biraraya gelen devrimci ve demokratik kurumlar yaptıkları basın açıklamasıyla Sivas şehitlerini andı. Hozat

Garajı'nda yapılan basın açıklamasında "Madımak Otel'i ateşe verildi ve 33 canımız hunharca katledildi. Katliamın üzerinden 18 yıl geçti. Yitirdiklerimizin yürekleri yüreğimizde sıcak durmaktadır" denildi. Açıklamaya DHF, Partizan, **Halk Cephesi**, PSAKD, **BDP**, **ÖDP**, **Eğitim-Sen** ve **KESK** katılarak destek verdi. (**Elazığ ÖG okurları**)

Bursa

2 Temmuz'da Kent Meydanı'nda toplanan ve aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu çok sayıda kurum yaptıkları yürüyüş ve basın açıklamasıyla Sivas'ta yapılan katliam 18. yılında öfkeyle lanetledi. Kitle, sloganlarla "**Sivas'ı Unutmadık, Unutturmayacağız, Hesabını Soracağız**" pankartı arkasında Fomara Meydanı'na kadar yürüdü. Kurumlar adına açıklamayı Baki Akkuş yaptı. Basın açıklamasının ardından şiir ve müzik dinletisi ile anma sona erdi.

Ankara

Ankara'da CHP'nin de aralarında bulunduğu bileşen Toros sokaktan Kolej meydanına bir yürüyüş, ardından da meydana bir miting düzenledi. Önceki yıllarda olduğu gibi faşist düzen partisi CHP'nin bileşende olması sebebiyle mitingin örgütleyicisi olmayan Partizan, Sivas'taki mitinge daha yoğun katılım kararını Dersim'den gelen şehit haberleriyle askıya alması sebebiyle Ankara mitinginin destekçisi olarak alanda yerini aldı.

Mitingde "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Sivas'ın katili patron-ağa devleti" sloganlarının yanı sıra "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Dersim şehitleri ölümsüzdür" sloganları da atıldı.

"Karadağ cinayeti yargısız infazdır!"

işçileri de birer konuşma yaparak, Karadağ'ı katleden polisle, direniş çadırını yıkan polisin aynı düzene hizmet ettiğinin altını çizdi. Açıklamaların ardından oturma eylemine başlandı. Sloganların ve marşların söylendiği eyleme **Partizan**, **EHP** ve **ÜİD-DER** destek verdi.

Hala tutuksuz yargılanan katil polisin ve avukatının hazır bulunduğu mahkemede tanıklardan **Ayhan Tala**, olay yerine gittiğinde Karadağ'ın yerde yattığını, yaralı polisin ise ayakta durduğunu, yaralı olduğundan habersiz olduğunu söyleyen Tala, "Ben yaralı olduğumu söyledikten sonra kendisini hastaneye götürdüm. Diğer yerde

yatan kişi de o an hayattaydı ve eliyle göğsünün üzerindeki yarasını tutuyordu. Ben oradaki polislere 'Onu da götüreceğim miyiz?' diye sordum. Ancak savcının geleceğini dokunmamamız gerektiğini söylediler" dedi. Tala, Karadağ'ın gece yarısına kadar olay yerinde kaldığını çevreden duyduğunu vurguladı.

Duruşmanın ardından **25 Haziran** günü bir basın toplantısı düzenlendi. ÇHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısına avukat **Şerife Ceren Uysal**, **Zeycan Balcı Şimşek**, Karadağ'ın kardeşi **Abdullah Karadağ** ve **BDSP temsilcisi** katıldı.

Pir Sultan Abdal Şenlikleri

Sivas: 25-26 Haziran tarihlerinde Sivas Banaz'da Pir Sultan Abdal şenlikleri gerçekleştirildi. Biz de şenlikte YDG olarak yerimizi aldık. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı şenlikte yoğun devlet baskısı vardı. Şenlik alanının arka tarafına jandarma yığınak yapmış, alanda dolaşmıyorlardı. Diğer taraftan "Terörle Mücadele" ekipleri de oradaydı.

Şenlikte Özgür Gelecek gazetesi dağıttık. Vali konuşmasını yaparken bir grup genç "**Sivas'ın hesabı sorulacak**" sloganını attı. Bir taraftan görevliler bir taraftan faşist güçler diğer taraftan mikrofonun ucundaki vali "Bunlar bizi ayırmaya çalışıyor, biz biriz, bu tarz oyunlara gelmeyelim" diyerek gençleri adeta "provokatör" ilan etti.

(Sivas YDG)

Haftalar süren direniş devam ediyor

326. Hafta

Galatasaray Meydanı'nda adalet arayan Cumartesi Anneleri, Kars'taki Eğitim Enstitüsü önünde, "Kaybedenler kaybedecek" eylemine destek mesajları gönderdi. İHD İstanbul Şube Başkanı Av. **Abdülbaki Boğa** kaybedilen Cemil Kırbayır'ın "terörist" olarak nitelendirildiğini hatırlatarak, "**İşkence ile öldürüldüğünü devlet kabul etmek zorunda kaldı**" dedi. Boğa'nın hemen ardından ise 1995'de Mardin'de gözaltına alındıktan sonra bir daha haber alınmayan Abdurrahman Coşkun'un Annesi **He-diye Coşkun**, Kürtçe kaybedilme öyküsünü paylaştığı 16 yıldır kayıp oğlunun bulunmasını istedi. Yapılan konuşmaların ardından hazırlanan ortak basın metni tüm kayıp yakınları adına İlke Acar tarafından okundu.

327. Hafta

Cumartesi Anneleri, bu hafta da Galatasaray Lisesi önündeydi. 1994 yılında Silopi'de gözaltına alınarak kaybedilen **Mursel Zeyrek** için yazılan mektubun okunduğu eylemde basın açıklamasını **Yıldız Uygun** yaptı. Gözaltında kayıplara karşı mücadelenin devam edeceğini belirten Uygun, kararlılığın son ana kadar süreceğini belirtti.

TKMP Haziran ayı raporunu açıkladı

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) bileşenleri, 25 Haziran günü Taksim'de bir araya gelerek, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çeken Haziran ayı hak ihlalleri raporunu açıkladı. "**Tecrite son**" pankartı arkasında toplanan ve "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**Tecrit işkencesine son**" yazılı dövizler taşıyan TKMP bileşenleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Son 11 yıldır her gün baskısını daha da artırarak sürdüren F tipi hapishanelerinin mimarının faşist TC devleti olduğunun vurgulandığı açıklamada son 10 yılda 1758 tutuklu ve hükümlünün hayatının kaybettiği belirtildi. Devletin F tipi hapishanelerde tutsakları tek ve üç kişilik hücrelerde tutarak ağır tecrit koşullarına devam ettiği, tecrit ve tretim politikalarıyla devrimci tutsakların teslim alınarak devrimci kişiliklerinden ve mücadelelerinden koparılmaya çalışıldığı ifade edildi. İçerinin direnişine dışarıdan güç katmak ve direnişi ortaklaştırmak adına mücadeleyi sürdürmede kararlı olduklarını ve bu aydan başlayarak her ay F tipi hapishanelerde yaşanan tüm saldırıları, baskıları, işkenceleri ve hak ihlallerini halka ve ulusal-uluslararası kamuoyuna bir rapor olarak açıklayacaklarını belirten TKMP, faşizmi buldukları her alanda teşhir edeceklerini ifade etti.

Son olarak "Tecrit sessiz ölümdür. Tutsakların ruh ve beden sağlığı üzerinde olumsuz etkileri tıbben de bugün ka-

Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP), 25 Haziran günü Taksim'de bir araya gelerek, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çeken Haziran ayı hak ihlalleri raporunu açıkladı.

bul edilmekte ve bu politikalara derhal son verilmesi bilim adamlarınca da istenmektedir. Bu ülkenin aydınları, sanatçıları, bilim adamları gelin hep birlikte bu insanlık suçunu ortadan kaldıralım! Tecrit insana yapılacak en büyük işkencelerdendir, gelin hep birlikte bunun önüne set olalım!" denilen açıklama sonrası ise Haziran ayı hak ihlalleri raporunu kamuoyuyla paylaşan TKMP, tecrite karşı mücadele çağrısını yineledi.

Hazırlanan raporda devrimci tutsakların sohbet hakkının sınırlandırıldığı, açılan soruşturmalarda disiplin cezaları verildiği, tutsaklar tarafından gönderilen mektupların bazı sayfalarının ve tutsak üretimlerinin çalınarak mektupların sansürlendiği, gelen mektuplar için de benzer uygulamaların yapılarak tecridin giderek derinleştirildiği

belirtili.

Ağırlaştırılmış müebbet hapis alan tutsakların yaşam koşullarının düzeltilmesi talebiyle kapı dövme eylemi yaptıkları için havalandırma sürelerinin 2,5 saatle sınırlandırılarak tecridin dayatıldığını belirtildiği açıklamada direnen tutsaklara yaklaşık 2 yılla 3 yıl arasında değişen ziyaret yasakları getirildiği, iletişim kurma haklarına da benzer cezalar verilerek hücre hapislerinin uygulandığına dikkat çekildi.

Hasta tutsakların rahatsızlıklarının dikkate alınmadığı, tansiyonu yükselen tutsaklardan birinin hastaneye kaldırılmadığı eğer bir tutsak kalp krizi geçirmiş olsaydı ölmesinin kaçınılmaz olduğu ifadeleri kullanılarak tutsaklara dayatılan tecridin kabul edilemez olduğu belirtildi.

"Güler Zere gibi öldükten sonra mı serbest bırakılırsın?"

H. Merkezi: MAZLUM-DER Urfa Şubesi 25 Haziran günü, Urfa E Tipi Hapishane'de 6 yıldır kalan kanser hastası adli tutuklu **İsmet Demir**'in serbest bırakılması için basın toplantısı düzenledi.

Şube binasında yapılan açıklamaya, MAZLUMDER Urfa Şube Başkanı **Ömer Sinikan** ile İsmet Demir'in eşi Filiz Demir ve çocukları katıldı. Demir'in çocukları açıklamada, "**İsmet Demir katil değil, bir yaralamadan 6 senedir ceza yatıyor**", "İsmet Demir 2.5 yıldır işkence görüyor yeter artık" ve "**Güler Zere gibi öldükten sonra mı serbest bırakılırsın?**" şeklinde dövizler açtı. Sinikan, 3 yıldan beri lenf kanseri hastası olan Demir'in hapishanede iken kansere yakalandığının, hapishane koşulları ve bakımsızlık nedeniyle Demir'in sağlık durumunun her geçen gün daha da kötüye gittiğinin altını çizdi. Tedavisinin hapishane koşullarında sağlıklı yürütülemediğini ifade eden Sinikan, Demir'in 15 günde bir kemoterapi tedavisi için Urfa'dan Antep'e götürülmek zorunda kaldığını söyledi.

Sinikan, Türkiye'nin insan haklarının korunmasına ve tutuklu haklarına ilişkin tüm sözleşmeleri imzalamasına rağmen bugün hapishanelerde hükümlü hastaların istenilen şekilde haklarını alamadıklarını belirtti. "İsmet Demir gibi, geçmişte aynı hastalığa tutulan ve akabinde de geç serbest bırakıldığı için Güler Zere gibi çok sayıda tutuklu yaşamını yitirdi" diyen Sinikan, yaşam hakkının herkese tanınan en öncelikli hak olduğunu dile getirerek Demir'in de yaşam hakkı olduğunu söyledi.

"Hediye Aksoy'a özgürlük!"

İstanbul: Barış İçin Kadın Girişimi tutuklu bulunan ve meme kanseri olan Hediye Aksoy'a özgürlük istedi. **28 Haziran Salı** günü saat 11.30'da İstanbul Yenibosna'da bulunan Adli Tıp Kurumu önünde toplanan kadınlar bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İnisiyatif adına **Saniye Evren** tarafından yapılan açıklamada % 85 görme engelli olan Aksoy'un durumu bir de bu ağır hastalık koşulları eklenince tahliye edilmesinin an meselesi olduğu vurgulanarak; ancak bu sürecin başlatılması için beklenen

tek şeyin adli tıp kurumunun raporu olduğu belirtildi.

"**Yüzü aşkın ağır hastayı hapishanede tutmaya devam eden devlet ve herkes insanlık suçu işliyor**" diyen Evren, Adli Tıp Kurumu'nun geciktirmeden Aksoy'un tahliye edilmesini sağlayacak raporu vermesini istedi.

Kadınlar, basın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi yaptılar. Oturma eylemi sırasında Gebze M Tipi Hapishane'den MLKP tutsağı **Mülkiye Doğan**'ın Aksoy için yazdığı mektup okundu.

Kadınlar Aksoy'a özgürlük çağrılarını büyütme için her Cuma saat 19.30'da Taksim Tramvay Duracağı'nda eylem yapacaklarını duyurarak; herkesi bu çağrışı büyütmeye çağırdılar.

Tekirdağ F Tipi'nde saldırılar hız kesmiyor

İstanbul: Hapishanelerde devam eden hak ihlallerinin ardı arkası kesilmiyor. Saldırlara karşı direnme tavrı sergileyen devrimci tutsaklara yönelik şiddet saldırıları da devam ediyor. Son olarak Tekirdağ 1 No'lu Hapishane'de bulunan Partizan okuru **Erdinç Akçil** hapishane yönetimi ve gardiyanların saldırısına uğradı. Avukatı ile görüşme isteği ve görüşmeyi gerçekleştirme üzerine yaşanan saldırıda Akçil, çırılçplak soyularak onursuz aramaya maruz bırakılmak istendi.

Yaşananlarla ilgili Akçil'in ailesi **İHD İstanbul Şubesi'nde 22 Haziran** günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısına Akçil'in akrabalarının yanı sıra Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu İstanbul 3. Bölge Bağımsız Milletvekili **Sebahat Tuncel**, TUYAB, TUAD, ATİK ve **1 Mayıs Mahallesi Özgür Gelecek okurları** da katıldı. Basın toplantısında konuya ilişkin açıklama yapan Akçil'in avukatı **İbrahim Aksoy**, Akçil'in avukatları ile görüşme talebinin yasal bir hak olduğunu ve bu hakkını kullanmak istemesi üzerine saldırıya uğradığını belirttiler. Avukatlardan **Yıldız Timrek** Akçil'in 1 Mayıs Mahallesi'nde yaşanan bir korsan gösteriyi izlediği için tutuklu olduğunu ifade etti.

Konu hakkında Akçil'in ailesi adına konuşan anne **Hüsne Akçil** "oğluma gönderdiğim kitap, dergi ve kıyafetler sudan sebeplerle içeri alınmıyor. Benim oğlum suçsuz yere hapishanede ve onursuz saldırılar ile karşı karşıya" dedi.

Toplantıya katılan **Sebahat Tuncel** de, Meclis'te buldukları dönemde kendilerine sürekli olarak hapishanelerden baskı ve hak ihlali haberleri geldiğini ve bu konuda bir rapor hazırladıklarını söyledi. Tuncel hapishanelerdeki saldırılara karşı insan hakları savunucularının bir araya gelmesi gerektiğini vurguladı.

İHD İstanbul Şubesi hapishane komisyonu adına açıklama yapan **Sevim Kalman** ise yaşananların bir devlet politikası olduğunu belirtti.

Önemli bir tarihsel viraj

6. FILO eylemleri

1968 6. Filo protestoları, Türkiye yakın tarihinin en önemli dönemeçlerinden birisini oluşturuyor. Ülkemizde demokrasi ve devrim mücadelesinde statükonun, reformizmin ve düzen içiğin reddi olan '71 devrimci kopuşunun ön adımlarının görüldüğü protesto gösterilerinin adıdır, 6. Filo protestoları.

6. Filo protestolarının yapıldığı dönem genel anlamda emperyalizme karşı mücadelenin, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin ön planda olduğu bir dönemdir.

ABD'nin Akdeniz'de görev yapan 6. Filosu, dönem açısından ABD emperyalizminin Akdeniz'deki halklara yönelik saldırısının askeri güçlerini oluşturan öğelerden birisini temsil ediyordu. Ve 6. filo gittiği ülkelerde çeşitli protesto gösterilerine neden oluyordu.

Türkiye'de 6. Filo'ya yönelik protestolar, filonun Ekim 1967'de Türkiye'ye gelmesiyle başlar. Öğrenci gençlik günler öncesinden protesto hazırlıklarına başlar. İTÜ, ODTÜ ve Yıldız Teknik Talebe Birlikleri, 7 Ekim 1967'de, ABD'yi protesto eden ve ABD askerlerinin karaya çıkışlarını engellemek amacıyla bir miting düzenler. Kitlenin gece geç saatlere kadar beklemesiyle, karaya çıkmak isteyen 6. Filo askerlerinin cesaretleri kırılarak "son anda" karaya çıkmaktan vazgeçerler. Filo komutanı Koramiral William İ. Martin de karaya çıkmayıp, bir helikopterle ABD konsolosluğuna girip, aynı helikopterle geri filosuna döner.

6. Filo'nun Türkiye'de kaldığı süre boyunca üniversite öğrencileri açlık grevi yaparlar. 12 Ekim'de başlayan açlık grevine polis saldırır. 16 Ekim gecesi ise Taksim Anıtı önünde gerçekleştirilen protestoda ABD bayrağı yakılır. 17 Ekim'de 6. Filo'nun ülkemizi terk etmesiyle açlık grevi ve diğer gösteriler sonlandırılır.

Dönem üniversiteli gençliğin, sosyalizm ve ulusal bağımsızlık mücadelesinden etkilendiği, bu yönüyle politikleşmenin yüksek olduğu, kitle hareketlerinin tavan yaptığı bir dönemdir. '68 bahar ayları üniversite gençliğinin kitlesel bir şekilde okul boykotları yaptığı bir zamandır. Haziran ayı ile birlikte İstanbul ve Ankara'da başlayan üniver-

site boykotları, işgale dönüşür. Temmuz ayının başında işçilerin Derby Lastik Fabrikası işgaline destek olurlar. Bu dönem botkotlar, işgaller, direnişler yaygınlaşmakta "68 öğrenci hareketleri" olarak ifade edilen süreç yaşanmaktadır.

15 Temmuz 1968'de ABD'nin 6. Filosu'na bağlı Independence uçak gemisiyle beş destroyer İstanbul Dolmabahçe'ye demirler. Dönem itibariyle zaten ABD ve işbirlikçilerinden nefret eden bir kitlenin varlığı hesaba katıldığında, 6. Filo'nun ülkemize gelişinden huzursuz olunur. ABD askerleri yakalandıkları yerde dövülürler, üzerlerine çeşitli boyalar ve katran gibi maddeler atılır. ABD askerlerini taşıyan askeri servis taşlanır vs. Öğrenci gençlik tepkisini gösterir.

Filo'nun geldiği tarih olan 15 Temmuz'da İTÜ'de toplam 76 kuruluş tarafından, 6. Filo'ya karşı eylemleri ortaklaştırmak için bir araya gelirler ve bu çerçevede bir dizi karar alırlar. Toplantının bitiminde, pusuya yatmış olan polis, 11 öğrenciyi gözaltına alır. Ertesi gün polisin saldırısını ve 6. Filo'yu protesto etmek amacıyla bir protesto etkinliği düzenlenir. İki gün boyunca İTÜ'nün bulunduğu Gümüşsuyu'nda ara sokaklarda yer yer çatışmalar yaşanır. 17'yi 18'e bağlayan gece, polis ve inzibat kordonu içerisinde yürüyen ABD askerleri, öğrenci yurdunun önünden geçtiklerinde, öğrenciler kordonu yararak ABD askerlerine müdahale ederler. Polisin üniversite gençliğine saldırmasıyla çıkan çatışmada bir üniversite öğrencisi gözaltına alınır ancak devrimci öğrencilerin elinde de bir komiser rehindir. Yapılan anlaşma sonunda gözaltına alınan devrimci öğrenci serbest bırakılır ve komiserle takas yapılır. Bunu hazmedemeyen devlet, sabaha karşı İTÜ Rektörü Prof. Dr. Bedri Karafakioğlu'nun izin vermesiyle, öğrenci yurduna saldırır. Burada Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi **Vedat Demircioğlu**, devletin kolluk güçlerinin yurdun penceresinden aşağıya atılmasıyla komaya girer ve 24 Temmuz sabahı hayatını kaybeder. Demircioğlu, o dönem öğrenci hareketinin ilk şehididir. Yurt baskınında onlarca öğrenci yaralanır ve bir o kadarı da gözaltına

alınır. Olayın duyulmasıyla kitle Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne doğru akar. Saat 12'de kitlesel bir katılımı miting düzenlenir. Öğrenci gençlik içerisindeki fikir ayrılıklarının yansıması olarak reformist kesim, provokasyon olur kaygısıyla 6. Filo askerlerinin üzerlerine yürünmesine karşı çıkar. Devrimci gençlik ise bu tutumu mahkum ederek, ABD askerlerinin üzerine yürürler. Ve polis barikatını aşarak, kaçamayan ABD askerlerini denize dökerekler. ABD'nin askeri malzemelerini tahrip ederler.

Bir süre sonra 29 Ağustos 1968'de bu kez 6. Filo İzmir'dedir. İzmir'dede hak ettikleri biçimde karşılanır ABD donanması. Bu mitingde faşist güçler, protesto edenlere saldırır. İki kişi yaralanırken, kitlenin üzerine bomba atılır.

10 Şubat 1969 tarihinde ise yine 6. Filo'ya ait gemilerin İstanbul'a gelmesi protesto edilir. Bu protesto gösterilerinde faşist ve gerici örgütlenmelerin saldırılarıyla **Ali Turgut Ayaç** ve **Duran Erdoğan** katledilir. O dönem sağ-sol çatışması olarak yansıtılan bu olay, bundan sonraki her faşist saldırıda egemenlerin temel söylemi oldu.

19 Aralık 1969'da ise yine İzmir'de 6. Filo protesto edilir. Protesto gösterilerinden kaynaklı ABD'li askerler karaya çıkamazken, aralarında '71 devrimci kopuşun önderlerinden Mahir Çayan'ın da bulunduğu birçok devrimci öğrenci gözaltına alınır.

Bu tarihten sonra da 6. Filo, ülkemize her geldiğinde protesto edilmiştir. Ancak en önemlileri bunlardır. Özellikle '68 Temmuzunda yapılan eylemler en kitlesel ve en önemlisi olduğu için 6. Filo eylemleri dendiğinde akla ilk gelen bu eylemdir.

Tarihe, ABD askerlerinin denize dökülmesi olarak geçen bugün Türkiye'nin anti-emperyalist ve devrimci hareketi açısından milattır. İleride '71 devrimci kopuşunun ön belirtilerini burada görüyoruz. O günlerde öğrenci gençlik içerisindeki fikir ayrılıkları, ileride daha da gelişerek hareketi '71 devrimci kopuşuna götürecekti. 6. Filo'nun denize dökülmesine karşı çıkan reformistler olmuştur. Tarihin garip cilvesidir ki, o günün reformistleri tarihin sayfalarına gömülürken, '71

Tarihten kısa kısa...

06/07/1971: Sıkıyönetim, İstanbul'daki demiryolu işçileri grevini erteledi.

08/07/1948: Topraksız köylülere hazine topraklarının dağıtımı yasalaştı.

08/07/1964: Batman'da 1200 petrol işçisi greve başladı. Aynı gün Bakanlar Kurulu Yunanistan uyruklu 203 kişinin daha sınır dışı edilmesine karar verdi.

08/07/1969: Kısa adı TÖS olan Türkiye Öğretmenler Sendikası kongresi 7 Temmuz 1969'da Kayseri'de toplanacaktı. Halk öğretmenlere karşı kışkırtıldı, Valilik kongreyi erteledi. Binlerce kişi tekbir getirerek kongrenin yapıldığı sinemayı sardı, ateşe verdi, olaylar bütün şehre yayıldı. Kongre için Kayseri'ye gelen öğretmenler askeri araçlarla şehirden çıkarıldı.

11/07/1980: Ordu'nun Fatsa ilçesine yüzlerce asker ve polis "nokta operasyonu" düzenledi, sokağa çıkma yasağı ilan edildi, bütün evler arandı. Sol görüşlü bağımsız belediye başkanı Fikri Sönmez de dahil 300 kişi gözaltına alındı. İşçileri Bakanı, Başkan Sönmez'i derhal görevden aldı.

14/07/1948 Kapatılan Türkiye Emekçi ve Köylü Partisi lideri Dr. Şefik Hüsnü Değmer 5 yıl hapse mahkum edildi.

15/07/1954: İzmir liman işçileri yasak olmasına rağmen meşru mücadele bilinciyle grev yaptı; 24 işçi gözaltına alındı. İzmir'de 700 liman işçileri bir yıl sonra gene grevdeydi. Bu kez işçiler mahkemeye sevk edildi.

15/07/1963: Sendikalar Kanunu ile Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu çıktı. Kavel Kablo Fabrikası işçileri 28 Ocak- 4 Mart 1963 günlerinde direnişeydi. Kavel direnişi, yeni yasaların çıkartılmasında önemli bir rol oynadı.

15/07/1993 : 15 bin kamu çalışanı maaş artışlarının düşüklüğünü protesto amacıyla Meclis'e yürümek istedi.

17/07/1879: İstanbul'da tersane işçileri greve çıktı.

19/07/1979: Sandinist devrimci güçler, Nikaragua'da Managua'ya girdiler.

devrimci kopuşunu gerçekleştirenler tarihe adlarını kazınmışlardır ve günümüzde de reformistler utanmadan ve sıkılmadan 6. Filo eylemlerini anmalar örgütlemekte, '71 devrimci kopuşunun önderlerini sahiplenmekte, onların devrimci mirasını lekelemekteler. Ancak 6. Filo protestolarında ortaya çıkan devrimci ruha, bu ülkenin her zamankinden çok ihtiyacı olduğu kesindir.

Evrensel Bakış

“Stratejik ortak”, “doğal müttefik” Türkiye’nin Filistin’de uşaklık ödevi

ABD’nin “stratejik ortağı”, İsrail’in “doğal müttefiki” Türkiye, seçimler nedeniyle Ortadoğu gündeminden biraz soluklandıktan sonra konuyu tekrar gündemine aldı. Zaman kaybetmeden bölgedeki misyonuna uygun bir hareketle Filistin Başbakanı Mahmut Abbas ve Hamas lideri Halid Meşal ile görüştü.

Hamas ve El-Fetih arasında daha önce Mısır’da başlayan görüşmeler ve uzlaşma arayışı, Türkiye’nin Mısır’dan “rol çalmasıyla” Türkiye’de gerçekleşti. Filistinli 13 grubun anlaşmasıyla, Filistin’in parçalı görüntüsü şimdilik ortadan kalkmış görünüyor. Bu parçalı görüntünün ortadan kalkmasını ABD ve tabii ki Türkiye bizzat arzuyor ve gereken “desteği” sunmaktan geri durmuyordu. Nitekim görüşmelerde gerek Abbas’a gerekse de Meşal’a, birleşik bir Filistin’in önemi vurgulandı.

Filistin-İsrail sorunu çözülmeden, ABD’nin Ortadoğu’yu yeniden dizayn etme politikasında başarılı olması mümkün değil. Bu anlamda, araları uzun zamandır “bozuk olan” Türkiye ile İsrail, ABD’nin “özel ricasıyla” karşılıklı jestler yaparak ilişkilerini düzeltme rotasına girdi. Öyle ki İsrail, Erdoğan’ın seçim başarılarını kutlarken, öte yandan geçmişte yaşananların unutulması, geleceğe emin adımlar atılması isteğini dile getiren bir mektup yazdı. Ayrıca Türkiye’nin Hamas’la görüşmesini de sessizlikle ve anlayışla karşıladı. Tam da bu dönem “kaderin bir cilvesi” olarak Mavi Marmara filosu “teknik arızadan” kaynaklı yola çıkamadı. Birbirine uzatılan çiçek demetleri, İsrail-Türkiye arasındaki sorunların şimdilik düzeldiğini gösteriyordu. Önümüzdeki günlerde İsrail ile Türkiye’nin ABD’nin “arabuluculuğunda” toplanması bekleniyor. Filistin sorununda kartlar tekrar karılıyor.

Filistin sorununda Filistinlilerin dağılmış yapısının giderilmesi için çaba harcayan Türkiye, önümüzdeki yıl Filistin’de yapılacak seçimleri oldukça önemsiyor. Çünkü tıkanan süreç, kitlelere onaylatılmış bir hükümete ihtiyaç duyuyor. Ancak bunun için Filistin’in parçalı yapısının giderilmesi önemli. Bundan İsrail’in sıkıntı duyduğu esasta söylenemez. Çözumsuzlük onları da zorluyor. Ayrıca İsrail devletinin varlığının kabul edildiği bir çözüme giden yol da ancak böyle mümkün. Her ne kadar Hamas’tan rahatsızlığını söylese de, İsrail’in ABD ve Türkiye’den esas beklentisi Hamas’ın çözüme “ıkna” edilmesi. Türkiye’nin bütün çabasının da bu olduğu ortada. ABD’nin bölgesel çıkarları açısından İsrail’in varlığına duyulan ihtiyaç, sorunun ancak İsraili çözümü üzerinde odaklanmayı sağlıyor. Tam da burada Türkiye’ye büyük rol düşüyor.

Özellikle Mısır’ın içine düştüğü durumdan sonra bilhassa Türkiye’nin öneminin İsrail açısından arttığı söylenebilir. Bunun için ilk adım olan dünyanın değişik yerlerindeki Filistinli büyükelçiler toplantısının 23-24 Temmuz tarihinde İstanbul’da yapılması Türkiye’nin bölgedeki rolüne uygun bir çaba içerisinde olduğunu gösteriyor.

İsrail’in Türkiye’ye yönelik uyarılarında bunu görüyoruz. Türkiye’ye yönelik yaklaşımında, iki ülke ekonomilerinin “uyumlu” olduğundan, çıkarlarının “aynı” olduğundan bahsedilmekte. Zaten siyasi ilişkilerde “ciddi” sorunlar yaşanırken, ekonomik ilişkilerin, sanki hiçbir şey yaşanmamışçasına devam etmesi, sorunun büyüklüğü konusunda ipucu veriyor.

ABD’nin öncülüğünde şer eksenini tekrar aktif hale getiriyor. ABD, İsrail, Türkiye şeytan üçgeninde, Ortadoğu halklarının ve tabii ki Filistin halkının payına yine kan, zulüm düşecek. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, Ortadoğu’da halkların direnişini boşa çıkartamayacaklar, eninde sonunda kazanan halk olacak. ABD emperyalizminin girdiği çıkmazdan başarıyla çıkabilmesi de ufukta pek mümkün görünmüyor. “Arap Baharı”nın da gösterdiği gibi halk kitlelerinden her zamankinden daha fazla umutlu olmamız için çok daha somut nedenlerimiz var.

Emperyalist pazarlıklar ve Esad’ın statüsü

Suriye’deki halk ayaklanması 4. ayını geride bırakırken, muhaliflerden yaklaşık 1400 kişi katledildi.

Gelinen aşamada hassas dengelerin her zamankinden daha fazla öne çıktığı görülüyor. ABD’nin Libya’da gösterdiği “kararlı” tutumun Suriye’de esamesinin okunmaması bunun açık kanıtı gibi. Suriye’nin arkasında güçlü bir Rusya’nın olması, Kaddafi’nin başına gelenlerin Esad’ın başına gelmesini şimdilik önlüyor. Çünkü Cezayir’le birlikte Suriye’ye yaptığı silah satışı, dünyanın geri kalanına yaptığı silah satışlarının sekizde birine denk geldiğinden çıkarlarının zedelenmesini istemiyor. Ayrıca Rusya, 2005 yılında Suriye’nin kendisine olan borcunun yüzde 73’ünü “bir kalemde” sildi. (Emperyalistlerin bir devletin borçlarını “bir kalemde silmesi” onların hayırseverliğinden değil, “kaz gelecek yerden tavuk esirgememeleri”ndendir.)

Fransa’nın Suriye’nin gerçekleştirdiği insan hakları ihlallerinden dolayı BM’den karar çıkartma çabası, Rusya tarafından veto edilerek, “Esad’ı devirmeye yönelik girişimlerin tehlikeli sonuçlara yol açacağı” söylendi, yani Rusya diplomatik bir dille tehdit etti. Aynı zamanda Suriyeli muhaliflere Esad’la diyalog çağrısı yaptı. Gelinen aşamada ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton bir yandan Esad’ı tehdit ederken, öte yandan Esad’la işbirliği yollarını arayarak, sorunun “çözümü” için yol haritası sundu. Bu yol haritasında

Esad “ülkede yaşanacak güvenli ve barışçı geçişi denetleyecek kişi” olarak geçiyor.

Tabii ki Suriye’deki gelişmeler sadece bunlarla sınırlı değil. Muhalifler Esad’ın da onayını alarak başkent Şam’da konferans gerçekleştirdi. 150 delegenin katıldığı konferansta ABD, muhaliflere Esad’la diyalog kurulmasını “tavsiye etti”. ABD hazırladığı yol haritasını bu konferansta muhaliflere dağıttı. ABD’nin hazırladığı yol haritasında bazı adımları, Esad’ın şimdiki kadar kamuoyu önünde kabul ettiğini Guardian Gazetesi vurguladı.

ABD’nin hazırladığı yol haritasında Baas Partisi yeni bir siyasi partiler yasasına tabi olacak. Bunun haricinde Baas Partisi kurulacak, parlamentoda 100 sandalyeden 30’una sahip olacak. Kalan kişileri de muhalefetle istişare ederek Esad belirleyecek! Ayrıca Esad, Suriye güvenlik kuvvetlerini daha iyi denetleyecek, “şebha (hayaletler)” denen ve sık sık insanlık suçu işleyen milis kuvvetlerini dağıtacak.

Bununla birlikte şimdiki kadar gösterilerde hayatını kaybedenlerden, resmi olarak özür dilenecek. Görüldüğü üzere emperyalistler arası uzlaşmaların/mücadelelerin bir yansıması olarak Esad’ın “yıldızı parlatılmaktadır”.

ABD’nin yol haritasına Esad’ın ne yanıt vereceği şu an itibarıyla belli değil. ABD’nin yol haritasını kabul edebilir ya da kısmen kabul edebilir yahut hiç etmeyebilir. Bağımsız hareket kabiliyeti olmayan Esad ve temsil ettiği Suriyeli egemenler, emperyalistler arasındaki mücadelede bir taraf olmak zorundadır. Şüphesiz Esad’ın vereceği yanıtlar emperyalistler arasındaki ilişkilerin bir yansıması olacaktır. Ülkemizde Esad’dan, Kaddafi’den ilerici ya da daha doğru bir tanımlamayla anti-emperyalistlik

Erdoğan ve Esad mutlu mesut günlerinde

bekleyenleri büyük bir hüsrana beklemektedir. 6-7 aydır Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da önemli bir değişim dinamiği gösteren, bir devrimci kalkışmaya cüret eden halkların özgürlük ve daha iyi bir yaşam umutları mevcut şartlarda gerçekleşmeyecektir. Elbette sınıf mücadelesi içerisinde farklı dinamikleri taşır. Bugün zayıf olanın yarın çok güçlü olabileceği fırsatı sunar. Umutsuz olmak için bir neden yok ama kitlelere güven duymak için fazlaca nedenimiz var.

İngiltere’de Hatip Dicle eylemi

Göçmen İşçiler Kültür Derneği, Britanya Barış Meclisi, Kongra Netawa Kurdistan, Day-Mer, Roj Women, Dersimlilerle Dayanışma ve Kültür Merkezi, Kurdish, Tohum Kültür Merkezi, Halkevi, Fed-Bir, Britanya Halk Meclisi tarafından ortak olarak kaleme alınan yazılı açıklamada, “Dicle’nin milletvekilliğinin düşürülmesi, milletvekili seçilen 5 arkadaşımızın cezaevinde tutulması, devletin Kürt halkına yönelik izlediği tasfiye politikasının devamıdır” denildi. Blok vekillerinin aldığı meclisi boykot kararının desteklediklerini ifade eden Türkiyeli göçmenler, çalışan milletvekilliği sandalyesinin ait olduğu halkın temsilcisine teslim edilmesini talep ettiler.

Kültür kısıtlamaları protesto edildi

Hollanda hükümetinin gelecek döneme ilişkin yapmayı planladığı kısıtlamalardan kültür-sanat alanına düşen pay, 29 Haziran günü 10 bine yakın kitlenin katıldığı dev bir mitingle protesto edildi. Kültür sanat alanında yapılan kısıtlamaların bu denli tepki toplamasının başında, diğer sektörlerde yapılan kısıtlamaların oranı ortalama % 8 olarak hedeflenirken kültür-sanat alanında bu oranın % 30 olarak belirlenmesi geliyor. Bu oran ise 200 milyon Euroluk bir bütçeye denk düşmekte. (ATİK Haber Merkezi)

Eylemler şimdi de Polonya’da

1 Temmuz günü AB Dönem Başkanlığı’nı üstlenen Polonya’da kamusal hakların bir bir gasp edilmesini içeren paketleri meclisten geçiren ve maaşlarda zam yapma yoluna gitmeyen hükümete karşı 80 bin kişi alanlara çıktı. İşçi ve kamu çalışanları sendikalarının yaptığı sonucu bir araya gelen emekçiler, Varşova parlamento binasına yürüdü. Binanın önünde “Hırsızlar burada” yazılı pankart açan emekçiler, Başbakan Donald Tusk aleyhinde sloganlar attı. Tusk’un yeniden başbakan olmasını istemeyen kitle, parlamento binası ve Tusk’un büroları önünde sembolik olarak plastik sandalye yaktı.

Kamu çalışanları grevde

İngiltere’de hükümetin emeklilik haklarında kesinti planladığı kamu çalışanları 24 saatlik grev yaptı. Binlerce okul kapanırken, mahkemelerden pasaport kontrollerine kadar birçok sektörde çalışanlar iş bıraktı.

Kamu ve Ticari Hizmetler Sendikası (PCS) ile birlikte üç öğretmen sendikasının katılımıyla düzenlenen grevle birlikte, birçok yerde grev gözcülüğü ve protesto yürüyüşleri ile toplantılar da yapıldı. PCS sendikası lideri Mark Serwotka’nın sendikasının tarihindeki en önemli grev olarak tanımladığı grev kapsamında binlerce kişi ve kurum Londra merkezinden parlamento meydanına yürüyüş düzenledi. Yürüyüşte aralarında Tohum Kültür Merkezi’nin bulunduğu Türkiyeli göçmen kurumlar da yerini aldı.

Kamu çalışanları, hükümetin emeklilik haklarında kesinti planına karşı çıkıyor. Sendikalar, çalışanların maaşlarından kesilen katkıdaki artışa rağmen, emeklilik maaşlarının düşeceğini söylüyor.

(ATİK Haber Merkezi)

Değişim için bir ses, '60'lı yıllar, sivil hakları hareketi ve bugün

Carlos Montes kimdir? O yaklaşık 40 yıldır Los Angeles'te bulunan Chicano hareketinin ünlü bir önderdir. Aynı zamanda hala FBI operasyonların hedefindedir ve özellikle uluslararası aktiviteler söz konusu olduğu zaman onun evi basılıp ailesi ve yakınları üzerinde terör estirilmektedir. 16 Haziran'daki duruşması sırasında "FBI Baskılarına Son, Los Angeles Komitesi" tarafından ülke çapında mitingler düzenlendi. Bu mitinglerdeki en önemli vurgu enternasyonal dayanışmayı geliştirmek ve derinleştirmektir.

Carlos Montes bir aktivisttir, 1960'lı yıllarda oluşan Chicano hareketinin ünlü bir yüzüdür. 20 yıl önce Alhambra'ya taşındı, çünkü burayı Los Angeles'e yakın barışçıl bir mekan olarak görüyordu.

Ama 17 Mayıs sabahı bu hayalinden uyandırıldı. FBI ve Los Angeles Polis Karakolu ekipleri "özel arama beyannamesi"yle evini bastılar. Polis havaya ateş ettikten sonra Montes'i gözaltına aldı. Alhambra Source onunla bir söyleşi gerçekleştirdi. Röportajı olduğu gibi yayımlıyoruz. Ayrıca Özgür Gelecek gazetesi olarak Montes'in yakınlarına bize bu röportajı bulmamızda yardım ettiği için teşekkür ediyoruz.

- Siz Kahverengi Berelilerin kurucularındansınız? Her şey nasıl başladı?

- Her şey sivil genç bir grup olarak başladı. Sonradan Toplumsal Aksiyon İçin Genç Chicanos olarak değiştirildi. Ve bir kitle örgütü olarak devam etti. Gelişen süreç içinde Kahverengi Bereliler olarak ün kazandı, işlediğimiz konular değişti. Eğitimi ele alıyorduk ama aynı zamanda polis şiddetine yönelik çalışmalarımız da vardı. Küçük bir grup olarak başladık ama siyasi panorama üzerine daha geniş bir bakış açısına sahip olunca çok hızlı ivme kazanmaya başladık. Ve neticede '60'lı yıllar hareketinin bir parçası olduk. Ben Doğu Los Angeles'te büyüdüm ve burada polisin gençlere yönelik ihlallerine tanık oldum. Whittier Bulvarı'nda arabayla müzik dinleyerek giderdik ve polis gelip bizi dövdü, gözaltına alırdı vs. Okullarda öğrencilere aynı şekilde davranılırdı ve sınıflar fazla kalabalıktı. Tabii ki zaman içerisinde eylemler militanlaştı.

- Siz '68'li yıllarda yapılan ünlü okulu terk etmeme eyleminde yer aldınız, bugünkü eğitimin niteliğine bakarsanız, özellikle İspanyol veya Latin öğrenciler açısından, bir değişim oldu mu sizce?

- Biz elbette ki bazı kazanımlar elde ettik ama görünen o ki son dönemlerde bazı şeyleri kaybediyoruz. Örneğin okulu terk etmeme eylemlerinin ilk talebi etnik araştırmalar ve çok dilde eğitim istememizdi. Bizim köklerimiz yansıtan öğretmenler ve yöneticiler istiyorduk. ABD Göç ve Özel Bakanlığına karşı protestolar oldu.

Bunlar hala sürüyor ama kamu eğitimi meselesi çok zayıf. Eğitim onu özelleştirmek isteyenler tarafından saldırı altına alınıyor. Meksikalı-Amerikalı gençlik, Latino gençler ve Chicano gençler okuma-yazma, matematik gibi bölümlerde geride kalıyor. Koleje alınma gibi konular geçmişte daha berbattı, hiç girmiyorduk. Biz de ya ticaret alanına ya da orduya giriyorduk.

- Bugünlerde aktif olmak çok zor, insanlar bilgi elde etmek için daha çok imkana sahip...

- Bu kesinlikle doğru. Bilgi arttı. Ben bizim tarihimize ilgili tek bir kitap hatırlayabiliyorum o dönemde; Carey Mc Williams'ın "Meksika'nın Kuzeyinde" isimli kitabı. Şimdi ise yüzlerce kitap, dergi ve web sitelerimiz var. Bir de Facebook ve Myspace var. Facebook ve e-mail ile gençler ve örgütler insanları bilgilendirme ve dahil etmeyi daha iyi ve daha hızlı başardı. O dönemlerde cep telefonu bile yoktu (gülüyor). Bir haber ulaştırmak için saatlerce beklemek zorunda kalırdık ya da yol yürümek zorundaydık. Ancak kitlelere daha yakındık diye düşünüyorum. Ve bana katılırsınız ki en iyi örgütlenme yüzyüze olan örgütlemedir.

- FBI Baskılarına Son Komite-sinden size ve birkaç aktiviste yönelik bir dizi arama söz konusu. Bunun nedeni nedir?

- Esas motif siyasi yargılamadır. Sırf Eylül ayında 20'den fazla aktivistin evi FBI tarafından basıldı. Bilgisayar ve belgelerine el konuldu. Sözüm ona Filistin'de ve Kolombiya'da bağlantıları varmış. Elbette aktivistler kendilerine yönelik getirilen suçlamaları kabul etmiyorlar.

(Montes birçok toplumsal meseleyle ilgileniyor. Yukarıdaki resim de geçen

sene Ekim ayında Manuel Jamenez-Xum'un öldürülmesi ile ilgili eylemde çekilmiştir.)

- Filistin ve Kolombiya nasıl bir rol oynuyor?

- Aktivistler açıktan ABD politikalarına karşı çıkmaya başladı. Özellikle Irak ve Afganistan konusunda. Aynı zamanda ABD'nin İsrail'e Filistin'e karşı uyguladığı politikalara da bakıyorduk. Kurduğumuz bir grup var -Chicago'da kurduk-Filistin'le Dayanışma Grubu olarak adlandırdık. Bu grubun esas amacı insanları Filistin'e göndermek ve oradan döndüklerinde ABD'de Filistin hakkında bilgilendirme ve dayanışma etkinlikleri düzenlemektir. Bu bilgilendirmeler forumlar olarak yapılıyor ya da gazetelerde tanıtılıyor. Ben aynı zamanda Kolombiya'ya gittim ve aynı tarzda bir çalışma gerçekleştirdim. İnsan hakları ve işçi hakları aktivistleri ile buluştum. Los Angeles'e döndüğümde çeşitli forumlar örgütledim.

Orada ABD'nin politikası olan Plan Kolombiya dedikleri olguyu -özellikle Kolombiya'da- reddettik. ABD devleti her yıl Kolombiya hükümetine uyuşturucuya karşı mücadele adı altında milyarlarca dolar veriyor. Ancak gerçek farklı. Verilen para Kolombiya ordusuna gidiyor, o da kendi halkına karşı savaş yürütmek için kullanıyor. İnsan hakları aktivistleri kaçırılıyor ve katlediliyor.

FBI bizim Filistin ve Kolombiya ile yürüttüğümüz dayanışma çalışmasını bizi yargılamak için kullanıyor. Bize "siz terörist örgütlere maddi desteği sunuyorsunuz" diyorlar.

- Birçok insan Alhambra'yı barışçıl bir topluluk olarak görüyor. Siz artık Alhambra'da bu olaylardan sonra kendinizi güvende hissediyor musunuz?

Magda Maasbommel ölümsüzlüğe uğurlandı

Uzun yıllar Hollanda Kızıl Şafak Örgütü (Rode Morgen) aktivisti olarak çalışan Magda Maasbommel, birkaç ay önce tespit edilen ve hızla yayılan mide kanseri hastalığına 23 Haziran günü yenik düştü. Bir süredir bakım evinde yaşayan Magda, vefat ettiğinde 64 yaşındaydı. Yıllar önce geçirdiği bir kazada sol bacağını kaybeden Magda, demokrasi mücadelesinden bir an bile kopmadan faaliyetine devam eden örnek bir devrimci kadındı.

Üyesi olduğu Hollanda Komünist Partisi'nden, partinin revizyonistleştirdiği eleştirisiyle ayrılan Magda, Rode Morgen olarak bilinen Kızıl Şafak örgütüne geçmiş ve yaşamını yitirdiği güne değin bu örgütte faaliyet yürütmüştü. Sağlık sorunu ve yaşının ilerlemiş olmasına karşın, birçok eylemde her daim yerini almış olan Magda, Hollanda'da her kesim tarafından saygıyla anılan ender kişiliklerdendi.

Kızıl Şafak Örgütü tarafından yapılan açıklamada; "Yoldaşımızın ölümlü erkendi. O inandığı düşünceleri her yerde yüksek sesle söylemekten hiç çekinmezdi. Tartışmalarda, yürüyüşlerde ve her yerde... Onun ölümlü erkendi, çünkü o yaşamında bir hedef belirlemişti. O hedef sosyalizm" denildi. Aralarında HTİF ve Yeni Kadın'ın da bulunduğu birçok kurum, Magda için 2 Temmuz günü düzenlenecek anma törenine katılmaları konusunda taraftar ve çevrelerine çağrıda bulundu.

(ATİK Haber Merkezi)

- Hayır hissetmiyorum. Evimde bile kendimi güvende hissetmiyorum. Onlar sabah saat beşte gelip evimin kapısı kırıldılar. Bazı komşular -ki onlar genelde çok iyiler- bütün olaya tanık oldular ve mahallenin bölündüğünü düşünüyorlar.

Kaynak: <http://www.alhambra-source.org/stories>

(Chicano esasen Meksikalı kökenli olup ABD'de yaşayanlar için kullanılıyor. Ama bunu göçmen olarak algılamamak gerek, yani Meksikalı-ABD'li değil Xicano olarak bilinen bu halk kesimi aslında en eski yerli halk, özellikle ve esasen Los Angeles ve Sahil bölge olarak adlandırılan kesimde yaşamaktadır.)

ABD temsilciler Meclisi'nin çaresizliği

ABD Temsilciler Meclisi, 25 Haziran günü ABD Başkanı Barack Obama'ya Libya'daki askeri operasyonlara devam etmesi için yetki verilmesini içeren ve sembolik nitelikte olan tasarıyı reddetmişti. Temsilciler Meclisi aynı gün, Cumhuriyetçilerin öncülük ederek gündemleştirdiği "ABD'nin Libya'daki askeri hareketlerine finansmanın kesilmesi"ni öngören tasarıyı da reddetti. Demokratların büyük çoğunluğunun ve 84 Cumhuriyetçi milletvekilinin aleyhte oy kullandığı tasarı 238 oya karşı 180

oyla senatodan geçemedi. Fakat tasarının olası kabulü durumunda da çok farklı şeyler gerçekleşmeyecekti. ABD'nin Libya işgaline desteği sürerken, sadece hava saldırısı düzenlemesine yasak getirilmiş olacaktı.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ise finansmanın kesilmesine yönelik tasarının "Temsilciler Meclisi'nce kararlı biçimde reddedilmesinden memnuniyet duyduğunu" söyledi.

Temsilciler Meclisi hem Libya işgali noktasında Oba-

ma'yı yetkisiz bırakan sembolik bir karar verdi hem de savaş finansmanının kesilmesine yönelik tasarıyı reddetmiş oldu.

Emperyalistlerin yaşadığı bu iç çelişki bile ne kadar çaresiz kaldıklarını göstermektedir. Libya işgalinin de Irak işgali gibi bataklıkla sonuçlanacağı gerçeği çaresiz kalmakta ne kadar haklı olduklarını bizlere tekrar hatırlatmaktadır. Fakat hatırladığımız başka bir gerçek de, Libya halkının daha fazla zulüm görme ihtimalinin ABD Temsilciler Meclisi'ndeki 418 milletvekilinin el kaldırıp, indirmesiyle paralel olduğu gerçeğidir.

TKP/ML TIKKO Bölge Siyasi Komiseri ve Bölge Komutanı ile röportaj -1-

Haziran 2011

E-posta ile elimize ulaşan aşağıdaki röportajı haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz..

-Bu yıl kış kampında beş kadın yoldaş şehit düştü. Konuyla ilgili bilgi verir misiniz? Son yılların en ağır kaybına neden olan olayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Siyasi Komiser: En başta söylemek gerekir ki savaşın doğası daima kayıplara açıktır. Bu çoğu zaman düşmanın kurşunlarıyla olabilir ama her zaman değil... Beş kadın yoldaşımızı bu şekilde yitirmek bizim açımızdan kabul edilmesi zor bir gerçekliktir. Kaybın bu şekilde olması elbette ki daha zor geliyor. Ancak meselenin duygusal yaklaşımlarla kavranabileceğini düşünmüyoruz. Savaş çoğunlukla silah seslerinden ibaret olarak algılanır. Oysa savaş şu ya da bu anı değil yaşamın bütünüdür. Dolayısıyla yaşamın bütününde ciddiye alınmalı ve kurallarına uygun davranılmalıdır.

Bu kurallara uyulmazsa kayıplar kaçınılmaz hale gelir. Bu ister bir düşman pususu için olsun isterse gerçekleşen bir kaza için. Bu anlamda aslında kader gibi algılanabilecek "kaza" kavramına karşı çıkıyoruz. Ve yine buradan hareketle diyoruz ki kayıplarımız savaşın içindedir, ona dâhildir. Onların o an orada olmalarının bir nedeni vardı, bu unutulmamalıdır. İşte bu neden, onların yaşamları kadar şahadetlerini de biz geride kalanlar açısından anlamlı ve ağır kılmıştır.

2 Şubat 2011 tarihinde, Ferdi Karacan-Çiğdem Yılmaz Eğitim ve Üslenim Kampı'nda kadın yoldaşların kaldığı mangada (kısmında) sabah saat 05:00 sıralarında yaşanan çökme sonucu bölge siyasi komiseri **SEFAGÜL KESGİN (Eylem)**, bölge komutanı **NURŞEN ASLAN (Emel)**, alt komutanlıkta görevli **GÜLİZAR ÖZKAN (Özlem)**, alt komutanlıkta görevli **FATMA ACAR (Dilek)** ve TIKKO savaşçısı **DERYA ARAS (Sevda)** yoldaşlar şehit düşmüştür. Tavanda yaşanan çökmenin hemen ardından müdahaleye başlanmışsa da yoldaşlara ulaşmak bir, bir buçuk saatlik bir süreyi almıştır. Yoldaşlara ulaşıldığında ise hiçbirinde yaşam belirtisine rastlanmamıştır. Göçüğün altından yoldaşların cansız bedenleri çıkarılmıştır.

Tavanda bulunan ana hezende (kiriş görevi gören ağaç) yaşanan kırılma sonucu, ana hezene bağlı diğer tavan ağaçları ve bir bütün manganın üstün-

deki toprak olduğu gibi aşağı çökmüştür. Bu olayda iki neden ön plana çıkmıştır; birincisi kırılan hezen dışarıdan sağlam görünmesine rağmen içinin çürük olması ve ikincisi hezene yakın olan mutfak sobasından çıkan ısıyla hezenin kuruyarak güçsüzleşmesi. Bu iki olguya kar yağışı ile birlikte tavan yükünün artmış olması da eklenebilir. Bahsini ettiğimiz nedenler kırılmayı getirmiştir.

Değmemiz gereken ve kayıp sayısını arttıran bir başka neden çökmenin kadın yoldaşların uykuda olduğu saatte yaşanmasıdır. İç nöbetçi olay sırasında diğer bölümedir ve ses alamayacak kadar uzaktadır (ki olay nöbet değişimi sırasında yaşanmıştır) Bu durum kayıp sayısını arttırmıştır. Aynı olay gündüz yaşandığı durumda hiç kayıp vermemek dahi mümkündür. Ancak yoldaşların tamamının uykuda olması bu ihtimali tümenden ortadan kaldırmıştır. Buraya kadar belirtilenler olayın teknik nedenleridir. Ancak bunlar esasa konulamaz. Kayıplar savaş bölgesindedir ve nedenler savaşı algılamada, düşünce ve çalışma tarzımızda "saklıdır".

Savaş bütünlüklü kavranılması gereken bir olgudur; sadece düşmanla karşılaşılan ana indirgendisinde, bu şekilde ele alındığında değil kazanılması, yürütülmesi dahi güçleşir. Kış üslenimi bizim bugünkü şartlarımızda savaşın önemli bir parçasıdır. Çıplak doğa ile karşı karşıya olduğumuz koşullarda doğayı kendimize müttefik ya da düşman etmek bizim elimizdedir. Savaşta kış üslenimi; düşman, doğa/coğrafya koşulları ve öznel gücün durumu göz önüne alınarak yapılmalıdır. Eğer ele alışı bu bütünlükten yoksunsa şartların lehinde değil aleyhte işlemesi kaçınılmaz olur. Yine söylemek gerekir ki bu bütünlükten yoksun olmak savaşı bir bütün algılamaktan yoksun olmak demektir.

Sorun deneyim sorunu değildir. Keyfiyet ve yüzeysellik, yapılması gerekenlerin önüne geçmiştir. Ve bu nokta sorunun ideolojik özünü, bunun düşünce ve çalışma tarzına yansımalarına işaret etmektedir. Niyetlerle sürdür-

rülen pratik, nesnel gerçeklikle hizaya çekilmiştir. Savaşın bize dayattığı ya da diğer bir ifade ile içinde var olduğu koşulların kavranmaması, küçük burjuva düşünce ve çalışma tarzının pratiğe egemen olması bizi mevcut durumla karşı karşıya bırakmıştır.

Şartlar karşısında gerekli ciddiyet ve disiplinin gösterilmemesi alınan kaybı neredeyse kaçınılmaz hale getirmiştir. Darbe, beklemediğimiz ancak kesinlikle beklememiz gereken, sonuçlar ortaya çıkana kadar neredeyse kendisini gözümüzün içine sokacak kadar açık olan bir taraftan gelmiştir. Tekrar vurgulamak gerekir ki, savaş gereken ciddiyet ve disiplinle yürütülmediğinde, onun her parçası gereken derinlikle ele alınmadığında kaybetmek kaçınılmazdır.

2 Şubat şehitleri için çok şey söylenebilir ve eminiz söylenecektir. Öncelikle şehit düşen her yoldaş uzun zamandan beri partimiz saflarında mücadele yürüten, zor dönemlerde görevleri omuzlayan ve sayısız değer yaratan yoldaşlardı. Bu anlamda partimiz açısından önemli bir deneyim yitimine uğradığımızı söyleyebiliriz. Onların kaybı bu açıdan kısa zamanda yeri doldurulamaz niteliktedir. Bu durum savaş gücümüz açısından da kuşkusuz böyledir.

Yitirdiğimiz yoldaşlar Dersim'de gerilla savaşının geliştirilmesine, partimizin savaş içinde örgütlenmesine önderlik eden yoldaşlardı. Bu noktada PMK üyesi Eylem (Sefagül Kesgin) yoldaşın ismini özellikle anmak gerekir. Çünkü o, bu sürecin öncüsüdür. Partili bir kadın olarak, bir komünist olarak üzerine düşen sorumluluğu aldı ve görevine dört elle sarıldı. Partimizin Dersim'de savaşı yükseltme ısrarının sembolü oldu. Özellikle 8. Konferansta ortaya konan savaş perspektifinin pratikte yaşam bulmasında ve bugün üzerinde yükseldiğimiz değerlerin yaratılmasında esas olarak onun emeği vardır. Bu elbette diğer kadın yoldaşlarımız açısından da geçerlidir. Her yoldaş partimizin ortaya koyduğu politik çizgi doğrultusunda savaşın gelişimine hizmet ettiler ve katkı sundular. Onları yeri doldurulmaz yapan tam da yarattıkları değerlerdir.

2 Şubat şehitleri ile ilgili vurgulanması gereken bir diğer nokta kuşkusuz

onların yaşamlarının ve ölümlerinin ezilen, emekçi kadınlar için yol gösterici olması ve bir savaş çağrısı olarak algılanması gerektiğidir. Beş kadın yoldaşımız savaşımızın geliştirilmesinde en önemli görevleri aldılar ve daha fazlası için aday oldular. Şehit yoldaşlarımız sadece devrimci yaratıcılığın değil, kadının dönüştüren emeğinin nelere kadar olabileceğinin ispatını sundular yaşamlarıyla. Onların yaşamlarında kadının binlerce yıllık ezilmişliğine isyan vardır. Ve bu isyan bugün onların yerini alacak, bıraktıkları ateşten izleri takip edecek nice kadın yoldaş tarafından doldurulacaktır.

Onların kaybı bizim açımızdan kısa zamanda yeri doldurulmazdır kuşkusuz. Ancak bu, savaş azmimizin kırıldığı anlamına gelmiyor. Onlar bize öncülük eden yoldaşlardı ve her şehidimiz gibi aynı talimatı verdiler; mücadeleyi daha güçlü sürdürme talimatı! Bu talimata uyulacaktır.

Komutan: 2 Şubat şehitleri Ordumuzun uzun bir zamandan beri aldığı en ağır kayıplardı. Şehitlerimizin her biri Parti faaliyetlerimizde uzun bir zamandan beri görev alan yoldaşlardı. Gerilla alanında da tecrübeli ve gelişkin yoldaşlardı. Siyasi Komiserimiz Eylem yoldaş ve Komutanımız Emel yoldaş, savaşımızın hem düşünsel ve hem de pratik önderleriydiler. Özellikle 8. Konferans sonrası gerilladaki gelişimin birincil öncüleri ve emekçileri olan yoldaşlarımızı kaybettik. Eylem yoldaş, ordumuzun Partimiz önderliğindeki zorlu yürüyüşünün komünist öncüsüdür ve tüm yoldaşları için savaşta ilham kaynağıydı. Emel yoldaş, bir gerilla komutanı olarak fedakârlık, yoldaş sevgisi ve cesaretiyle örnek bir komutandı.

Öte yandan Özlem ve Dilek yoldaşlar da alt-komutanlık üyesi olarak birçok faaliyette sorumluluk üstlenen cesur ve emekçi yoldaşlardı. Sevda yoldaş da gerilla alanında yeni bir yoldaş olmasına rağmen, Parti faaliyetlerindeki tecrübesi ve birikimiyle öne çıkan, görev almaya ve gelişmeye açık yoldaşlarımızdan biriydi. Şehit düşen yoldaşlarımızın hepsinin kadın olması da TIKKO için ayrı bir kayıp aslında. TIKKO'da kadın yoldaşlarımız, bugüne dek direngen duruşları, Partiye, mücadeleye bağlılıkları ve düşman karşısında eşsiz cesaretleriyle öne çıkmışlardır. Bütün bu nedenlerden dolayı savaşımızın en değerli öznelerinden beşini kaybettik demek abartılı olmaz.

Öte yandan vurgulamamız gerekir ki yoldaşlarımız, doğayla mücadele konusundaki eksikliklerimizden dolayı şehit düştüler. Bilindiği gibi, gerilla nasıl düşmanla mücadele ediyorsa doğayla da sıkı bir mücadele içindedir. Ve nasıl savaşın yasalarını kavraması gerekiyorsa, doğanın yasalarını da kavramak zorundadır. Bu konudaki hatalı, eksik, yanlış yaklaşımların bu tür "beklenmedik" sonuçlar doğurması ve ağır yaralar

açması kaçınılmazdır. Yeterli tedbirleri almamış, gerekli yöntemleri uygulamamış olmamız örgütümüze ağır bir darbe vurmuş oldu.

Fakat 2 Şubat şehitleri, TIKKO'da düşmana olan kini arttırdı. Çünkü ölümlerimizin düşman mermileriyle olmaması varlık nedenlerimizi ortadan kaldırmıyor. Bundan dolayı da yoldaşlarımızın hesabını soracağımız yeri biliyoruz. Son olarak şunu söylemek istiyorum. Şehit düşmeden bir önceki akşam yaptığımız bir toplantıda, Eylem ve Emel yoldaşlar bize son sözlerini söylemişlerdi. 'Herkes önce kendi işini, görevini yapsın' demişlerdi. TIKKO'da bir emir ya da talimat itirazsız yerine getirilir. Bu talimata da uyacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.

-Geçen yıl Ovacık'ta iki yoldaş şehit düşmüştü. Bize biraz Ferdi Karacan ve Çiğdem Yılmaz yoldaşlardan bahsedebilir misiniz?

Siyasi Komiser:

29 Haziran 2010'da Ovacık'ta şehit düşen Munzur ve Kinem yoldaşlar gerilla gücümüzün uzun denebilecek bir zamandan sonra verilen ilk kayıplarıydı. Her iki yoldaş da ama daha eski ve deneyimli olması açısından Munzur yoldaş özellikle, Dersim'de savaşımızın gelişiminde birçok emeği olan yoldaşlardı. Her iki yoldaş da sürecin zorluklarını göğüsleyen ve partinin ve mücadelenin kendilerinden beklediklerini yapmaya çalışan yoldaşlardı. Munzur yoldaş partimiz saflarında gerillaya gelmeden kısa bir süre önce örgütlenmiş ve partiyi, mücadeleyi esas olarak gerillaya geldikten sonra tanımıştı. Yoldaş henüz yeni olmasına rağmen zorluklarla dolu bir süreçte gerilla saflarına katılmıştı.

Bahsettiğimiz fiziksel zorluklar değil elbette, bunlar gerilla açısından her dönem için geçerlidir ve aslında bir süre sonra zor olmaktan çıkarlar. Ancak bir gerilla alanında adımlar yeni atılıyorsa, birçok şey baştan öğrenilmek zorunda kalıyorsa orada gerekli sağlık fiziksel değil, ideolojiktir. Sizi savaşta, mücadele içinde tutacak güçlü nedenleriniz olması gerekir. Munzur yoldaş teorik ya da politik olarak çok ileri bir yoldaş değildi ya da bahsettiğimiz gibi uzun yıllardır mücadele içindeki bir yoldaş da değildi.

Dersim halkının kendisinden daha politik olduğunu ya da gerillaya, mücadelede deneyimli bir yoldaş katıldığında, kendisinin hep yeni kaldığını söyleyerek yoldaşlarını güldürürdü. Ancak o devrimci bir samimiyete ve halka karşı duyduğu büyük bir güvene ve sevgiye sahipti. Emin olun mücadelede deneyim kazanılabilir, teori öğrenilebilir ancak kimse size bunları öğretmez. Bunları kendiniz kazanırsınız. Ve bunlar onun için partimiz saflarında yer alması ve savaşmaya yeterli nedenlerdi. TIKKO'nun bu mütevazı neferi bize bunu ispatladı.

Kinem yoldaş uzun zamandır parti saflarımızda olan bir yoldaştı. Genç yaşına rağmen bu böyledir. Henüz küçük yaşlarda Komsomol saflarında örgüt-

lenmiş ve geçen zamanda birçok görev üstlenmiştir. Bu anlamda şehir faaliyetlerinde birçok emeğinin geçtiğini söylemek gerekir. Yoldaşın kısa yaşamı ve mücadele tarihi bizim için öğreticidir. Özellikle devrimci bir kadın olarak bu böyledir, zira onun kısa yaşamında kadına biçilen toplumsal role bir tavır alış vardır. Ve gerilla onun açısından en son hesaplaşma alanıdır.

Kinem yoldaş gerillada yeni olmasına rağmen iddia sahibi olması ve kendini zorlaması ile ön plana çıkıyordu. Görevlere aday olanlardandı. Henüz yeni açıldığımız bir alan olan Ovacık'ta görev almak onun açısından ayrıca sevindirici olmuştu. Halkın karşısına gerilla olarak çıktığında duyduğu heyecan ve çabası hafızalarımızdadır. Gerillanın halka ulaşma çabasını gördüğünde, kitlelere gitmediği zamanlar için hayıflanıyordu. "Aşağıda kitlelere bize onca yakın oldukları halde gitmiyorduk, burada ise saatlerce yol yürüyoruz" diyen ve bunun için hayıflanıp oydu. Bildiklerini gerilla alanına taşımaya çalışan yine oydu. Kinem yoldaş, kısa gerilla yaşamına rağmen sarf ettiği çaba ve azmiyle hafızalarımızda hep canlı kalacaktır.

Ölümün, savaşın yasalarından olduğunu biliyoruz ve bu yasaları değiştirmeye gücümüzün yetmeyeceğini de... Ancak yine biliyoruz ki onlar, daha nice şehidimiz gibi düşmana karşı kinimizin ve savaşta ısrarımızın harcı oldular ve bize birçok şey öğrettiler..

Komutan: Ovacık'taki kayıplarımız hem Ordumuzun geneli açısından hem de Ovacık faaliyetimiz açısından önemli kayıplar oldu. Bunun yaratacağı olumsuzlukları hesaplamamıza karşın kısa sürede iki yoldaş kayıp vermiş olmak, esasında düşmanın üstün başarısından kaynaklı değil, bizim başarısızlığımızdan kaynaklı.

Pusu, düşmanın Dersim'de uyguladığı en yaygın ve etkili saldırı yöntemlerinden birisi. Ama bilindiği gibi pusu esasında bir gerilla taktiğidir ve bu nedenle gerilla kendisine ait olan bir taktikle kayıp vermemelidir. Bu nedenle öncelikle kendi hatalarımızdan dersler çıkarmaya çalışıyoruz. Ancak en nihayetinde yoldaşlarımızın şehit düşmesine neden olan şey sistemin kendisidir. Bizim hatalarımızın olması düşmanı asla meşru kılmaz ve elbette gereken cevabı da veririz. Çünkü unutulmasın ki biz Halk Ordusuyuz.

Şehit düşen yoldaşlardan Munzur (Ferdî Karacan) yoldaş, üç yıllık tecrübeye sahip bir yoldaştı. İçinde bulunduğu birlikte öncülük görevini yürütüyordu. Duyarlı ve askeri olarak yetkin bir yoldaştı. Önümüzdeki dönemde komutanlık yapmaya aday gördüğümüz yoldaşlardan birisiydi. Kinem (Çiğdem Yılmaz) yoldaş ise henüz yeni bir gerillaydı. Yeni savaşçı olmanın,

gerillada kadın olmanın getirdiği dezavantajları o da doğallığında taşıyordu. Ancak kısa sürede gelişmeye açık bir yoldaştı. Meraklı, girişken ve ilgili bir yoldaştı. Gelişim dinamiklerini de zaten bunlar oluşturuyordu. Birçok faaliyetinde de aktif olarak görev almıştı. Bu bakımdan her iki yoldaş da bizim için önemli kayıplardı.

- Geçtiğimiz süreç açısından TC devletinin durumunu ve gelecekteki yönelimini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Siyasi Komiser:

TC devletinin yönelimini anlamak için önce içinde bulunduğu durumdan bahsetmek gerekiyor. TC devletinin bugün tarihinin en zorlu süreçlerinden birinden geçtiğini söyleyebiliriz. Nedir bu zorluk? Öncelikle, hem kendi coğrafyamızda hem de bölgedeki sınıf mücadeleleri neticesinde meydana gelen gelişmeler karşısında, emperyalistler ve onların uşağı Türk egemen sınıfları açısından yeni taktiklerin ve stratejik yönelimlerin ortaya konulma zorunluluğu baş göstermiştir. Mevcut yapılanma ve tarzın değişim gereği kendini dayatmıştır.

TC devletinin, emperyalist ihtiyaçlar doğrultusundaki bu değişim süreci bir yandan kendi içinde dirençleri ve klik dalaşlarını barındırıyor, diğer yandan sınıf mücadelesinin sürekli baskısı altında bunu yapmaya çalışıyor. Üstelik süreç emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı en büyük krizlerden biriyle aynı süreçte gelişiyor. Ergenekon operasyonlarından, yargı vb kurumlarda yaşanan değişikliklere, anayasa değişikliklerinden, orduya yapılan müdahalelere, "demokratikleşmeden", "Kürt açılımına" kadar varan yığınla söylem ve değişiklik bu sürecin ürünü.

Kemalist-faşist diktatörlük görevlerini yapmak için kendini en mükemmel şekilde yeniden örgütlemeye çalışıyor. Ve bu görevlerin ne olduğu sanıyoruz biliniyordur. İki noktayı vurgulamak önemlidir; taşların yeniden dizildiği bu süreç köşe kapma açısından klik dalaşlarının şiddetli geçmesine neden olmakla birlikte, sürece yön veren klik dalaşları, dolayısıyla AKP politikaları değildir. Bu süreç geçmişte AKP öncesine dayanan, bugün olduğu gibi sadece siyasal alanda değil ekonomik, sosyal vb alanlarda altyapısı hazırlanan emperyalizm icazetli

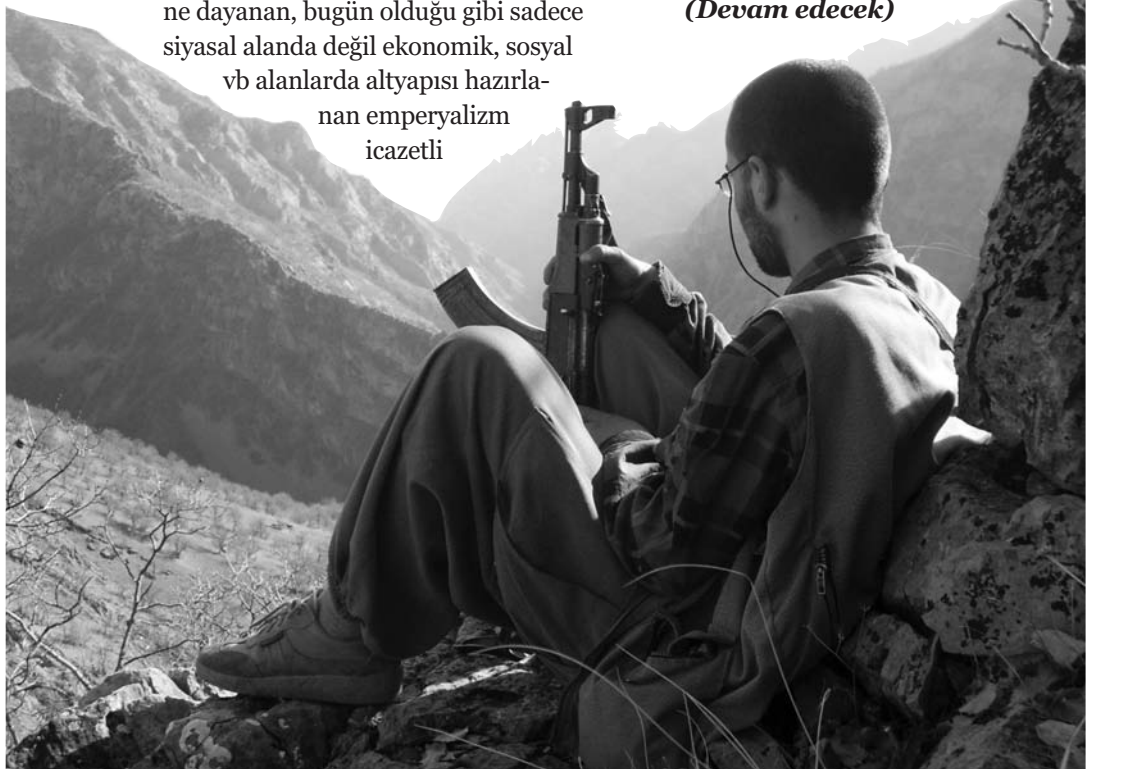
bir devlet politikasıdır.

İkinci nokta ise şudur; süreç faşizm açısından zorlukları barındırdığı ölçüde bu halkımıza ve onun örgütlü güçlerine karşı en kapsamlı saldırıları barındırmaktadır. TC devleti kuruluşundan bu yana her türlü muhalefeti baskı altına almıştır, bu onun faşist karakterinin sonucudur. Fakat bugün her zamankinden daha pervasız olacağını söylemek gerekir. Ki var olan duruma "itirazların" kimi zaman sistem içinden geldiğini bile görebiliriz. Bir yandan demokratikleşmeden bahsederken, diğer yandan halkımıza yönelik saldırıların alabildiğine arttığını görüyoruz. Egemen sınıfların ikiyüzlülüğü doruğunda yaşadıkları süreçlerden biridir bu...

Söz konusu edilen değişim sürecinin, TC devletinin demokratikleşmesi ya da halktan yana bir değişim değil, aksine emperyalist görevler karşısında konumlanmasına uygun bir değişim olduğunu söyledik. Ancak emperyalist çıkarlar doğrultusunda bir değişim halka değil sadece Türk egemen sınıflarına ve esas olarak emperyalist efendilerine bir yarar sağlayabilir. Zalimlerin sofrasından mazlumlara bir şey çıkmaz. Bunu vurguluyoruz çünkü bu noktanın reformistlerden, sözüm ona liberal demokratlara, küçük burjuva aydınlardan, devrimci ve yurtsever harekete geniş kesimlerde kafa karışıklığına yol açtığını düşünüyoruz.

Ve yine bu durumun halkımızı da kaçınılmaz olarak etkilediğini, egemen sınıfların değişim propagandası ile halkımızın geniş kesimlerinde de kafa karışıklığına yol açtığını söylemek gerekiyor. Oysa sınıf mücadelesinin dolaysız pratiği bize Türk devletinin faşist özünü olduğu gibi koruduğu, sömürü ve zulmün bütün sonuçları ile devam ettiği ve faşist devletin demokratik devrimle yıkılması gerektiği yönünde gereken sonuçları vermektedir. Dolayısıyla doğruları görmek ve halkta ve dost güçlerde kafa karışıklığını gidermek biz komünistlerin görevidir. Bu hem süreçte gelişecek saldırılara karşı kendini korumak ve hem de sınıf mücadelesinde başarılı hamleler yapabilmek açısından gereklidir.

(Devam edecek)

Pusula

Devrimci yaşam üzerine

Özel mülkiyet dünyasında “*İnsan, insan olarak yok-sullaşır*” der Karl Marks. Bu kapsamda değerlendirdiğimizde devrimci yaşam özel mülkiyet sistemine karşı bir alternatiftir. İki tür yaşam vardır; burjuva yaşam ve proleter devrimci yaşam. Küçük burjuvazinin yaşam tarzı ise; içinde devrimci öğeler taşısa da öz olarak hizmet ettiği yer özel mülkiyet sistemidir. Fakat küçük burjuvazinin ikili bir karakteri vardır. Bir elini proleter devrimci saflara uzatırken diğer eli ile özel mülkiyet sistemini sıkı bir şekilde tutar.

Burjuva yaşam (küçük burjuva yaşam dahil) özel mülkiyet sistemi ile kurduğumuz ilişkinin bizdeki cisimleşmiş biçimidir. Burjuvazinin sunduğu yaşam tarzının tek bir biçimi yoktur. Binlerce biçimi, görüngüsü vardır. Fakat hedefi tektir. Kendisine bağlamak, kendi sınırları içinde tutmak, kendi sömürü sistemini bireyin-toplumun düşüncesinde mutlaklaştırmaktır. Bunu, birçok aracı devreye sokarak yapar. Esas olarak da tüketimi ve lüksü bireyin yaşam tarzı haline getirerek...

Özel mülkiyet dünyası bireye bireysel “kurtuluş” yolları gösterir. Bunu da rekabeti, bencilliği kendisi ile aynı “kaderi” paylaşanları ezme, yok etme bilincini vererek; bireyi kendi kendinin nesnesi haline getirerek yapar. Devrimci yaşam, burjuva yaşamın zıttı/reddidir. İnsana, gerçek ve tam değeri devrimci yaşam sunar.

Devrimci saflardaki bir birey, içinde yaşadığı toplumu değiştirmekle yükümlüdür. Toplumu değiştirmek kolay değildir. Mücadelenin sayısız muharebeleri, döngüleri içerisinde med cezirleri olacaktır. Fakat muharebe dediğimiz yerde örgütten bahsetmek gerekiyor. Bireyi mücadele içerisinde anlamlı kılan örgüttür. Bunlar genel doğrularımızdır. Ama saflarımızda devrimleşme, örgüt ve mücadeleye bakış açısından bazı sıkıntılar yaşadığımız da bir gerçektir.

Her militan öncelikle kendisine şu soruyu sormalıdır. Doğru olanla yaşamak ne demektir? Mücadele içinde sistemle yürüttüğümüz mücadele ile kendimizle yürüttüğümüz mücadele arasında bir fark var mıdır ya da kendimizle mücadelemizin çapı ne kadardır? Kendimizle hangi temelde mücadele ediyoruz? Bu sorulara verdiğimiz yanıtlar mücadele ile gerçekliğimiz arasındaki bulunduğumuz yer noktasında bizi doğru koordinatlara ulaştırır.

Devrimci saflara katılmak ilk adımdır. Bir bütün devrimci dönüşüm bu ilk adımın sistemli ve sürekli bir şekilde ileriye taşınması ile olacaktır. Süreklileştirme dediğimiz şey mücadelenin ta kendisidir.

Sınıf mücadelesinde iki düşman tanırız. Birincisi özel mülkiyet sisteminin oluşturduğu toplumsal yapı, diğeri ise bu sistemden edinilmiş düşünceler, alışkanlıklar, kişilik yapımız vb.’dir. O zaman kendimizin devrimleşmesi noktasında verdiğimiz mücadele de düşmana verdiğimiz mücadele kadar amansız ve keskin olmalıdır.

Ostrovski “*Trajedî mücadele durduğu zaman başlar*” der. Trajedî mücadelenin dışına çıkmaktır. Tekrar özel mülkiyet sisteminin bir dişlisi haline gelmektir. Mücadele durmamalıdır. Devrimci saflara katıldığımız andan itibaren kullandığımız dil, kavram, olay ve olguları değerlendirme biçimimizi değiştirmeliyiz. Yani devrimleşmeliyiz. Bireysel temeldeki dünyadan çıkıp kolektif, ortakça bir dünyayı yaşamamızın merkezine koymalıyız. Kolektivizm örgüttür... Ortakça örgütlü yaşamaktır... Örgütlü yaşam; duyguda, düşünce ve hedeflerde ortaklaşmaktır.

Kolektivizmin temelinde ne vardır? Kolektivizmin temelinde görevler vardır. Partisinin devrimci militana yüklediği görevleri yerine getirdiği zaman birey kolektifin bir parçası haline gelir. Peki görev nedir? Soyut bir olgu mudur? Hayır... Görev, öncelikle devrimleşmektir, partilileşmektir. Devrimin görevlerini zamanında yerine getirmektir. Peki birey kimdir? Birey partinin ta kendisidir.

Birey ve parti diye iki ayrı olgu yoktur. Parti bireyde somutlaşır, cisimleşir, yaşam bulur. Böyle bakmalı, böyle düşünmeli, böyle hareket etmeli, hedeflerimize bu şekilde yürümeliyiz. Bunu yapabildiğimiz oranda devrim uzak bir ütopya olmaktan çıkıp, anı anına yaşadığımız, hissettiğimiz bir olguya dönüşecektir. Devrimci yaşam budur!

Komutan Emel'e (Nurşen Aslan'a)-2

Araç ilerledikçe, gözlerini Karadeniz'in gür ormanlarından ayıramıyordu. Birkaç saat sonra artık kendisine mekân olacak bu ormanların içinde, patikaları adımlarken düşündü kendisini. Gerçek olan bir düştü bu ve kuruyenin “yaklaşıyoruz son hazırlıklarınızı yapın” uyarısıyla sıyrıldı bu düşten. Araç, ışıklarını söndürmüştü, ağır ağır ilerliyordu orman yolunda. Derken kurye yoldaşın “geldik inebilirsiniz” sözleriyle araçtan indiler. İndikleri yerde ormanın içinden kendilerine doğru gelen gerillaları fark ettiklerinde heyecanları daha da artmıştı. Gelenlerle kucaklaştıktan sonra ormanın derinliklerine doğru ilk gerilla yürüyüşünü adımlamaya başladılar. Uzun bir yolculuktan sonra noktaya vardılar. Kendilerini gören gerillaların hepsi şaşkındı. Çünkü gelenler çocuğu andırıyordu. Hele içlerinden bir tanesi vardı ki her zamanki mizacıyla “Ooo burası da çocuk parkına döndü” diyerek ortalığı kaha-kahalara boğdu. Gerçekten de haklıydı. Çünkü üçü de Siyasi Komiser yoldaşın etrafında adeta bir oyunu andıran hareketlilikleriyle göze batıyorlardı. Mizahıyla ortalığı kasıp kavuran **Hasan Akyol** ise yaptığı espriyi doğrulayan bu tablo karşısında haklı olmanın gururuyla dolaşıyordu noktada. Ancak çok uzun sürmedi çocuklukları; savaş, onları, pratikte pişirmeye başlamıştı çünkü. İşte böyle başladı Nurşen'in gerilla yaşamı...

Karadeniz'deki gerilla yaşamı boyunca defalarca girdiği pusularda düşmanını yenmeyi başarmıştı. Tıpkı bilincindeki düşmanı her seferinde alt etmeyi başardığı gibi. İnatçılığı onun en büyük özelliğiydi. Birçok pratiğine damgasını vuruyordu inatçılığı, ama hiçbir zaman kavgasını zarar verecek boyuta gelmesine izin vermedi. O, inatçılığını en çok kavgada ısrar ederek yaşamı geçirmeyi başardı.

2001 yılının Eylül ayıydı. Telsizden geçen bir düşman konuşması, düşmana olan kinini artırdı. Kavga yeminlerini bile bir kez daha. Düşman, telsizden Sinan Günel'i öldürdüğü haberini veriyordu büyük bir sevinçle. Bu sevince gözyaşıyla ortak olma niyetinde değildi. Özgür Kemal Karabulut'un annesinin sözleri geldi aklına; “**Bizim ağlama damarımız yok, kin ve öfke damarımız var.**”

Şimdi tam da düşmana

kin ve öfke kusmanın, hesap sormanın zamanıydı. Kavgasını, kavgalarını büyütme zamanıydı. Ve yaşamı boyunca buna bağlı kalarak sürdürdü mücadele yaşamını. Kadıvakfı'nda **Sinan Günel, Cihan Fındık ve Mehmet Şahin**'in hesabını sormak için yapılan eylem, kavgasına güç katmıştı.

Ordu'ya faaliyete giden birliğin içerisindeydi **Münire** (Nurşen) yoldaş. Karadeniz'de gerilla faaliyeti yürütmek zordur. Düşmanın kitle üzerinde uyguladığı psikolojik saldırının etkisiyle kitlenin gerillaya yaklaşımında ve sahiplenmesinde belli olumsuzluklar da yaşanıyordu. Ordu'da faaliyet yürüttükleri süreçte bazen kapılar suratlarına kapanabiliyordu. Ama bu hiçbir zaman umutlarını kaybetmelerine neden olmadı. Faaliyet yürüttükleri süreçte Ordu'da bir köyde Ankara Üniversitesinden bir öğretim üyesiyle karşılaşmışlardı. Yoğun bir tartışma yaşamışlardı öğretim üyesiyle. Yaklaşımları ve tavırlarıyla olumlu izler bırakmışlardı üzerinde. Daha sonra gazetelere manşet olmuştu bu faaliyetleri. Bu faaliyet sürecinde mevsimlik Kürt tarım işçileriyle karşılaşmışlardı. İşçilerin sıcak yaklaşımları Münire yoldaşı oldukça etkilemişti. İşçiler, gerillaların kendilerine bir türkü söylemelerini istemiş, daha sonra kendileri de gerillalar için bir türkü söylemişlerdi. Dönem dönem aklına geldikçe bu türküyü söylüyor ve işçileri anımsıyordu. T. Kürdistanı'nı düşünüyordu. Yok sayılan bir halkı, baskılara karşı direnen Kürt halkını, Dersim'i düşünüyordu. Halaya katıyordu Karadeniz halkını, Dersim halkının yanında.

***

Artık Dersim'e doğru yol alıyordu. Karadeniz'de başladığı gerilla yaşamı Dersim'de devam edecekti. Birkaç gün içerisinde Aşkın, Muharrem, Cafer ve diğer yoldaş-

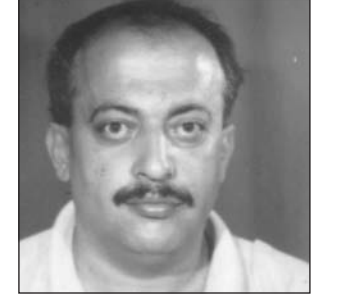
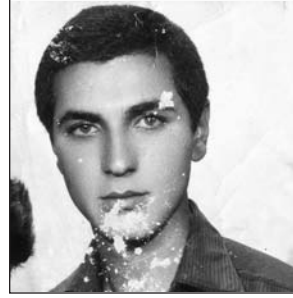
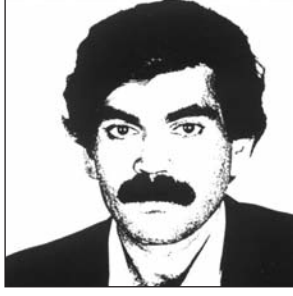
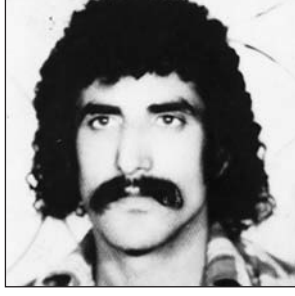
larla buluşacaktı. Onlardan kısa bir süre önce gelmişti ilk grup Dersim'e. Bekledikleri süre içerisinde bir direniş destanı daha duyular Dersim topraklarında. Üç yiğit Partizan **Aşkın, Muharrem** ve **Cafer** kanlarıyla sulamıştı Dersim topraklarını. Oysa tekrardan görüşmek için ayrılmışlardı kısa bir süre önce. Birlikte adımlayacakları dağları, patikaları tıpkı Karadeniz'de olduğu gibi. Yakın bir zamanda mektuplarını almışlardı daha. Dersim halkını anlatıyorlardı Aşkın, Muharrem ve Cafer. O fedakâr, çilekeş Dersim halkını. “*Biliyor musunuz; burada Karadeniz'deki gibi önce halka terörist olmadığımızı anlatmaya çalışmıyoruz. Partizancılık dediğimizde bizi bağırarlara basıyorlar*” demişlerdi mektuplarında. Büyük bir sevinçle okumışlardı mektubu **Mehtap Kara** ile beraber. Ve tam buluşmaya sayılı günler kala, ölümün o kalıplaşmış yüzüyle bir kez daha karşılaşmışlardı... Ama yüreklerini kapıtmadılar bu acıya. Yas tutmayı zafere ertelediler. Her ölümde olduğu gibi yaralarına bir kez daha tuz basıp devrildiler Dersim'de boşalan mevsimleri...

İşte yoldaşlarıyla beraber ilk köye giriyorlardı Dersim'de. Emel adını kodlamıştı Dersim dağlarında. Emel Kılıç'ın en büyük hayalini adını yaşatarak hayata geçiriyordu. Girdikleri köylerde Aşkın'ı, Muharrem'i, Cafer'i, onların direnişlerini anlatıyorlardı köylülere. Onlardan kalan görev omuzlarındaydı. Partiyi Dersim halkıyla birleştirme, onları örgütleme hedefiyle giriyorlardı her köye... Bu dönemde alanı tanımak amacıyla MKP'li dostlarıyla birlikte hareket ediyorlardı. O gün de konakladıkları noktadan araziye gözetlediler gün boyu. Herhangi bir olumsuzluk ve düşman hareketliliğini fark etmediler. Akşam hava kararmaya yakın harekete geçti birlik. Kalabalık bir grupla hareket ediyorlardı.

(Devam edecek)

KAVGA OKULU

Resimler aşağıdaki yazıda verilen sıralama ile aynıdır

Tuncay Bali: İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü yıllarda siyasi düşüncelerle tanıştı. Kısa sürede Proletarya Partisi saflarında kendini siyasi ve askeri olarak geliştirdi. Zeytinburnu'nda faaliyet yürüttüğü sırada, 16 Temmuz 1977'de sivil bir faşist tarafından öldürüldü.

Mustafa Kalkan: 1958 yılında Derişim'de doğan Kalkan, '77 yılında Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütmeye başladı. '82'de gittiği görev yerinde tutuklanarak Elazığ Hapishanesi'ne kondu. Aralarında Mehmet Zeki Şerit'in de bulunduğu yoldaşlarıyla birlikte firar etti. Uzun bir dönem gerilla olarak faaliyet yürütüp, ardından bazı özgül durumlarından kaynaklı yurtdışına çıktı. 17 Temmuz 1993'te geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Paşa Soylu: 18 Temmuz 1980'de Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir, Ramazan Ceviz: Osmanlı'dan devraldığı katliamcı geleneğini aynen devam ettiren TC devletinin sıkça başvurduğu yöntemi olan yaragsız infazlardan birine sahne ol-

muştur Maltepe, aynı zamanda büyük bir direnişe de... 19 Temmuz 1992 tarihinde, polis tarafından **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz** katledilirler.

Hasan Gülünay: 1965 Erzincan Kemah doğumludur. Çalışmak için geldiği İstanbul'da Proletarya Partisi ile tanışır. '87'de şehir askeri faaliyeti içerisinde yer alır. 20 Temmuz 1992'de evinden çıkarken, gözaltına alınır ve gözaltında kayıpların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşir.

Emre Bilgin: Korkaklığın, yılgınlığın, bencilliğin, ikiyüzlülüğün kol gezdiği bir dönemde mücadeleyi, savaş seçen Bilgin; kendisini karşılıksız ve çıkarsız olarak inandığı değerlere, halkına ve proletaryanın öncü müfrezesine adar. Devrimci mücadelede yaşamın zorunlu duraklarından birisi olarak karşılaştığı hapishane yaşamını bir öğrenme alanı, okul haline getirir. Kendisinde gördüğü eksiklik ve yetmezlikleri yok etmek için amansız bir mücadeleye girişir ve ideolojik-politik çalışmalar yaparak ilerleyip gelişir. '92 yılında askeri komisyonda görevlendirilir. O, düşmana karşı amansız bir namı, hainlere, kavga kaçkınlarına

karşı proletaryanın ve öncüsünün keskin kalemi olur. 20 Temmuz 1992 tarihinde içinde bulunduğu aracın düşman tarafından durdurulmasıyla birlikte üzerinde bulunan tabanca ile çatışmaya girer. Yoldaşının araçtan inmesinden sonra uygun bir yerde siper alarak çatışmayı sürdürür. Çatışma sırasında bir düşmanı öldürür ve düşmandan edindiği silahla çatışmaya devam eder. Yaralanır ve yarısından sızan kanla duvara umudun adını yazar. Yarasının iyice ağırlaşması sonucu hareketsizleşir ve düşman tarafından kurşunlanarak katledilir.

Mehmet Ali Çakıroğlu: Ankara'da hava yine sisli. Yoldaşlarıyla randevusuna yetişmenin endişesiyle genç bir adam yürüyor Ankara sokaklarında. Gizliyor sisli hava genç adamı.

Ankara'da havada kuru bir sıcak var, halkının haklı davasını yeşerten, devrime sevdalı yürek sığağa aldırmanın adımıyor yolunu. Ankara'da bahar, sarıyor çimen kokuları etrafı, sokaklarını adımlayan bu genci memnun etmek istercesine hava ne soğuk ne sıcak, sadece bahar kokuyor Ankara. Ve soluyor M. Ali bu ne

soğuk ne sıcak bahar kokulu havayı. Halkının haklı davasını tanıdıkça, umudu yeşerttikçe inanç, cesaret ve fedakarlık havası sarıyor... Sonra esiyor bu rüzgar İstanbul'a, Mersin'e...

Elbistan doğumlu olan Çakıroğlu, Hacettepe Üniversitesi'nde tanışır Proletarya Partisiyle. Birçok kez işkence gören ve her defasında başı dik çıkan yoldaş Gençlik Birliği'nin toparlanmasında ve güçlenmesinde önemli rol oynar. OPK sonrasında gerçekleştirilen eylemler için bomba hazırlama görevini üstlenir ve kaldığı evde yalnızken hazırlamaya çalıştığı bombanın patlaması üzerine ağır yaralanır. Yaralı haldeyken düşmanın ağır işkencesi altında 13 Temmuz 1993'te ölümsüzleştiğinde TMLGB genel sekreter yardımcısıdır.

M. Tahsin Budak: 1957 İskenderun doğumlu olan Budak, Arap milliyetindedir. Lise yıllarında tanıştığı devrimci düşüncelerini Almanya'ya işçi olarak gittiğinde de devam ettirir. Ülkeye dönüp burada mücadele etmek ister, fakat 21 Temmuz '95'te geçirdiği trafik kazası sonucu ölümsüzleşenler arasında yerini alır.

ŞEHİTLERİ ANLAMAK

Şehitlerimize biçtiğimiz misyonu ve onları değerli kılan şeyleri doğru anlarsak, o zaman gerçek değeri vermiş oluruz. Aksi takdirde mücadele yaşamaları bilinip kavranmadan yapılacak bir yüceltme onları fetişleştirmeye götürür ki, bu, ister bilinçli ister bilinçsiz olsun, şehitlik kavramının altını boşaltacaktır.

Her yoldaş şehitlerin mücadele yaşamalarını asgari oranda bilmelidir. Ancak o zaman şehitlerimizin mücadeleimizdeki gerçek rolleri kavranacaktır. Yoldaşlar arasında şu sözleri çokça duyarız: "... yoldaş çok yiğitmiş ve mütevaziymiş", "... yoldaş da çok birikimli ve militanmış", "... yoldaş gözü karaymış, halk da onu çok seviyormuş" vb. vb. Bu bakış açısı şehitleri örnek ahyormuş gibi görünse de eksiktir. Çünkü sadece belli oran-

da özellikler öne çıkarılarak fetişleştirilmeye götürür.

Şehitlerin belli olumlu özelliklerini bilmek önemlidir ama yeterli değildir. Bu bir sonuçtur. Her militan, şehit yoldaşlarının sınıf mücadelesinde, zor süreçlerde öne çıkan sorunları inançla ve coşkuyla, ama ille de partiyle aşma bilincini öğrenmesi gerekir.

Stalin yoldaş der ki; "**Hata yapmayan tek insan ölü insandır.**" Bu genel bakış açısı bize, şehitlerimizin de olumluluklarıyla birlikte çeşitli düzeylerde olumsuzluklarının olduğunu gösterir. Yani onlar da bir devrimciydi ve kaçınılmaz olarak hatalara, zaafılara düşmüşlerdi.

Peki ama bunca olumlu özellik nasıl

ortaya çıkmıştır? Bilgisizlik bilgiye, yetmezlikler yeterliliğe, kaygılar ve korkular fedakârlığın en yüksek aşaması olan kendini feda etme ruhuna nasıl dönüşmüştür?

Şehit yoldaşların yaşamlarında sadece dışında görünen düşmanla değil, aynı zamanda kendi içindeki düşmanla da bir savaşım içinde olduğunun ve proleter bakış açısını kazandığının bir göstergesidir. Kişinin kendi eksikliklerine karşı doğru yöntem ve amansız bir mücadeleye girmesinin ve başarmasının sonuçlarıdır olumluluklar. Şehitlerden öğrenilmesi gereken zorlu mücadelelere girme azimleridir. Bu azmi onlara kazandıran bilincin çabası yaşamlarında somutlaşır.

Yine içlerindeki düşmana vurma cesareti de öğrenilmesi gereken özellikleri arasındadır. Şehit yoldaşlara bakan her yoldaş, bunları duyumsamalıdır. Olumlulukların parti ve yoldaşlarla birlikte kendi mücadele yaşamının sonucu olduğu kavranmalıdır. Şehitlerin mücadelesini anlatmak, mücadelemizi anlatmaktır. Şehitler, olumlulukları ve olumsuzlukları ile parti tarihi ve onu yaratanlardır. Şehitler yeniyi yaratmanın çabasıdır; fedakâr, emekçi olmak ve kendini feda etmenin dalgalanan bayrağı olmak demektir. Şehitleri böyle kavramak, kendimize yöneldiğimiz her anda, her alanda partimizden ve şehitlerimizden güç alarak azim ve bilinçle görevlerimizi yerine getirmekle olacaktır.

(Dersim'den bir Partizan)

12 Haziran genel seçimlerinin ardından Hatip Dicle'nin ve diğer bağımsız milletvekillerine yönelik engellemelerin beraberinde gelen ve özellikle Türkiye Kürdistanı'nda ses getiren halk eylemleri sandık başına yürüyen iradenin bu kez sokaklara akarak kucaklara doldurduğu taşlarla kurduğu barikatların ta kendisidir. Özgür gelecek gazetesi olarak bağımsız milletvekilleri nezdinde Kürt ulusuna yönelik saldırılara ilişkin emekçi halkımızın görüşlerini aldık.

Bir halkın sevinci öfke olursa o halkın öfkesinde boğulursunuz!

BDP üyesi Davut Kılıç: Bu bir komplodur. AKP hükümetinin **siyasi bir komplosudur**. Hatip Dicle Kürt halkının iradesi ile seçilmiştir. Bu kararı sadece YSK'nın kararı olarak değerlendirmemek gerekir. YSK'nın tek başına bu kararı almadığını düşünüyorum. Biz Oya Eronat'ı seçmedik. Biz Hatip Dicle'yi seçtik. Oya Eronat'ın bugün Hatip Dicle'nin yerine geçirilmek istenmesi bizim, yani Kürtlerin oylarının çalınması demek. Bu alçaklık, hırsızlıktır. Bu komployu AKP hükümeti gerçekleştirmiştir ve bugün YSK'nın arkasına sığınmaktadır.

Bizim mücadelemiz demokrasi mücadelesidir. Hukuk yollarının bizlere kapatılmasını kınamak için alanlara çıktığımızda saldırıya uğruyoruz. Tüm bunların amacı Kürt halkını yıldırma. Anayasanın 76. Maddesini kaldırmayan, savunan bir parti veyahut hükümet demokrasi-den bahsedemez. Biz Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun adaylarını destekledik, oy verdik, onları meclise gönderdik. Onlara yönelik saldırı Kürt halkına yönelik saldırıdır. Bedeli ne olursa olsun, karşısında ne gelirse gelsin tüm bunlara karşı alanlarda olmaya devam edeceğiz.

BDP üyesi Sami Özgen: Hatip Dicle ve diğer Kürt milletvekillerinin hakkının engellenmesi halkın iradesine ambargo koymaktır. 80 bin oy alan bir kişiye yönelik bir engelleme, 80 bin kişiye yönelik bir engellemedir. AKP'nin amacı ise kendi saltanatını sürdürmektir. Saltanatlık sisteminin kaldırıldığı söylenir ama bu modern saltanattır.

Kürt ulusal mücadelesinin önünü tıkamak amaçlanıyor. Biz buna izin vermeyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun mücadelemizi sürdüreceğiz. Kürt halkının iradesini kırmaya yönelik her türlü oyun boşa çıkacak. Açılım dediler ama bizim açılımda gördüğümüz faşizmin gerçek yüzü. Yani açılım ile faşizmin yüzü daha bir görünür oluyor. Bu psikolojik bir saldırıdır. Halkın iradesi burada hiçe sayılıyor. Bu saldırı Hatip Dicle'nin şahsında Amed'e, Amed şahsında Kürt halkına, Kürt halkı şahsında da Kürt Özgürlük Hareketi'nedir.

Babür İrfanoğlu (Seyyar Satıcı): Bu tasvip edilecek bir durum değil. Seçimlerle faşizmin gerçek yüzü bir kez daha görüldü. Demokratik zeminde olması gerekenlerin, ülkemizde demokratik zeminde olmadığını, şu haliyle olamayacağını bir kez daha gördük. Bu ülkede hâkim

sınıflar süreci istediği gibi yönlendiriyor. Ben şaşılacak bir durum olduğunu düşünmüyorum. Ülkemizde hâkim sınıfları tanyanlar için hiç de yabancı olunmayacak bir tablo. Seçimlerle birlikte sözde demokrasiyi bir kere daha görmüş olduk sadece. Yasaklamaların ardından gerçekleşen saldırıları ise yükselen bir mücadeleye tahammülsüzlük olarak nitelendiriyorum. Hatip Dicle'yi bir ulusun seçtiğini anlamak lazım. Bu açıdan bu yasağın da Kürt ulusuna yönelik olduğunu düşünmek lazım.

Necmettin Arslan (Esnaf): Bu sadece Hatip Dicle'ye yönelik bir engel değildir. Bu engel Hatip Dicle şahsında Kürt halkına yönelik bir engeldir. Hatip Dicle bizim için önemli bir semboldür. Kürt halkı onu seçerek bu sembole değer verdiğini gösterdi ve iradesini ortaya koydu.

Bugün bu engellerle Kürt halkını hedef aldılar. Bir de basında bunu yumuşatmaya çalışıyorlar. Yok, işte yanlış aday yanlış kişi, bilinerek bu hata yapıldı. Ben bu kanıda değilim. Bu, kesinlikle doğru bir seçimdir ve Kürt halkı bu doğruluğu onayladı.

Hatip Dicle ve diğer tutuklu milletvekillerinin cezalarının olduğu söyleniyor. 80 bin oyla seçilen bir milletvekilinin cezasının olduğundan bahsedilemez. Bunu kabul etmek mümkün değildir. Zaten bunu kabul etmediğimiz için bu kadar saldırıya uğruyoruz. Müthiş derecede bir tahammülsüzlük var. Sivil itaatsizlik eyleminde bire bir şahit olduk. On polis burada bir genci linç etmek istedi. Kürtlere yönelik bu öfke az önce de söylediğim gibi bir tahammülsüzlüğün ta kendisidir. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkün.

Esnaf: Bu alınan kararlar, Türkiye'de demokrasinin varlığının olmadığını bir kez daha göz önüne sermiş oldu. Siyasal parti anlayışına ters düşen bir karardır. Çünkü parlamenter sistemde her inançtaki her düşünce-

den etnik yapıda bulunan olmalıdır. Ancak insanların fikirlerini temsil edebilecek bir yerde tam tersi yapılan bir karar alınmıştır. Bu, Türkiye'de tek devlet, tek millet anlayışını ortaya koyarak Türkiye'de faşizmin olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Fuat Başoğlu (Kuaför): Oyumu Bloğa verdim. Hatip Dicle'nin cezasının seçimlere birkaç gün kala onaylanması tam bir rezillik. Ben bunun bir provokasyon olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda Kürt meselesine ilişkin samimiyetsizliğin göstergesidir bu. AKP kozları elinde tutmaya, pazarlığı kendi lehine güçlendirmeye çalışıyor. Tutuklu bulunan diğer Kürt vekillerin tahliye edilmemesi de yine hukukla açıklanacak bir durum değil. Bu bir siyasi karardır, aynı zamanda da siyasi erozyondur. Diğer yandan CHP ve MHP'nin tutuklu vekillerinin tahliye edilmemesi gibi bir durum olsa da, bu sadece sözde tarafsızlık vb. adına yapılmaktadır diye düşünüyorum. Çünkü esas hedef Kürt vekillerdir. BDP'yi, Kürt Ulusal Hareketi'ni sıkıştırma amacı vardır. Bu, bir ben merkezci tutumdur aynı zamanda. Halkın iradesine müdahaledir, ancak halk onlar için birşey ifade etmemektedir. Ötekileştirmenin derinleşmesi anlamına gelen-gelecek olan bir süreç yaşanmaktadır. Çatışmalı ortamın tırmanması anlamına gelebilir bu. Ancak tüm bunlar bilinçli bir yönelimin ürünüdür. Emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin bölgesel politikalarından bağımsız değildir.

Yılmaz Gündoğdu (Emekli Sen üyesi): Düzen cephesi başından itibaren Kürtleri imha-inkâr politikalarıyla yok saymaya çalıştı. Kürt halkı, yürüttüğü mücadeleyle varlığını inkâr edilemez biçimde kabul ettirdi. BDP onca saldırılara rağmen, seçimlerde oylarını artırdı. Hem bu son seçimlerde hem de daha önceki

yerel seçimlerde ve referandumda da yaşanan durum (vekillerin engellenmesi vb.) hem bunun hazımsızlığıdır hem de Kürt halkının sabrının sınanmasıdır. Ancak Kürt halkı, önderlerine saldırıldıkça, saflarını ve birliğini daha da sıklaştırmaktadır. Hem önceki seçimler hem de bu son seçimler bunu çok net gösterdi. Egemenler, Kürt vekillerin meclise gelmemesini, yemin etmemesini, halkın iradesini meclise taşımama olarak sunma çabasıydılar. Ancak gerçekte halkın iradesini yok sayanlar kendileridir. Kürt vekillerin (tutuklu olanların) meclise gelmesini engelleyerek, halkın iradesini yok sayıyorlar. CHP ve MHP'nin tutuklu vekillerinin de serbest bırakılmaması gibi bir durum olsa da, bu daha ziyade Kürt vekillere dönük uygulamayı perdelemek içindir. Ancak bu politikalar sürdürüldüğü sürece, Kürtler taleplerini haykırmaya, vekillerine, önderlerine sahip çıkmaya devam edecekler. Bunda da son derece meşru ve haklılar.

Ali Koloş (Emekli): Kürt vekillerin engellenmesine ilişkin gelişmeler, devlet tarafından hazırlanmış, dizayn edilmiş bir saldırıdır. Kürt meselesini sistem içi çözüme zorlama gibi bir hedef de var. Koz olarak kullanılmaya çalışıyorlar. Bu arada MHP ve CHP milletvekillerinin bırakılmaması da var ama, bu sadece tarafsızlık görüntüsü vermek, denge sağlamak vb. amaçlıdır. AKP bunu çok fazla sürdüremez diye düşünüyorum. Bu arada muhaliflerini (buna CHP ve MHP'de dahil) kendi çizgisine çekmeye çalışacaklardır.

Abbas Yalçın: Kendi düzenlerini devam ettirmek için vekillerin haklarını gasp ettiler. Sonuçta bu vekiller diğerlerine oranla 2 kat daha fazla oy aldılar. Onların yüzüzlüğüne diyecek bir şey yok. İnsan olan o konuda durmaz. Tutuklu vekillerin meclise girmelerini, tutukluluk süresinin bitmesini istiyorum. Sonuçta YSK hükümetin istediklerini yapıyor ve düzen bu şekilde devam ediyor.

Ayşen: Hatip Dicle'nin ve diğer Kürt vekillerinin vekilliklerinin engellenmesini doğru bulmuyorum ayrıca bunu protesto edenlere yönelik polis cop ve biber gazlarıyla müdahale etmesini kınyorum. Sonuçta bundan önce jandarma devletiydi. Şu anda ise polis devleti oldu, fark eden hiçbir şey olmayacak. Ezilenler yine işçiler, köylülerdir. Ve ezilenler de ezildiklerinin farkında değil ve işçi haklarının farkında değildir.

Hatip Dicle Rûmetame ye!

kurumlar adına basın açıklamasını okuyan 78'liler Girişimi Yürütme Kurulu üyesi **Yunus Bircan** "Halkımız, devrimci dayanışmanın ortaya çıkardığı yaratıcı enerjiyle, kendi meşru alternatifini yaratmasını da bilir, yaşatmasını da" dedi.

* İstanbul milletvekilleri Sebahat Tuncel, Sırrı Süreyya Önder, Levent Tüzel ve Mersin milletvekili Ertuğrul Kürkçü'nün katıldığı eylemde Şişli Camii önünde bir araya gelen binlerce kişi "**Hatip Dicle onurumuzdur**", "Dicle'siz meclisi başınıza yıkarız", "**YSK şaşırma, bizi dağa taşırma**", "Hırsız AKP, işbirlikçi YSK" sloganları ile Taksim'e yürümek istedi. Ama yüzlerce kolluk kuvveti ile kitlenin etrafını saran İstanbul "emniyeti", yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine ses aracını kullanarak açıklama yapacağını açıklayan milletvekilleri, ses aracına yöneldi. Bu sırada kitleye gaz bombaları ve tazyikli su ile saldıran polis 30'u aşkın kişiyi gözaltına aldı.

Kitle ara sokaklara dağılıp, çatışmalar başlarken; vekiller Şişli Meydanı'nda açıklama yapmak için bir araya geldiler. Ancak bu sırada da vekiller ve çevrelerindeki yaklaşık 15 kişilik grup, polis tarafından çembere alındı. Çıkan arbedenin ardından vekillere ve gruba gazla saldırıldı.

Saldırıların ardından toparlanan yüze yakın kişi polis tarafından engellenmek istenmesine rağmen "Baskılar bizi yıldıramaz", "Savaşa savaşa kazanaçağız" sloganları eşliğinde Taksim'e yürüyüşe geçti. Yol boyunca kitlenin önü defalarca polis barikatıyla kesilmeye çalışıldı. Taksim'e varmadan Elmadağ mevkiinde de kitlenin önü kesildi. Milletvekilleri burada bir açıklama yaparak saldırıyı protesto ettiler. Açıklamaların ardından dağılmaya başlayan kitleye yine gaz bombası ve tazyikli su ile saldırıldı. Partizan'ın da destek verdiği eylemde çatışmalar yaklaşık 2 saat sürdü.

Eyleme yapılan saldırı, **27 Haziran** günü BDP İstanbul İl Binası'nda gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile protesto edildi. Toplantıya İstanbul milletvekilleri Sebahat Tuncel,

Levent Tüzel katılırken, Sırrı Süreyya Önder ise rahatsızlığı nedeniyle katılmadı. BDP yöneticileri ve Blok içerisinde yer alan kurum temsilcilerinin yanı sıra eylemde yaralananlar da toplantıya katılarak saldırıda yaşananları anlattı.

Ankara

Emek ve demokrasi güçleri YSK'nın Dicle için verdiği kararı protesto etmek amacıyla 23 Haziran günü YSK önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Aralarında Partizan'ın da bulunduğu çok sayıda kurumun destek verdiği açıklamada; Hatip Dicle'nin halkın vekili olduğu, YSK'nın hukuki değil siyasi bir karar verdiği, hedefin yükselen Kürt ulusal hareketi ve Emek, Demokrasi ve Özgürlük Cephesi olduğu vurgulandı.

Dersim

Belediye Yer altı Çarşısı üzerinde bir araya gelen ve buradan da sloganlarla Seyit Rıza Parkı'na kadar yürüyen kitle Seyit Rıza Heykeli önünde tepkilerini dile getirdi.

Basın açıklamasında konuşan BDP İl Başkanı **Suat Demir**; Blok adaylarının Meclis'e gitmeme kararını desteklediklerini söyleyerek karar düzeltilinceye kadar alanlarda olacaklarını ifade etti. Açıklamanın ardından kararı protesto amacıyla beş dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme **Partizan**, **ESP**, **DHF** ve Halk Cephesi de destek verdi.

Bursa

Bursa'da da 2 ayrı eylemle saldırılar protesto edildi. İlk eylem Hatip Dicle'nin YSK tarafından vekilliğinin düşürülmesiyle **22 Haziran** günü BDP Bursa İl Binası önünde yapılan basın açıklaması ve oturma eylemi oldu. Açıklamada Bursa BDP il eş başkanı **Ayla Yıldırım** "*Durum bizler için sadece bir milletvekilinin düşürülmesi değil, demokrasiye darbe vurulmuş olması, demokratik çözüm için tüm çabalara savaş ilan edilmesi sorunudur. Buna boyun eğen, bu duruma hayır diyemeyen meclis meşruluğunu yitirmekle karşı karşıya kalır*" dedi. Açıklamanın ardından yapılan oturma eylemi, slogan alkış ve zılgıtlarla

sonlandırıldı. Eyleme Blok bileşenleri ve **Partizan**, **BDSP** ve **İHD** destek verdi.

İkinci eylem **29 Haziran** günü **Blok Bileşenleri**, **Partizan**, **ÖDP** ve **ESP** tarafından örgütlendi. Fomara Meydanı'nda toplanarak buradan AKP il binasına yüründü. Burada kurumlar adına ortak açıklamayı yapan EMEP İl Başkanı; "*Başta Sayın Dicle olmak üzere tüm vekillerimizin hak ettiği vekillikleri iade edilene kadar direneceğiz*" dedi. Açıklamanın ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme **DHF** ve **BDSP** de destek verdi.

Mersin

Mersin'de Kürt halkı sokağa döktü. Siteler, Demirtaş, Şahintepesi gibi yurtsever mahallelerde gerçekleştirilen protestolara polisin saldırısıyla çatışmalar yaşandı. Eylemlerde kitle üzerine polisin yoğun bir şekilde gaz bombası attığı da gözlemlendi. BDP de olayı kamuoyuna duyurmak için bir basın açıklaması düzenledi. BDP önünden Taş Bina'ya yüründü. Taş Bina önünde BDP il başkanı **Cihan Yılmaz** kitle adına açıklama yaptı. Yılmaz seçilmiş bir milletvekili olan Dicle'nin vekilliğinin YSK tarafından iptal edilmesini, halkın iradesine ve vicdanına yapılmış bir saldırı olarak gördüklerini ve bu durumun kabul edilebilir olmadığını söyledi.

İzmir

Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun çağrısıyla Eski Sümerbank önünde bir araya gelen devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlar YSK'nın kararını protesto etti. "**Hatip Dicle vekilimizdir, meclisteki temsilcimizdir**" pankartının açıldığı eylemde okunan basın metninde "egemenlerin YSK nezdinde Kürt ulusunun iradesine müdahale ettiğini ancak bu müdahalenin karşılıksız kalmayacağı" belirtilerek, sonuna kadar mücadele çağrısı yapıldı. Yapılan basın açıklamasına **Partizan**'ın yanı sıra birçok devrimci, demokratik kurum destek verdi.

Dicle'nin milletvekilliğinin siyasi bir kararla düşürülmesinin ardından bu karara tepki anında sokakta karşılık buldu. T. Kürdistanı'nda aralıksız sokak çatışmaları sürerken, batı illerinde de eylemler/çatışmalar gözle görülür şekilde artmıştır. Devletin kolluk güçlerinin azgınca saldırması ve tamamen provokatif davranışları tahammülsüzlük boyutlarını açıkça gösteriyor. Cizre'de polislerin bir yandan gaz bombalarıyla bir yandan da Türk bayrağı açarak giriştiği bu çıkmaz, Kürt halkının da PKK flamalarıyla, taşlarla karşılık vermesiyle daha da keskinleşiyor. İstanbul'daki eylem alanının nefes alınmayacak, göz gözü görmeyecek şekilde ablukaya alması çaresizliğin göstergesidir. Öyle bir çaresizlik ki, T. Kürdistanı'ndaki eyleme katılan gençlerin bisikletlerinin dahi zırhlı araçların altına bizzat elleriyle koyup ezecek kadar aymazlığa düşmüşlerdir.

YSK kararının protesto edilmediği tek bir gün bile olmadığından, sistem, şimdi çözüm arayışı içindedir. Halkın iradesini yok sayan bu zihniyet, büyük bir karşı duruşla zedelenmekte ve her geçen gün direnen saflar daha da güçlenmektedir. Her güne onlarca eylem sığdıran kitleler hem kararın geri çekilmesine hem de hakların ancak bu şekilde alınacağına dair güçlü izler bırakıyor.

Amed

Amed'de Hatip Dicle'nin seçim yeri olan Kayapınar BDP ilçe teşkilatı önüne diğer ilçe örgütlerinin önünden yürüyüşler yapıldı. Biz de **Partizan** ve **DDSB** olarak halkın vekili olan Dicle'yi ve mücadelesini sahiplenmek için Bağlar ilçe örgütünden başlayan yürüyüşe pankartımız ve flamalarımız ile katıldık. "**Hatip Dicle rûmetame ye**", "**Bijî biratîya gêlan**", "**Hatip Dicle onurumuzdur**" sloganları attığımız eylemde, birlikte mücadeleye vurgu yaptığımız pankartımız uzun uzun alkışlar aldı.

İstanbul

* Galatasaray Lisesi önünde 35 kurumun örgütlediği basın açıklamasında

AZADIYA XUYA BÛÛ

Diyor ki Şükrü Erbaş;
"Yoksulluğun bilgeliği gözleri.
Hayat hemen orada önlerinde.
Hayır. Gözleri dedelerinden ke-
derli dedelerinden ihtiyar. Okul,
ev, sokak. Aynı uzaklık. Bize bakı-
yorlar."

Erbaş'ın tanımladığı o bakışlar Amed'in ergenlik çağındaki genç delikanlılarına ait. Yaşamın, Kürt kimliğini taşımanın ağırlığını çook küçük yaşta öğrenmenin verdiği bilgeliğin bakışları onlar. Ve de yakalarından hiç düşmeyen illetin, yoksulluğun yorgunluğu var **qırıq** ça duruşlarında, üstlerine sinmiş. Onlar Amed'in çocukları... Onlar direnişin koynunda büyümeyi ve yürümeyi öğrendiler.

Erbaş'a bu satırları yazdıran bir fotoğraf karesi. 4 genç, muhtemelen bir okulun bahçesinde "Beton Mıç"nin heykelinin gölgesinde sessizliği dinliyorken çekilen bir fotoğraf. Amed merkezli çalışmalar yürüten **Sarmaşık Yoksullukla Mücadele ve Sürdürülebilir Kalkınma Derneği**'nin, **Hüsamettin Bahçe** tarafından Amed sokaklarında çekilen fotoğraflardan oluşan **Mazxana** fotoğraf sergisinden bir kare... Yoksulluk temalı bu fotoğraf sergisi, geçtiğimiz günlerde İstanbul Galatasaray'da, Cezayir Toplantı Salonu'nda 22

Haziran-17 Temmuz tarihleri arasında sergilendi.

Ancak bu sergi sadece Bahçe'nin sokak sokak gezerek yakaladığı anları sonsuzlaştırma işi, yani fotoğraf sanatçılığıyla ortaya çıkmış bir şey değil. Onlarca şair, yazar, siyasetçi, aydının emek damlalarıyla süslenen sergide, her resme bir emek damlası düşmüş. Yaşar Kemal, Murathan Mungan, Osman Baydemir, Ahmet Türk, Aysel Tuğluk, Vedat Türkali, Mıgırdiç Margosyan, Lâl Laleş, Gültan Kışanak, Selahattin Demirtaş, Raket Dink ve daha onlarcasının kalemlerinden dökülen kelimelerle tasvir edilmiş fotoğraf kareleri...

Kimi sokakta oturan kadınların sessizliğinde dayanışmayı anlatmış, kimi yaşlı bir **xaltenin** sinirli bakışlarını hayra yormamış, kimi görmezden gelinen yoksulluğun can alıcılığını görmüş çöp toplayan çocukların utangaç bakışlarında, kimi direnmenin Amed sokaklarının vazgeçilmezi olduğuna bir kez daha karar vermiş bu fotoğraf kareleri ile...

Bahçe'nin ışığı, en önemli ayrıntı olarak ve vermek istediği mesajı göre kullandığı fotoğraflardaki karakterlerin en önemli özelliği belki de **sıradanlılığı**ydı. Ama bu sıradanlığın her anı gerek Bah-

çe'nin kareye yansıyan bakış açısıyla gerekse de yapılan ve Ermenice, Kürtçe, Türkçe, İngilizce'ye çevrilen yorumlarla oldukça politik bir hava katıyor fotoğrafa.

Gündelik yaşamın, sıradan insanların, anlık bakışların adeta bir şiire dönüştüğü, anın sonsuzlaştığı bu fotoğrafların her birine dakikalara bakabilirsiniz. O fotoğraflarda; yanından hızla geçtiğimiz çöp toplayan çocukların utangaç ve bir o kadar asi bakışlarına takılabilir yüreğiniz ve tökezleyebilirsiniz. Yoksulluğun pençesinde bir kız çocuğu ile birlikte pencerenizin pervazına yaslanıp, yoksul kentin sokaklarında uçabilirsiniz belki. Bir Kürt ananın öfkeli bakışlarında duraksayıp, **dapirin**izin ya da **xalten**izin yaramazlık yaptığımızda size nasıl baktığını hatırlayabilir; banyo yapan afacan bir çocuğun kepçe kulaklarından akan su ile leğende yıkadığınız çocukluğunuza dönebilirsiniz hatta...

Yoksulluk, her yerde yoksulluktur. Evet, bu doğru... Ancak **Mazxana** sergisini gezerken yoksulluğun üzerine serilen ve yoksulluğu katmerleştiren bir kara örtü daha görüyorsunuz. O örtü de yok sayılan, zulüm reva görülen **Kürt realitesi!** Fotoğrafları bu kadar etkileyici ve gerçekçi kılan da fotoğrafların bu yönü...

"Azadi xuya bûû!"

"Evet, yoksulluğun yüceltilecek, sevilecek bir tarafı yoktur, yaşayan bilir kahraman ama birbirine tutunarak yaşayanların ve bölüşenlerin yüceltilecek tarafı yoktur.

Sözü, müziği, ağrısı, sızısı, heves ötesi sevinçleri... Buralarda "ayakkabımın yeniliği" hala bir mutluluk sebebidir mesela...

Sur'unu, Bağlar'ını, şehrin içinden ses etmeden geçen Dicle'sini, Gazi Köşk'ünü, gençlerin köprüsü, Ofis'ini; yıllarca barikatlarla kapatılmış yollarını, ablukalarla susturulmuş sesini; panzer izlerinin durduğu caddelerini; sokağa

Çetin sabah uyandı ve her sabah yaptığı gibi sokağa bakan camdan dışarıyı kontrol etti. Sokak her zaman olduğu gibi yine sakin ve tenhaydı sorun olmadığını düşünerek kapıyı usulca açtı ve dışarı çıktı. Hemen yan sokağa daha sonra başka bir sokağa saptı ve başka bir sokağa sapsak üzereydi ki arkadan gelen birisi "beyefendi bir dakika bakar mısınız?" dedi. Çetin duymazlıktan geldi ancak ikinci kez uyarıldı "sakın kıpırdama ve ellerini havaya kaldır." Sağdan soldan başkaları da gelmeye başladı ve hepisi de silahlarını Çetin'e doğrultmuşlardı.

Çetin durumun vahametini; dün yaşadığı olayların tesadüf olmadığını anladı. Ve yoldaşlarının önerilerine uymadığı için hayıflanmaya başladı. Çetin bu düşünceler içindeyken polislerde zafer kazanmış komutan edasıyla kasınıyor,

ağzları kulaklarına varmış bir şekilde böbürleniyordu. Neden böbürlenmesin ki? "Azılı bir teröristi" yakalamıştı hem de hiç kayıp vermeden.

Çetin'in günlerce sürecek olan işkenceye karşı vereceği mücadele böyle başlamıştı. Tırnakları çekildi, elektriğe verildi, askıya alındı, hayaları büküldü, taziyikli su sıkıldı, dayak yedi... Ancak Çetin direnecek ve düşmanı yenecekti.

İşkenceciler günler sonra yıldınlığa düşmüş ve bu yiğit devrimciyi konuşuramayacağını anlamıştı. Öyle ki Çetin'in konuşmasını, sırları vermesini unutmuş onun bağırmasını, inlemesini, sinirlenip kendilerine küfredmesini isterler. Ancak çabaları nafiledir.

Çetin faşizmin saldırılarına boyun eğmemiş ve işkenceden alını ak çıkmış ve tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne

gönderilmiştir. Bu defa da işkencecilerin vereceği bir sınav vardır. Vicdana karşı, insanlık onuruna karşı verilecek bir sınav...

Cafer Demir insanlığa karşı işlenen suçların en onursuzu olan işkenceyi Kan Lekesi adlı kitabında anlatıyor. İşkencecilerin ve bu onursuzluğa maruz kalan bir devrimcinin Çetin'in ruh halini anlatıyor. Kitap okuruna; Hasan Hakkı Erdoğan'ın Gulasor adlı şiirinin şu dizelerini hatırlatıyor.

Bilmem, biliyor musun?

Düşman zindanda yenilmez diye düşünme hiç,

Hatırla İbrahim'i,

Mehmet Zeki'yi,

Orhan'ı!

Daha kurumadı Cihan'ımızın kanı

Haykır sancağımızdaki kızıl şiarı!

çıkma yasağının kanıksandığı; kepenk indirmenin yoksullaştırdığı ama yoksunlaştırmadığı bu soylu şehir..."

Amed'i anlatan bu satırlar Sırrı Süreyya Önder'e ait. O da bu serginin açılış metni olarak serginin girişine asılmış halde. Bu satırları yazdıran Amed'in en güzel yanı, çocukları... Keza serginin her parçasında onlar var. Kimisinin kepçe kulaklarından akıyor köpüklü su, kiminin **qırıq** havası, kiminin öfkeli bakışları kiminin haylaz...

Özellikle karelerden bir tanesi oldukça etkileyici... Bir tepenin başında ve bir kabristan üstünde 6-7 çocuk, tıpkı masallardaki büyük tufanın ardından gemisinde taşıdığı canlıları yaşanabilir bir dünyaya taşımaya çalışan Nuh edasındalar. Amed'i seyrediyorlar. Dar sokaklarından uzanıp, yeni inşa edilen binaların gölgesine kadar tüm dünyayı karşlarına almış gibiler.

Mavi önlükleri, beyaz yakalıkları ve "Süperman" figürlü çantaları ile yoksulluğun ve direnişin duruşunu yüklenmişler adeta. Fotoğrafi Kürtçe yorumlayan isim Miran Janbar. Diyor ki Janbar:

"Keştiya Nûh im di deryaya demê de. Barê min mişt hêvî û xeyalên bêtixûb. Ji tofana bêpariyê direvînim zarokên rojê. Ji roja ku av di tenûrên dayîkan de der bûye, wer siwarê koçberiyê ye agirê jîyanê. Bajar bi bajar digêrînim berxwedanan. Her bajar, wekî çiyayekî Keştiya Nuh ew bi cî hiştî, dimîne li huzna me ya fedîkar. Lê dê rojekê rawestim li tenîştê bextewariyekê, dizanim. Dê rojekê xuya bibebaskên mizgîniyê, din ava nikilan de peyva azadiyê wê xweş xuya bike û wê dengê olan bide li her derê cîhanê: 'AZADÎ XUYA BÛÛ!' "

Belki de "Azadi xuya bû!" demiyorlardı da; biz, onlara bu gözle baktığımızdan sanki Miran Janbar'ın dediğinden diyorlarmış gibi geliyordur bize.

Açıktan olmasa bile,
İçten içe:
"Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savası!" (İzmir'den bir YDG'li)

Üç gerilla için "Ölümsüzlüğünüz onurumuz kavganız kavgamızdır!"

27 Haziran günü Ovacık'ın Burnak köyünde hain bir pusu sonucu 3 gerilla savaşarak şehit düştü. Ölümsüzlük bir kez daha tescillenerek ölümsüzlüklerinin onuru ardıllarına taşındı.

MKP gerillaları sonsuzluğa uğurlandı

Dersim: 27 Haziran günü Ovacık'ın Burnak Köyü'nde düştükleri pusu sonucu yaşamını yitiren MKP/HKO gerillaları **Ozan Derman**, **İsmail Perktaş** ve **Abidin Demir** Dersim'de sonsuzluğa uğurlandı.

28 Haziran günü Malatya Adli Tıp Kurumu'na gönderilen cenazeler 29 Haziran'da Dersim Merkez'den güçlü bir katılımı ile birlikte teslim alındı. Daha sonra cenazeler Merkez Cemevi'ne getirildi. Burada sloganlarla ve marşlarla karşılandı.

30 Haziran günü Merkez Cemevi'nde, şehit düşen gerillalar için anma etkinliği düzenlenip, defnedilmek üzere köylere götürüldü.

Abidin Demir'in cenazesi Dersim

Merkez'den Mazgirt'in Güneşdere Köyü'ne kadar konvoy halinde uğurlandı. Mezar başında yapılan anmada **YDAB** ve **PŞTA** adına konuşmalar yapıldı. Demir, marşlar ve coşkulu sloganlar ile son yolculuğuna uğurlandı. **İsmail Perktaş** ve **Ozan Derman**'in cenazeleri ise Dersim Merkez'den konvoy halinde Ovacık'a götürüldü. Mezar başında YDAB ve PŞTA adına konuşmalar yapıldı, şehitler son yolculuğuna uğurlandı.

Gazi Mahallesi'nde anma

İstanbul: İsmail Perktaş, Ozan Derman ve **Abidin Demir** Gazi Mahallesi'nde yapılan kitlesel bir yürüyüş ile anıldı. Yeni Demokrasi Aileleri Birliği tarafından gerçekleştirilen eyleme **Halk Cephesi**, **Alınteri**, **Partizan**, **BDP** ve çeşitli devrimci, demokratik örgütler de destek verdi. 3 MKP militanın fotoğrafının bulunduğu "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" yazılı pankart açılırken ayrıca Partizan kitlesi de 30 Haziran gecesi Çemişgezek'te şehit

düşen **TİKKO** gerillası **Yurdal Yıldırım** ve **HPG** gerillası **Mazlum Erenci**'nin fotoğraflarını taşıdı.

Yürüyüş sırasında TKP/ML ve MKP militanları ayrı ayrı eylemler gerçekleştirdi. TKP/ML militanları "**TİKKO gerillaları ölümsüzdür**", "**Beşler yaşıyor TİKKO savaşıyor**", "**HPG şehitleri ölümsüzdür**" vb. yazılımlar yaparken "**Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordusu TİKKO TMLGB**", "**Halk ordusu TİKKO katillerin peşinde**" vb. sloganlar ile yürüyüş gerçekleştirdi.

MKP militanları ise yazılımlar yaparak yol üzerindeki çöp yığınlarını ateşe verdi. Yol üzerine yazılama yapan militanlar eylemlerini pankart asarak

sonlandırdılar.

Yürüyüşün ardından burada YDAB adına bir açıklama gerçekleştirildi. Açıklamada Ovacık'ta ölümsüzleşen gerillaların düşman cephesine daima korku salacağı vurgusu yapıldı.

Anmanın bitimiyle birlikte MKP militanları tarafından korsan gösteri gerçekleştirildi. Yol üzerine barikat kuran militanlar sloganlar atarak barikatları ateşe verdi ve polis barikatına doğru yürüyüşe geçti. Gerçekleşen eyleme TKP/ML ve PKK militanları da katıldı. Polis ise gazlı su ve gaz bombaları ile saldırıya geçti. Polisin hazırlıksız yakalandığı eylem polisin geri çekilmesi ile son buldu. Eylemin ardından iki kişi gözaltına alındı.

Doktor Ziya Gündoğdu yaşamını yitirdi

Sevgili yoldaşımız, Okmeydanı Gündoğdu Polikliniğinin sahibi **Doktor Ziya Gündoğdu**, yakalandığı kanser hastalığına **21 Haziran 2011** tarihinde yenik düştü.

Aynı zamanda Proletarya Partisi şehitlerinden **Niyazi**

Gündoğdu'nun amcasının oğlu olan Ziya Gündoğdu, özellikle yaşamını sürdürdüğü Okmeydanı'nda, halkın yoğun sevgisini kazanmayı başarmıştı. Halk için sağlık anlayışıyla hareket eden Gündoğdu, sağlık hakkından yararlanmanın günden güne zorlaştırıldığı ülkemizde; ihtiyacı olan herkese bu hizmetin ulaştırılmasında büyük çaba harcadı.

1977 yılında Okmeydanı'nın tümü gecekondu mahallelerinden oluşuyordu. Birçok emekçi mahallede olduğu gibi burada da devrimci mücadeleye halkın katılımı yoğundu. O dönem demokratik mücadelede önemli bir mevzi haline gelen OK-DER'in başkanlığını da Niyazi Gündoğdu yürütüyordu. Halkın yaşadığı birçok sorunda devrimciler sorumluluk üstleniyordu. Sağlık sorunları da bunların başındaydı.

Emekçi mahallelerde halk, son sınıra gelmeden doktora gidemez. Bu yüzden de buralarda açılan ve halkın sağlık hakkını ön planda tutan muayenehaneler çok önemli bir yere sahiptir. Gündoğdu Muayenehanesi de buralardan biriydi. Birçok mahallede bulunan özel muayenehanelerden farkı tüm hastalara aynı mesafede yaklaşması ve hekimlik görevini en insanlı yanılla yapmasıydı.

Ziya Gündoğdu, yıllar sonra muaye-

nehanesini büyüterek Gündoğdu Polikliniği'ne çevirdiğinde Okmeydanı'ndaki tüm mahalleler çok sevindi. Çünkü artık tek bir bölümde değil diğer bölümlerde de hizmet verilecekti. Diğer polikliniklerde demokratik eylemlerde devletin kolluk güçleri tarafından darp edilip hastanelere giden

insanlar için önce tutanak tutulup polise haber verilirken Gündoğdu Poliklinikte bu tip eylemlerden gelen hastaların sorgu suali yapılmadan tedavisi yapılıyordu. Bu şekilde muhalif yanını da hiç gizlemeden hekimlik sorumluluğunu yerine getiriyordu Ziya Gündoğdu. Hatta bunların içinde öğrenci olan ya da maddi sıkıntıları olan insanların tedavisini ücretsiz yapıyordu.

Ziya Gündoğdu'nun cenazesi ailesi, dostları, yoldaşları ve mahalle halkının yoğun katılımıyla öncelikle Okmeydanı Cemevi'ne getirildi. Cenazeye bizler de Partizan imzalı çelengimizle katıldık. Burada verilen yemeğin ardından cenaze Dudullu İhlamurkuyu Mezarlığı'na götürüldü. Mezar başında yapılan anma töreninde ailesi adına Fevzi Gündoğdu bir konuşma yaptı. "Ziya Hoca, hem tüm ailemizin hem de Gündoğdu ailesinin ilk göz ağrısıdır. İlk doktorumuzdur. Onun bize ve dostlarına yaptıklarını asla unutmayacağız" diyen Fevzi Gündoğdu konuşmasını "**Gündoğdular her zaman yeni günler doğması için çalışacaktır**" sözleriyle bitirdi.

Ziya Gündoğdu'nun ailesi ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

(Okmeydanı Partizan okurları)

Dr. Ziya'yı güneşe uğurlarken...

"Haziranda ölmek zor" diyordu şair Hasan Hüseyin Korkmazgil. Evet öyle üstat. Senenin en uzun gününde bir haziran akşamında Okmeydanı'nın tanınmış şahsiyetlerinden Dr. Ziya Gündoğdu'yu ölümsüzlüğe uğurlarken zihnimde bu dizeleler dolaşıyordu.

Hem akrabalık hem de yol arkadaşlığı olunca mezarının başında kısa ama duygusal bir konuşma yapmak bana kısmet oldu. Orada da kısaca anlattığım gibi Ziya bizim ailenin ilk doktoruydu. Yalnızca bizim ailenin değil hem köyümüzün hem de bildiğim kadarıyla Okmeydanı'nın ilk doktoru, ilk göz ağrısıydı. Yetmişli yılların sonunda Okmeydanı ve çevresinde Ziya'yı tanımayan, onun sağlık hizmetlerinden faydalanmayan pek kimse kalmamıştı. Bu haliyle Ziya Okmeydanı'nın bir simgesi, değişmez simasıydı. Adeta Okmeydanı'nın bir parçası olmuştu. Son nefesine kadar da öyle kaldı. Cenaze töreni Okmeydanı Cemevi'nde akrabalarının, komşularının ve dostlarının katılımıyla kalabalık bir kitle tarafından yapıldı. Ebevyenlerinin mezarlarının bulunduğu İhlamurkuyu Mezarlığı'na defnedildi.

Ziya bizim yalnızca ilk doktorumuz değil; devrimci ışığı aldığımız ilk kişiydi. Ziya; 68 gençliğinin öğrencisi, biz 78 kuşağının abisi oldu. Daha ortaokul ve lise yıllarımda Sivas'a geldiğinde merakla üniversite gençliğinin mücadelesini sorardık. O da bildiği kadarıyla anlatır, dönemin gençlik marşlarını heyecanla okurdu. "GÜNDOĞDU" marşını bilirdim ama ilk defa o zaman anlamını daha iyi kavramış ve sevmiştim. Soyadımızdan dolayı da gururlanmıştım. Ziya gençlik olaylarına ilgisiz de değildi ama pek katılmazdı. Ailesine karşı olan sorumluluğu daha ağır basardı. Yoksul bir köylü çocuğuydu. Ailesinin ne zor şartlar ve imkansızlıklarla onu okuttu-

ğunu görüyordu. Vefalı ve kadirbilir bir gençti. Okuyup doktor olmayı çok istiyordu. Ailesinin kendisini doktor görmek istediğini de çok iyi biliyordu. Nihayet yanlış hatırlamıyorsam 1975/76 döneminde mezun oldu. İlk doktorluk denemelerini OKDER'de yaptı. Bu denemede OKDER kitlesel bir dernek; Ziya ise gerçek bir halk doktoru olmanın tadına vardı. Ne kadar ilginç ki ikisinin de ömrü kısa oldu. İnsanlara şifa dağıtan Dr. Ziya gün geldi kendisine çare bulamadı.

Ziya iyi bir halk hekimiydi. Çok okur, tıbbi gelişmeleri yakından takip ederdi. Hastalarını dikkatle dinler ve muayene ederdi. Teşhis ve tedavisinde isabetliydi. Yetersiz kaldığı yerlerde de doğru yönlendirirdi. Duruma göre kimisinde muayene ücreti almaz, kimisinin ilacını temin eder bazen de ceplerine harçlık koyar gönderirdi. Özel hastaneler filan da vardı ama doktor yine de "Doktor"du. Ziya doktorluğunun ötesinde de güzel bir insandı. İyi dostları, değerli arkadaşları vardı. Bu nedenle 21 Haziran'da Cemevi'nde PARTİZAN çiçeğini görünce doğrusu duygulandım. Dostluk da her zaman "dostluk"tur. Dostlarının bu yolculukta Doktorun yanında olmalarını saygıyla karşıladım.

Doktor; sen de bilirsin ki hem inancımızda hem de siyasal düşüncemizde ölmek diye bir kavram yok. Sen de diğerleri gibi güneşe gömülenlerdensin. Seni değerli dostların abim Niyazi Gündoğdu ve Süleyman Cihan'ın yanına uğurlarken onlara ne kadar çok sevdiğimizi ve özlediğimizi anlat. Ateşin çocukları kırmızı güllün tarihini yazdığında Dr Ziya adı unutulmayacak. Sizi unutmuyacağız. Anılarınız yolunuzu aydınlatsın...

(Fevzi Gündoğdu)

Mazlumlaşan Munzur'da Muharrem'imizi ölümsüzlüğe uğurladık

TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım (Muharrem) ve HPG gerillası Mazlum Erenci (Yılmaz Pıllıng) 29 Haziran günü Dersim Çemişgezek'te düşman ordusuyla çatışmaya girdiler. Çatışmada Yıldırım şehit düşerken, yaralanan Erenci düşmanın eline sağ olarak geçmemek için bombayı kendisi üzerinde patlatarak ölümsüzleşti.

Ey Dersim,

Senin ne güzeldir baharın, yazın... Eridiğinde bereketli karları, direnç çiçekleri tek tek çıkar yeryüzüne, atar üzerindeki kış yorgunluğunu. Yaşam canlanır Munzur'un doruklarında... Ama Dersim, senin baharın ve yazın aynı zamanda kanlıdır, çünkü cellat bekler pusuda!

Bekler ki açmasın direnç çiçekleri ve yarattığı karanlık dünyaya ışık ve umut taşımasınlar diye... Oysa o da bilir ki dağlardan kopardığı her direnç çiçeği, toprağında yeni direnç çiçeklerine gebe ka-

lır. Bu yüzdendir korkusu senden. Bu yüzden eksiltmez ölüm makinelerini dağlarından, bu yüzden rahat vermez yaylarından, bu yüzden yakar ormanlarını, bu yüzden suyuna sahip çıkmaya çalışır.

Duyduk ki 2 direnç çiçeği, 2 gerilla daha koynunda ölümsüzlüğe yatmışlar. Cellat, onları öldü zannetmiş, ama onlar senin ölümsüzlük sırrını çözüp, yerleşmişler oraya. Zaten nasıl ölmüş olabilirler ki! Yurdal'ı, Muharrem'i düşün: Sana sevdalanmış ve her bir taşını, her bir kayayı ezberlemiş, Karadeniz'i dolaşp

sana kavuşmuş Muharrem'i. Halk uğruna mücadele etmeyi seçen ve bu yüzden Avrupa'ya, "demokrasi beşiğini" bırakıp sana koşan ve senin kollarında yetişen Muharrem'i... Senelerce düşmana korku salan kurşunların sahibi Muharrem'i... Elinde silah ile sana düşman, halka düşman unsurları gözleyen Muharrem'i... Savaşımız, gerillamız Muharrem'i...

Düşün Mazlum'u, Yılmaz'ı: Taşı, top-rağı zulüm kokan Amed'in sokaklarında büyüyen ve ilk olarak panzere "taş atma

oyununu" öğrenen Yılmaz'ı... Çocukluğunun en güzel çağında bir Kürt olarak doğmanın bedelini işkenceler altında sokağundan, ailesinden ve gökyüzünden kopararak hapishanelere konularak ödeyen "TMK mağduru" Yılmaz'ı... Çocuk denecek yaşta içindeki dağ özlemini bastramayıp doruklarına tırmanan Yılmaz'ı... Düşmana teslim olup, onun yüzünü güldürmektense elindeki bombayı patlatarak şehit düşecek kadar fedaruhuna sahip Yılmaz'ı... Adı gibi yılmayan Yılmaz'ımızı...

Yurdal yoldaşı memleketi Yozgat'a uğurladık!

29 Haziran günü Dersim Çemişgezek'te, gerillalarla TC ordusu arasında çatışma yaşandı. Çatışmada 1 HPG ve 1 TİKKO üyesi iki gerilla şehit düştü. TİKKO gerillası **Yurdal Yıldırım**'ın cenazesi 2 Temmuz akşamı ailesi ve yoldaşları tarafından Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan alındı.

Ailesi ve yoldaşlarının cenazeyi Adli Tıp Kurumu'ndan çıkarmaları esnasında çekim yapan polislerle gerginlik yaşandı. Polisin çekim yapmayı sonlandırmasıyla sona eren gerginliğin ardından cenaze sloganlarla memleketi Yozgat'a uğurlandı. Yozgat'ın **Sorgun** ilçesi **Karabalı** köyüne gelindiğinde kitle, köyün cemevinde konuk edildi. Burada hem köylülerle hem

Yıldırım'ın ailesi ile sohbet edildi. Beklenen diğer katılımcıların da köye gelmesiyle saat 10.30'da yoldaşın cenazesi kızıl bayrağa sarılıp karanfillerle süslenildi ve yoldaşlarının omuzlarında taşınarak defnedildi.

Ailenin isteği doğrultusunda defin esnasında slogan atılmakzen; definin ar-

dından Partizan olarak mezar başında bir anma gerçekleştirildi. Köylülerin de katıldığı anmada Yurdal yoldaşın mücadelesi, şehit düşüşü ve yaşamıyla öğrettikleri üzerine bir konuşma yapıldı. Yine Partizan adına Mazlum ile Yurdal yoldaşın yan yana şahadetlerinin devrimci dayanışmaya katkısı ve anlamı vurgulu bir mesaj okundu. Anma esnasında "**Şehid namirin**", "**Yurdal yoldaş ölümsüzdür**", "**Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı**" sloganları haykırıldı.

Cenazenin ardından köylülerle Cemevine geçilip sohbet edildi. Ardından yoldaşın anasının daveti üzerine Yurdal yoldaşın doğup büyüdüğü eve gidildi. Köylülerin birçoğunun samimiyetle sahiplendiği yoldaşımızın hatırası ve bizler bu büyük onurla köyden ayrıldık. (Ankara ÖG okurları)

"Yıkamayın, Mazlumumuz dağ kokuyor!"

HPG'li Mazlum Erenci'nin (Yılmaz Pıllıng) cenazesi de ailesi tarafından alınarak memleketi Amed'e getirildi. Ergani ilçesi ve Amed merkezde binlerce kişi tarafından slogan ve zılgıtlarla karşılanan Erenci'nin cenazesi, yürüyüşle mezarlığa götürüldü. Burada "**Şehid namirin**", "**İntikam**" ve "**Ey şehid xwîna te li erdê namîne**" sloganları atıldı.

Cenaze törenine Diyarbakır milletvekilleri Nursel Aydoğan ve Emine Ayna, Erenci'nin yakınlarının yanı sıra arkadaşları da hazır bulundu. Cenazede kendisi de TMK mağduru olan Erenci'nin tabutunu taşıyan TMK mağdurlarının, "**Yıkamayın, Mazlumumuz dağ kokuyor**" şeklindeki ağıtları ise duygulu anlar yaşattı.

Mazlum Erenci: Diyarbakır Hapishanesi'nden Munzur doruklarına

Mazlum Erenci, (Yılmaz Pıllıng) 2008 yılında Diyarbakır Hapishanesi'nde "rehin" tutulan ve haklarında 26 yıl istenen çocuklardan biridir. Yani Kürdistan sokaklarında faşizme "taş atan çocuklar"dan biri...

Kürdistan coğrafyasında gerilla ve savaş gerçeğini bir kez daha şehadeti ile toplumun yüzüne çarpan Erenci, 1992 doğumlu... Yani henüz 19 yaşındaydı. Başbakan Erdoğan'ın "kadın da olsa, çocuk da olsa gereği yapılacaktır" emrinin ardından 2008 yılında, 16 yaşındayken gözaltına alınıp hapishaneye konuldu. O dönem tüm yaşatları, komşusu ya da sıra arkadaşı artık koğuşu arkadaşı olmuştu. Halkın direnişine karşı adeta rehin alınmışlardı. Hapishanede yaşadığı işkence ve baskıları bilemiyoruz bile... Hapishaneden çıktuktan sonra geçtiğimiz yıl gerillaya katılıyor ve Dersim'in Munzur'un da silah çatıyor.

Evrensel gazetesinin 11 Aralık 2008 tarihli sayısında bir haber çarpıyor gözü-

müze. "Taş atan" ve rehin tutulan çocukların aileleri ile yapılan röportajda Mazlum Erenci'nin ailesi ile de söyleşi yapılmış. Tam bayram öncesine denk gelen dönemde yapılan röportaj şöyle:

"Mazlum Erenci'nin Annesi Remziye Erenci, 'Çocukların yeri okul, cezaevi değil. Bu bayramda çocuğum yanımda olsa başka bir şey istemezdim. Erdoğan çocuklarını Amerika'da okutuyor. Bizimkileri de cezaevine atıyorlar. Bu adaleti kabul etmiyoruz' diye konuşuyor. Baba Erkan Erenci de, 'Birçok aile gibi biz de bayramı çocuğumuz cezaevinde yaşıyoruz. Bayramların çocuklara ait olduğunu düşündüğümüz zaman biraz daha üzülüyoruz. Mazlumsuz bir bayram geçiriyoruz, bu bizim için zor' diye belirtiyor."

Mazlum Erenci bu coğrafyada Kürt çocuk olmanın bir anatomisidir. Küçük yaşta zulmü ve baskıyı yaşamannın, düşmana karşı savaşmak –taşla da olsa; ki en politik silahlardandır kendisi- gibi po-

litik "oyunlar" oynamanın, çocuk parmaklarının parmaklıklarla tanışmasının, gökyüzünden ve sokaktan koparılmanın adı olmuştur Mazlum.

Belki daha çocuk yaşındaydı Mazlum, ama yüreği bir halkın direnişini, bir ulusun kimlik mücadelesini taşıyacak kadar büyüktü. Yok sayılmanın, zulme uğramanın, her gün gaz bombası yeme-

nin, coplanmanın, hapishanelere konulmanın, öldürülmenin bir karşılığı olmalıydı. Bu karşılığı vermek için faşizmin ne helikopterinin ne tankının kâr etmediği mekanları, dağları seçti.

Ve o lanetli günde yiğitçe çarpıştı ve yaralandı. Yanında şehit düşen heval Muharrem'e baktı belki son kez. "**Öcümüz ve kanımız yerde kalmayacak**" diye fısıldadı belki de kulağına. Sonra düşmana teslim olmaksızın, o hainlerin yüzünü güldürmektense elindeki bombanın pimini çekmeyi tercih etti. "**Şehid namirin!**"

Kürt çocukları Mazlumlaştı ve Mazlumlar büyüdü. Dahımızdan bir yaprak daha koparıldı, ama aynı anda zindanlarda, Amed-Şirnex-Colemerg sokaklarında, dağlarda açtı yeni filizler.

Yoldaş Yurdal ve Heval Mazlum... Sizi asla unutmayacağız! Direnişiniz direnişimiz olacak! (Bir ÖG okuru)